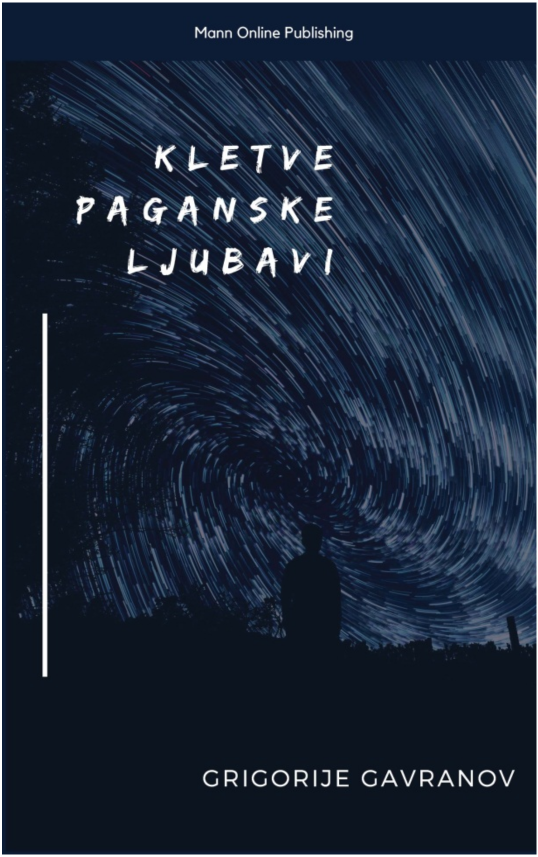

Mann Online Publishing
KLETVE
PAGANSKE
LJUBAVI
GRIGORIJE GAVRANOV

zbirka savremene poezije

kletve paganske ljubavi

autor

grigorije gavranov

izdavač
mann online publishing

Kome drugom

Da se kunem molitvom da mnem o tebi,
da mi izliha nije poljupce ti slati,
da na mesecu obasjan zracima zemljine,
zavijam na plavičastu svetlost koja ti je dom,
da me osvetnički ožežu ako te ikad hulim,
da me navek smrti ovaj grom.

Da spustim smelu suzu da skonča na mojoj mi rizi,
da ti povedam u sred tme dušino mi hotenje,
jestastva mi moga u ovom lirskom zdanju,
dok me bogopisni osećaji prožimaju,
žldeh da ti kondake spevam,
povinan ja nisam znajuć da sam sad u raju.

Devojačka lepoto, noći mi krasivaš,
dane mi vedriš pa dobrodetelj bivam,
uz tebe samo da mi je više života,
jere ljubav tvoja sve može da ih ljubi,
svetu dajem na znanje koliko te volim,
a sebi priznajem da mi od te' trnu zubi.

Aleksandrija

Otključavši veštičina vrata na terasi sa neba
Prelep i pun kao naramk pogleda,
Stajao je njoj u čast Faros.
U glas, kao da seče živote,
Pevao joj je o biserima,
O ogoljenim oblinama dalekih pučina,
Jarkom magnovenju,
Uzavrelom kao gejzir strasti,
Virtuelno slikajući još nenaslikano,
Želji kao nebula dalekoj,
Bože moj, kakve li časti!
Most koji Faros spoji,
Ne beše kolevka ni protokol neki,
Nego li tangom isprepleten zov,

Mnogomilostiv, privržen,
Ovozemaljski svat,
Prosto prstenom i krunom vezan,
Milan, u pričama sročen,
A nevin i beo kao da je brat.
Ne belite mi uspomene moje,
Jer vas nesoh voljom,
Kosmopolitski se izgubih u perlama
Gde joj vrat ljubim
Perčin slatko čupkam,
Milosti nadaleko dajem,
Na sedmo čudo, svetionik života,
Ja bih sad da lupam.
Svetlost njegova da je noćima greje,
Ko sveditelj nad njom da bdi,
I da negda silna energija
Postojna kao hram
Izlesti na istočnik zna,
Ne dajući joj daha
Aleksandriju sazda maštom,
Da mu bude sva.

Epitaf ljubavi i o sebi

Preda mnom,
Jasan kao novi dan,
Korak koji treba da postane moja platforma,
U jednoj ruci sam držao đerdan,
U drugoj, mesečinom obasjanu brojanicu.
Moja patnja su reči ove,
Jer bolje bih mrmljao u muku svome,
U ćutnji svojoj,
Nego da padam kroz provaliju ovu
Duboku bez dna,
Želeći da je ona upravo planina mog života.
Bez iluzije sa infernom u srcu,
Izmucavam mučnu neizrecivost
Rasvetljenu,

Ovim suncem koje se u prozoru diže,
Radi gole žeđi za istinom,
Bez diktata i korisnosti
A dahom boli
Skačem u vatru koja će da me izgori.
Korak je vreme koje mi je jedina garancija
Da njime bez broja sve greške pobrojim,
Te koračajući neumitno kao sudba
Oblagotvaram vlastite promašaje u tmaci ovog bezdana,
Kako bi sa mnom bez nade padali.
Hudo je što se ne strojih plamenom srca svog
Každo mnogi drugi bi,
Hudo je što hromim nad dušom
Ispuštajući iz ruke taj, mesečinom obasjani dar.
Ovi istočnici vatre što se vinu iz božanskog plama
Konačnica moja behu,
U nekom boljem životu,
U viđenijem vremenu od ovog što jeste,
U kom se obrenusmo

Skoro samonikli a posve retki.

Organska ljubav

Shvatih da se na samrti ljudi sete
Samo onih koje su istinski celog veka voleli.
Jesi li sigurna da je tako?
Da je jako?
Ako je jako pa još stvarno
Onda mi veruj mila moja
Na reči ovoj
Koju ti dajem
Da bez sumnje u duši budeš
Srcem svojim celu sebe da mi daš
Kako god da bude
Važno je da znaš
Da ovo pusto srce moje
U ovaj čas pa dok ne stane

Bije za te
Onom jačinom koju smo oboje osetili
Tako blizu
A tako deleko.
Kusali smo ono što smo
Pa voleli to što jesmo
Kao lavina podvižao se ljubavi osećaj
Skriveno, isprva
A onda otvoreno
Bez zadrške
Uvedajući se u srca naša
Kao bršljan koji teško odvojiti možeš.
U usrđu smo se jedno drugom sladili
Milovali rečima
Gozbili suzama nemoćnicama
I sve to na onaj način
Na koji mnogi osetiti nikad neće.
Blagosrdna si vazda bila
Mudrica mala
Što se podala
Bez rezerve i imalo straha

Odlučna a krotka
Meka kao svila
Čvrsta kao studenac
Povedala si reči meleme
Žitelju srca svoga
Najprvo lagano izokruga
Učeći o meni kroz reči moje
Kakav sam
Ko sam
Gde idem
Pa si poželela saputnik da mi budeš
Jer si videla da sam dobropesmen
U duši
Više nego u reči
Stećak na putu kao da stojim
Da budem putokaz
Bliskoj saputnici
Koja željaše sa mnom da kroči
Baš ti i niko drugi
Baš tebi i nikom drugom
Da dozvolim

Tim mačijim kandžama
Da se zariju u ovo osobenjačko srce
Pa da u tom bolu istovremeno
Patim i ljubim
Tužim smejući se radostima
Koje mi ti darivaš
Nemoćima koje nam drugi bacaju.
Minuti neće
Jer bol srca se lekovima ne celiva
Okončati neće
Jer kad je duša svesna srdobolje
Ona ne vaskrsava
Već ostaje da goni do poslednjeg daha
Nadajući se
Moleći u sebi
Tu jednu jedinu šansu
Taj jedan jedini put
Da na dlanu
Bez rezerve da ogoljenu ljubav
Organsku a večnu.

Ona

Primetno je sela u *Cafe de Flore*
Došla je da ostane
Činilo se po držanju njenom
Da je pripadala francuskoj buržoaziji
Odevena u crvenu haljinu
Pogledom je birala
U koju tačku će da se zagleda
Jer su joj samo neke
Retke
Odgovarale.
Izbirljive prirode,
Najbolje je želela
Najbolje zaslužila,
Samo je tad

Sa najboljim celinu činila.
Jednim laganim treskom
Levi kažiprst
Stidljivo otrese pepeo,
Miris kafe,
Miris nje,
Miris želje,
“Izvinite!”
Umislen se denuh,
Iz prikrajka
Da rečima ovim
Opišem obronke njenih šuma,
Koje su joj se videle u pogledu,
Najlepšim koji videh.
I ne, nije to bila nikakva Simone
Koju je Sartre do nemila
Bezuspešno u tom kafeu osvajao,
Niti je to bila slučajna prolaznica
Kojoj su dobacujući komplimente
Dokoni udvarači
Dan ulepšavali.

Bila je to ona, ko Miloševa Petrija,
Nesvakidašnja ko ljubav,
Istovremeni osmeh u sreći,
Mistična vatra u grudima,
Oštrog pogleda
Koji dariva samo La Bruja
Anđeo, a guja,
Mekog uvojka koji srce ranjava,
A glasom istu ranu srca celiva.
Simetrično elokventna,
Ponosita,
Glečere bi u trenu,
Usnama topila,
Put i kožu šeširom je ko skrila,
Dok je oku koje ju je želelo,
Dovoljno pokazala,
Na muku stavila,
Pa kao progovorila:
Ja sam tu,
U najboljem dobu,
Zrela za ubiranje.

Uzmi me sad.
Uzmi me, sad!
Uzmi me da budem,
Da živim,
Da volim,
Da me ima,
Da budem cvet,
Da ne venem,
Da sam zora,
Da ti se na ramenu budim
Da ti osmeh nudim.
Uzmi me, sad!

La Sayone

Niz stepenište astečkog hrama
Ko da je pisao Goethe
Potekla je Aguapanela.
Korakom njenim
Aure je odmicala
Nečujno i posve sama
U noći raspletenih kosa
Poput La Sayone
Rusalski je bila spremna da mre
Za onaj ideal bez obmane
Kome laktovi ne trebaju.
Lišćem odagna maglu
Bodež zari u slepe posmatrače
Te naredi

Da je na njima nose
Dok njene kose
Stepenište milovati stadoše.
Poluzatvorenih očiju
Zabačene glave
Ponosito uz osmeh
Sa modrih visina
Pogled baca na mase pred sobom.
U ruci držeći Iratusa
Poslednjeg živog
Njime
Još ovaj put
Buktinju htede da zapali
I time ga za se osvoji.
Unutar sebe
Kao iz holografske perspektive
Gorele su one vatre
Koje kosmos bruse
Galaksije spajaju
Izbor čine
Ličnost vagabundsku rađaju.

Iza leđa hram ostavljajući
Glavu nije okrenula
Ni tad kad su pali anđeli
Pokušali ucenom
Da medotočje gorčinom preliju
Srce je pelin odbilo
Košulju odenulo
U ruho nit zlaćanu tkati stalo.
Hemingvejski rečeno:
Tim glasom da je samo htela
Srdca je lomiti mogla.
Manje kreolski, više klezemerski
Oko sebe je miris širila
Onaj koji se gleda
Udiše
Instinktivno čuje
Vrteći skoro funky stilom
Korak tanga
Da kolena namerno slabi
I da pred njom ona podrhtavaju
Stepenik niže

Na Plato stiže,
Bez da se seti,
Ili o tome misli,
Spontano kao soprano,
Subliminalnu poruku izabranom je slala.
Oprosti mojim usnama
Što se suzdržati nisu mogle
Spremna za Maroko,
Sangaj ekspresom,
Đavo od žene
Da životni vek ceo
Uđe u svoj hram
Na svoj izvor.

Buđenje

Kako je dobrovati kad zaluđen vratare gaziš,

U odaje čuvane kad koračiš,

Čas zdraviš, čas deliš.

Da kameniš i kulučiš ne bi znati stao,

Brojanički čerečiš,

Čas projiciraš, čas paradiraš.

Da li sebe pitaš:

Koja je tvoja riznica i šta li sadrži?

Ništi, čuduj, nemi

Zviždukom svoje gnezdi,

Kad glasom ne umeš,

Perom zaderi,

Voljom obeleži,

Čijuke ozvaniči,
Na mestu da ti svaka stoji
Založena, ispunjena
Da te zvrkanom kojim nepoistovete.
Ima ih zasmejanih i previše,
Doterivanih koje iskazuju,
Onih koji nad usijanim željama noćivaju,
Čeknuti kao da žele,
Dok leškuju sve ponositi,
Ne daju ti piti,
Ni živim biti.
Recipročno mrzan, milostiv sam katkad
Da ne znam bolje smejao bih se sam sebi,
Bajatan i bojan,
Kratkoročno bezuman
Valjda sam sebi dovoljan
Najmanje svetu nezamenjiv.
Kakav li sam da znam?

Jarko pitak,
Žedno nedostižan,
Židak kao vrag,
Samoneodmazdiv,
Miholjski nedočekiv,
Za uzdah tesan,
I studan i mitološki bezobrazan,
Goleme ćudi,
Kakav god da sam
Vreme je da se budi.

Čudo

Neartikulisano kao na audiciji zbivanja
Dokrao sam se na ivičnjak,
Sa Bizmarka sam gledao brodolomlja koja i ranije videh
Pitajući se samo kako tako uspešno mogu
Na licitaciji živote da važu kao lihvom da se bave.
Pesma sigurno nije taj kamenčić što se niz potok kotrlja
Već je to jedan dugi instrumental,
Adagio sa dopuštenim nastavkom, čini mi se.
Ne bi mi verovali ni slični slučajevi
Da im se obratim u meditacijama za pravdom,
Jer osobine bez određenog smisla

Napasno se kolebaju kao da sobom nose siročad,
Koju za života ostavljaju oni koji u mladosti čine greške.
Briga koja se stara kao jutarnja rumen,
U srži me oslobađa tog siromaštva
Jer osobinu neodređenog svojom utehom gladim
Paradoksalno zorom tonući u beskonačan san
Koji bi me nosio kao Halejeva kometa,
Maštam o uravnoteženosti kao da sam slep,
- I njen rep.
Iznenada kao grom
Nađoh se na sudu,
Treba da postanem ili heroj ili bog,
Bez da vaskrsnem u čudu.

Salute

Salute!
Dozvoli mi da se zahvalim na opstojateljstvu
da mi budeš uvod bez prestanka,
da te osetim svakodnevno kao misao,
blaženu svest, krotku želju nikad naviku.

Najpotajenije me shvati kao slobodu našeg sveta,
te ako imaš potrebu ustavotvori celinu i njome kreni.
Hoćeš me jer ti se dajem,
uzmi me jer me nema mnogo.
Mene je ko od iskona oplemenjenog a sveprisutnog
u tebi,
kad si sama i kad ti je potrebna energija,
kad ne znaš šta bi i kojim putem bi da kreneš,

a ti ono, pronađi me u mraku da ti luča budem.
Dozvoliću ti da me epistemološki kusneš,
ako ti je od volje,
da ogledaš temelje, opipavaš stube.
Da bacaš lavandu čini na koje mirišem
pa da te go do pasa u bazenu ljubavi čekam,
misleći da ćes doći bliže kukove da mi diraš.
Neka mi ljubav otkriva epitom žene
koja bi radoznalim okom zavirila u me
ne bi li sebe pronašla.
Blagopotrebo moja, postojna a medna,
postani manifestacija apsolutna poput nje,
da tobom bivam ko interval zabavan
nepredvidiv a zreo, smrtan ko istina.
Vreme s tobom je festival svih proslava,
uzdam se ko nikad pre,
nit' se dvojim, nit' slutim,
no metamorfozom onog što ljubovlju zovem
pletem, kujem, povazda delam, ponajviše snujem.
Ako li ti se nađu misli u kojima bih ja tema bio,
utešen ću pristati sladnja da sam,

oštroumno da ti smeh bivam,
a krotko da te mladom činim.
Nepremostivo za te premostivam,
svaku tvoju reč jevanđeljem smatram,
ničim dugo do volenjem ja sad baratam.

Diotima

U planini akvarelnih boja, zavejanoj snegom
Strmoj, svetoj, kao mojoj,
Diotima jedna živi,
Vriskom smelim, hukom dugim,
Razborito vije zovom ljupkim.
Mesto beše kao vučje
Tamo gde je gnezdo splela,
Mesec se digao, ćutljlivo i mučje
O živote, kao vortex me je htela.
Vredno, radoznalo, logičnog duha
Ne znadoh u nedru duše ove
Da postoji rascvetala kao ljubav
Želja da prolećem s planine potrči
Da je moja, da je njena,

Plavom kosom kao nebom ovijena.
Tako beše, kao da je san,
Blažena a skočna
Pod kestenom i na njemu,
Prismotrivam je rado dok grguta,
To je anđeo moga sveta
Negovanu kao ružik beli koji stalno cveta.
Da li beše polza tad u planini,
Polza il’ istinoljublje
Da je suđeno, više milo,
Više milo, tako bilo.
Zato predvečerjem na zvezdanom nebu
U celoj tajni ove vasione
Za mene zvezdi samo jedna,
Ko od svile meka,
Na krv miriše,
Željna novog boja
Diotima moja.
Njene atavističke manire
Zavoleh oduvek
Pa zanavek

Da je rukom hranim,
Mesečinom milujem,
Otvorenih oka s njom sad da snujem.

Crvene cipelice

Ugledah, simultano i obuzet srećom,
Otelotvorenje sna, strasti i ljubavi,
Dozvolivši im da razbukte naslage uskladištenih
Uspomena i naslada,
Koje u sebi, od kada je znam, gomilah.
Istovremeno od nesnosne sladostrasti i želje
Da budem njen Protej, njen najprvi, najjedini,
Zamračiše mi zlosti, oivičenom mrklinom vid.
Od rečitosti i ljubavi postade mucavost i nesigurnost,
Od jasnosti volenja izatkani spleti okrutnosti,
Od srećnog bića rezonator mračnosti i ljubomore.
Tada nastade gubitak sopstva,

Lišen ostah od bilo koje oduhovljenosti i mere,
Postah neman i usijanje,
Nepromišljena mnogostrukost, nagona zla,
Mehanizam strepnje i osvetoljubivosti.
Gonjen sopstvenim demonom unutrašnjeg neuspeća,
Izgubih u sebi ljubav kakvu sam želeo i sanjao.
Strastvenost i jedinstvo s njom u ljubavi

Kao pahulja obasjana suncem istopi se.
Strah joj postadoh,
Zlo bez metafore,
NeproČišćena i mutna egzistencijalnost nepoverenja i boli,
Od ponosa, prezir,
Od slave, jad,
Od umnog blaga, žaoka reptila,
Od čoveka, smrad.
Želja moja od početka osta nepromenjiva,
Ista,

Ona osta jedina posve čista,
Njen božanstveni osmeh što joj krasi prelepo lice,
Ona i njene crvene cipelice.

Biser

Ležim sad
Čuvstva otovorenog,
Na obali mora gde snovi horizont spajaju,
Prepušten moćnim talasima,
Lica ozarenog,
Kao što stenje svakodnevno svedoči
Silinu kojom šamara ocean,
Tako i ja postojan stojim,
U veri svojoj,
Da mi je pred noge isplivao,
Neočekivano lep biser,
Visokog mora,
Dubokog okeana,
Ravno sa dna,

Gde je bio kovan,
Iz školjke rođen,
Belinom odeven,
Sjajem obliven,
Iz vrtloga dignut,
Kroz košmare nošen,
Plimom isplivan,
Pod noge mi prošen.
Milinom okupan,
Mojom nadom tražen,
Čežnjom dozvan,
Da bude moj,
Da bude mažen.
Na obali sam pronašao odgovor
Od hiljada njih,
Samo njime bi hteo da se kitim.
Krasivajući mi život i stih.

Jagoda

Doneo bih ti sada jednu svežu jagodu,
da mi je iz ruke jedeš,
čistu za tebe ko poštenje,
bez gromoglasnih reči,
neočekivano a željno pažnje.

Doneo bih ti sada jednu sveu jagodu,
da ti pogled ukradem
čekajuci ga kao iskupljenje,
treptajem kao narkotik
tanane poljupce njome da ti dajem.

Doneo bih ti sada jednu svežu jagodu,
sveslasnu kao moja simpatija

što je volenjem zovem.
Uzmi je obmotavajući me srcem svojim
da u njemu iščeznem.

Doneo bih ti sada jednu svežu jagodu,
duboko iz guste šume,
da mi ko pagansko luče iz one bajke
s drveta skočiš i raspletenih kosa
osmehom jednim svojiš.

Doneo bih ti sada jednu svežu jagodu,
iz sestrinstva njenog,
da ujednačim balans sveta našeg,
pa da njom kao oktavom
kako umem i znam,
tebi ljubav ispevam.

Harlot

Pred kim to stoji nasmejana dama
umešno draga,
ova hetera posve naga,
kao vagabunda osobena,
kada bdim, ona snena.
U očima mezmerična iskra plava,
ko uvojak njen,
raskalašena mizanscena,
dirigentskog temperamenta,
smelo dušu dira,
pogleda me ispod šešira.
Izvolite gospodine,
glasom ko hipnoza,
kravata oko vrata,
čvor da joj vežem ja bi' silom,

suptilnog pogleda,
kvarno mi gudi milom;
Poigraj se ko sa vilom!
Ko mesni lord osetih ga tada,
tog đavola što se u meni budi,
ništa više na sebi nema,
prepušteno predame staše,
stavom sveštenice,
svakog trena ko da će na kolena pasti,
O, da me demoni ne ištu,
kad pred sobom vidim ovu Qadishtu.
(Ne)htedoh šešir da joj s glave smaknem
učas odleti ko glava francuskog kralja,
griva joj se diže,
na tamjan miriše,
vidik mi pružen ko Mojsiju na Nebu,
ogledavam udubljenje leđno,
izdignuta bedra,
dodirnuh joj prstom kožu meku,
prelazim mirisni vrt, Jordan reku.
Teče krv, u času se toči,

kad je bal da se zna,
solsticij zaustavi trenut ovaj,
nek mi se dadu moćni urezi
silne miline,
hotenje moje neprestano j'.
Prstom ona svojim pokazuje put
odgna učas sve halucinacije,
krotko dimom zbaci vračke,
koža joj blesnu ko opojni zov,
zaslepi me njen *alpenglow*.

Dve lampe

Sa dve žute lampe
Na megdanu tvrdom kao polni organ
Da se uhvati kengur jedan pravi,
Nikad da se prokune ili zarobi
Već da živi kao priča,
U kojoj crna haljina dočeka,
Ruke ponesoše,
Strast u očima obasja,
Te u beskraj vatreni i sočni
Kao oreolom nošen,
Zarodi sudbinu novu,
Pred fontanom gde simfonijski orkestar

Svoju vunu prede.
Kakvi su to životni razmaci
Što se niotkud domaknu,
Pa se jutrom u kriocu bude?
Kakve su to nevidljive žice,
Koje drže ove živote,
Što kroz oči naše gledamo?
Zašto se rapsodije jave
U jeku života ne jave,
Kada ih od detinjstva želimo?
Nego vrlo skromno,
Kao ozeblo dete,
Toplotu traže
U domu srca svog.
Uh!
Biće da se kao u životinjskom carstvu,
Po mirisu prepoznajemo
Jer vetar nosi sve vibracije,

Od rodnog kraja,
Preko grobalja i grešaka,
Sve kombinacije,
Mostova nama nevidljivim i neznanim,
Šinama nekim koje vijugaju
Poput glasa maznog
Koji me osvoji i pred kojim kleknuh!

Kose sede

Kako li je život nepredvidiva faza
Što za čas nekim drugim putem kroči,
Kako se ideja jutrom rodi, tako obdan stasa
A do večeri ove krasne
Što preda mnom sada stoji
Posta otelotvorenje jer dva tela ona spoji.

Te misli kolarice, uvreženice
Što kosu gledaju pa okom miluju pletenice,
Male rukom pletene kike,
Kao rudokopi blago iznedravaju,
Jer osmehe pod njima kriju
Pa kao najlepše kanuće
Žare kad kapnu na srce moje

Koje nešto mrmlja,
Šta li ga mori?
Ili samo žubori?

Spisateljice priča i života,
Ti što me u slasti bacaš na muku,
Što iz mene nektar očima izvlačiš,
Srkni ga kako najbolje znaš
Da ne omlači,
Nego da niz grlo tvoje vreo teče
Kao život pun energije koji ti se daje
Vrteži kolovrat i pređu na njemu
Kao Cvilidreta kada zlato prede,
Zatvori oči, zabaci glavu,
Prstima prođi kroz kose ove sede.

Da je meni!

Oh, kako sada mnim kao da Krmčiju pišem,
Bilo bije, plava odora sveslovena,
Blagovanje moje li je
Kao u snenočesnika bez pomena.
Bodrost koju nazire ispod stakla,
Vertikala njena dobrotvorjem njiše,
Ugledana, odmerena, uživana,
Strma stena nepopena.
Blagoličjem Sopstva usnama peva,
On je mužstvom streli,
Kako mu se ište,
Usrđem i čistotom želi da je pleni,
Sladoslasćem svim koje ima da je ceni,
Hvalenoslovi je okom, prosto svoji,

Umešno joj iz tiha uzdahe broji.
Blaži rečju, mili smehom,
Ženskinja jedna uprepodobljena,
Bogatim se mirisom kao grehom,
Ozarim svenebeskim dahom,
Svemudrijem se važnim kao srčan neko,
Bogotkana oblikom svojim koji pleni,
Da(j) je meni, da je meni!

Opet

Nemoća je moja u bezočstvu bestelesja
Što misli bez premca nakaradi,
One što se dvoje pa se lome,
A onda,
Veštjem svojim očas redom ispovedi.
Glasnik misli sam!
Ukorenjen u uvaženje svoje,
Kao blagopotreba koja u sunce
Iz gustog sena viri,
Razgovetno krasnorečje osećanja svojih,
Želim da joj postojano dajem,
Blaženje,
Svu strast sa krune što kanu
Po njoj kao dažd po vrleti,

I sve poštanje koje oberem sa srca,
Kroz vrućicu volenja
Emocijom kao kropilom, sad bosiljam.
Besovski sam jedan što na čeonik padoh,
A ja htedoh kao puzavac
Sav usrdan da se po osećanjima verem
Te da mi to za života deonost bude,
Da ne osetim stude,
Da se ne uznosim,
Nego da se sav razuzdan
Silnom srećom sladim.
Žedan sam bio, žedan i željan
Kao govornik reči,
Da joj šivam vlasenicu koju će da odene,
Da aveti od nje odagnam
I sve stare vešti voždenjem svojim obeshrabrim,
Pa da se prene
Oduhovljena, ostrašćena, osećajna
Sa glavom na uzglavlju
A uzglavlje da je duša moja.
Uzdržljivac ne umem da budem,

Nit’ da nadevam, nit’da mutim,
Kad’ sam žedan, pijem,
Kad’ sam gladan, jedem,
Kad’ volim, ljubim.
Ne gordim se već je u oči gledam,
To je moj usud, moja sudba,
A ako ne može pogled da uzvrati
Neka skloni gled,
Skupi smelost, pa proba opet.

Dolazak

Došao sam da iz mene iznikne i zasja
Sve ono što je moglo da bude
Nekada davno za badava,
Pa kao u nekom vozroždenju
Da na ovom svetu, na trenutak,
U blagodeti bitka snivam i uživam.
Došao sam hotimično kao volitelj
Bez jauka i pretnji
Kao da sam voskonošac sav okrilaćen
I uzobražden, sav ušančen
Ali i otvoren da me sve vražde mimoiđu,
Da upravdom svojom nove pravce tvorim.
Došao sam ni sam ne znam pravo zašto
Iako vam o toj vraški govorim

Kao neka prokaza koja nije sa ovoga sveta
Već vazda kao drznik se kanim
Da ostanem dostojanstven i milosrdan,
Pa da u miru i te dane pobrojim.
Želeo sam da sva t'ma koju večno u sebi mučih
Izlesti iz mene kao umeće krene,
Gnati je iz sebe stadoh,
Gnati bez dvodušja, bez demona
Iz domena u domen, pobedilački
Kao delija milopojan
Pa da dugoživotim
Kao urođenik u svojoj oazi
Ili dostojanstvenik iz sopstvenja
Koji droždanu žitja svojih bistri
Nadahnućem i dušopomazanjem.
Uklapam se lako,
Proizvodim se teško!
'Edva da sam prihvatio suštastvo,
To jestestvo svoje,
Sada kao jednik gorim u groznici
Da žrvnjem meljem sve što mleti treba,

Kako bih oblikovao kao sevastokrator
Život svoj bez lakomosti,
Bez zlosmrađa i zavide,
Odeljci dobrote tvorevina sazdana
Ostaše da se njima bavim
Izvesno, do u život kasno.

Sloboda

Izžati svu nečist iz sebe stadoh
Vejavicom osmeha da ne gnim
Da ne izda’ne u meni,
Topot strasti,
Kao kada jesen mrzne pred zimu
I kada sahne sva toplota.
Čistota koju tražim u meni se čedi,
Pa iz kušnje, iz dušinog gliba, od iskona,
Ispoveđem kao brižnjom iznemoćam,
Svu živost zala što me slabe,
Da smrtim istinjenjem
Pa da ne bežim od sebe,
Kao begunac od čistja,
Nego da se čistijem ne begunčim.

Kadioni osećaj koji prožima bitak ceo,
Bez kamenosrdečja i robusnih dveri,
Ne zatvara se kao nekada,
Vec mitru na glavi držim,
Bez brave i klatna,
Pa se kolenopoklonim pred vremenom,
Kao kormilar na brodu,
Tražeći ništa drugo do životnu slobodu.

Pomirenje

Htedoh da se krvosmelim u ovoj noći punoj mesečine
Trnovitim putem koji nesu senice
Gde je moja gubernija izvan granica i okova
U kojoj nema legija ni laskosrđa,
Nestalnosti ni lakote,
U kojoj je plug moja volja
A apostol želja za srećom
Bez lakomanja i pristrasnosti,
Voleo bih samo da oskudevam tugom
Te da zaorem njenom brazdom
Da joj bič budem
Onako prepuštenoj bez dvoličenja
Kao lovina pred kurjakom,

I onda, odan svojim strastima,
A radan po prirodi
Na lehi grehova, ljubostrastven se kanim,
Da plodim životnim armom
Adžuvane da odagnam tajnom reči,
Pa kao mag da se gozbim
Dok slepica, matera i devojka
Tajanstvenom rukom biva pomazana,
Da ne zna šta ju je snašlo,
Tu negde daleko od očiju u metohu mome,
Gde maštam da je prinudim na usud
Pa je milim blaženim milokrvljem
Kao mirnik između dva sveta
Onog koji u nama strast budi,
I onog u kojem milostivi živimo.

Snivanje

U mnogodomišljenju svome većma sam snio,
Najviše jutrom kada se sunce budi,
Umnoženju misli mojih blago i zapleteno,
Kao da sam krio,
Spomen taj koji me danom ludi.

Taj žagor vazdastrastiv u meni studi,
Mogutstvom mi urezuje talase nemira,
Što pučinu nose,
Ugodnicom svojom u dušu dira,
Um mi međi, a davnost budi.

Mošt u meni život račva, mnome kola,
Celj je moja duboka kao bačva,

Gramženjem čudotvorja smetenje goni,
Dajte mi miro u najam
Da skinem ovu odeždu bola.

Prgavost sam kleo,
Kao putninu koju sobom nose na onaj svet,
Nisam uspeti smeo,
Svetini ovoj da obznanim svoju klet,
Ni apelom kao kakav glavar,
Ni nagovorom kao kakav mag,
Da krljušt svoju ogolim posve nag?
Pa da svetlim kao nebeska tajna
Neiskušen a beskonačan,
U snu svome jedino prav, jedino tačan.

Bestraga

Bestraga svi nevesnici što kroz prozore vajata vire,
Besplatni oglasi što se danas nude,
I mahniti ljudi što priče svakojake nose
Pa onda žene neiskusomužne, nage i bose.
Više volim ono što imam
Pa makar je voštio preko stola
Sigurnu od progona a gonjenu,
Na sudu na kome se ne gleda ko je ko,
Blagopovezanu, obnevidelu, korenu,
U nemoženiju svome da jeca slasno,
Omokrene noge klecnu,
Nepametoslovim već opštim časno!
Neiskazanjem grešio bih dušu,
Strogotu dodirom da nežim,

Svu sramotu nepostojanom tvorim,
Sveblažje da opotrebim,
U pravodelju bezgrešja
Da se u njoj stopim
Sva sveštena da bude
Pa u nasleđe prenesena
Kao neprikosnovenje bez toboštva.
Kao besmrtje svih života,
Nenasićen da ostanem kao glad,
Nesagoriv plamen da pretvorim u sveželjje,
Pa da se survam duboko i tu ostanem mlad.

Kletva

Spuštam se carskim kočijama
Niz skadarlijsku kaldrmu,
Oko moje plavo okobar te prokleo!
Pored njega naniže kao roždestvo
Stajaše uspomena obasjana mladinom,
Niti sreće moje skoriše se,
Kao narav, kao prga,
Ognju nalik jarost sva.
Kako se obruši osnovina
K’o da nikad bila nije!
Otrokovice, tvrdoglavice
Poganogrđem kao kopitom
Se pakost ‘ita,

Šturo svetina ova za sve to mari
A pametstvovanje biva udareno
Arhijerejskom štakom.
Budi! Pamti! Eto ti! Na!
Panagiju ljubi na Nikolje,
Kada ne znaš gde je sever,
Kada se stranputicom obeshrabriš,
Kada na kočiju skačeš,
Kada sugubiš sve stvoreno,
Gorka travo opora si sva.
Prvenstvenoljublje neka ostaje u tebi
Što dalje da si, boli
Trioda neka ti na začelju stoji,
Kao kletva neka te snađe,
Osobito, snagom čoveka,
Perv sam! Vidim!
Kao prvozlobnik,
Ah, neka, nisam ja za to bratstvo,
Na sprudu ili nebesima,
Ma gde da sam gromko se smotrim,
Kao mrsko delo kaparisano,

Kukavičje podmetnuto,
Mi beše sve optuženje, sav teret
Za kojim se skupoceno rida,
Kao nad sarkofagom kakvog faraona,
Ofantomi se iz misli,
Oaveti se u svakoj larmi koja se digne,
Na vitici inata zapleti prste krive,
Pa se onda njima plodorodi.
Nek’ svaka zabava bude pljuvanka,
Svaki smeh popraćen žalju,
Nek’se začauri sve u kamenu,
Biću i ostaću pobedonosac,
U sebi tiho, te kroz pesmu.
Tuženica će ostati kao oborina,
Pre kao glasnica iz bašte prošlosti
Uknjižena jedino u dovratku besa.
Kako prođe petoletje!
Brže nego li ijedno podraženje,
Pa neka sada čuči u podstuplju,
U mraku i sivilu,
Svih izgovorenih pandana,

Kinji, pa se peči,
Na koritu svih podstrekača koji žanju
Pokrov stavi pa zaboravi.

Bol

Smrklo se sve u ovoj duši mojoj,
U trenu kao da se nalazim u vorteksu miga,
Sav utopljen u pont paralize,
A ona, služavka i robnica,
Podjarmljena skrnavi se u meni,
Kao porečenje koje guši kao skrlet.
Žezlo moje je moja revnost,
Sablja moja je moja strast!
Spirem sa sebe svu sakralnost, sam,
Koju sam godinama sakupljao da joj dam.
Spirem sve klevete,
I sve reči koje su čekale da budu izgvorene,
Pa ću onda dušu u gredice da vrstam, ništim
Kao baštovan u svome miru,

Sadeći drugo drvo,
Poučeno uništenjem kamena temeljca,
Drvo duševnog mira,
Da zaboravim pohotnika,
I da konakujem sam u srcu svom,
Crpeći sokoljenje,
A sokoljenjem draženje,
Draženjem da utemeljim novu zakonitost,
Opravoslovljenu u oličenju nekrstva,
U kome sam ja bog,
U kome sam ja otac,
U kome sam ja blagoosećanje,
A duša? Da i ne postoji!
Sudba? Da je nema!
Bol da ishlapi u vaporu sećanja
Da ne ostaje kao dedovina razdraženja,
Izatkana željom koja propade,
Isprepletena nadom koja se istopi,
Koja skrnavi, sputava,
Pa sva usedela muči i jari,
Svirajući citru na dnu duše,

Kao da sam jecaj cvili posve raspet,
U ovom nokturnu utihnuća,
Gde nema napred,
Gde ne jenjava predskazanje
I gde kosmičko vreme staje.
Kroz prizmu gledam Veliki prasak,
Kao očevidac i putnik,
Kroz sva tri vremena istovremeno.
Na počelju, na začelju,
Sa predusrestvjem u izvoru očajanja,
Na blaž da teram najdonju silinu svoju,
Odricanjem, iskušenjem da se primamljivam,
U samočinstvu svome da se premenuvam,
Da se nadmudrim,
Te da bol zaboravim.

Žal

Čudovit sam jer me smlela,
Od zrelosti do detinstva,
Kao čedo kojekakvo puno konfeta.
Zlogovorom kao matera,
Nije umela, ni stala da obuzda,
Nastavljenje vlastito u živoj vražbi.
Bila je to grožnja, ceo jedan kovitlac,
Koji je roptao pretnjom kao gecko,
U epopeji svih zabluda,
Mrsko dajući mi do znanja
Da sam dijak i junoša, možebit',
Spreman na preobraženje sav pokorit.
Želja za nadvlađivanjem,
Kroz naricaljku sva kukavna staše

Mene gušiti kao prigvoždenje,
Okovljenje sviju mi misli,
Pustošenje svake mi želje
A sve sa prilevkom u ruci
I pućkalicom u ustima,
Trošan sav izgled ostade,
Oronuo kao trg belog grada,
Svako primesenje suvišno biše,
Svi se sni istopiše.
Ojalovili se sanci za ovog došljaka
Prisnopominjani u svakoj od želja,
Kao proso na dlanu,
Pre nego li je pozobano,
Senovito doba se gotovi,
U srcu tako varljivo,
Zatočenik u utoku bio sam
Sav uviždren u mrs tog zla,
Koje nije umelo stati,
Sada neka se nosi u nepovrat sravnuća
Bez udeonika,

Daleko, da ga više ne bude.

Kletva II

Zaogrnuo sam kao siromah pribežište
U kojem nalazim mir na oglasnoj tabli,
Pa proročki prozorljivo izničem ideje i želje,
Neprestano, molitvenički.
Žongler iskrenosti koji poji ispravnije
Nego svi revolucionari i predvodnici hunti
Htedoh reći!
Pusta da si, tašto, gatalački,
I kad' prtiš, i kad' bacaš, i kad' goriš.
Rastvaraj se koliko god želiš,
Ali kada kroz ovo razoko gledam,
Rasuždavanje ti je raka bez dna,
I sva tvoja zveka koju mozeš da imaš
Ništavna je,
Kao kada ti kroz glavu šizma iskri,

Da ti se ognjene sveće pale,
Kao trudoljubezici raspre i takmacstva,
Pa da ti se odežda para bičem svetim
Neprikosnoveno kao pustovu.
Rinem pesmom reči ove kao bonacu,
Crne smole, čađi i gari,
Urogačena u svom prestolu koji ti izgradih
Da se uplićeš ko rozga sa balkona
U svoje mrzobolje,
Ropateći sama sebe ovoštena i suva,
Dok je pesme i dok je mene.

Kletva III

Zatočen u providenciju kao genije bez dokaza,
Oveštačen u mislima dok mi pero treperi,
Kroz kostobolju časti svoje rekoh si;
Oprošteno mi je ovog života da brutalnošću
perverzije
Izgrdim sve zlo koje u meni kola,
Koje izlazi iz očnih duplji kao imitacija zmije
Ogvožđene u mojoj neposlusnoj duši.
Nepravda celog horora ove moje meditacije
Bez žali i pokajanja, iz nedara detinstva,
Prostituisana kao bleda kučka čvrstih bedara,
Ustoličila se u svaku moju misao kao zemljotres u

kori nebeskog svoda.
Kletva kao sudba, kletva kao pogrom.
Desetkovao sam pred sobom lepotu,
Svetkovao nebeski dah opšteg smisla,
Zapalio u svakoj latici diviljih ruža otrov svojim jecajima,
U gondoli adolescencije surfao sam na lavini suza,
Da bih golu ženu vižljastu i kao dušu milu
Na panju hladnog planinskog vetra opustošio do krezubosti.
Laj u samoći, laj pred sobom, laj u snu!
Rob si jeziku koji drhti kao sveštenica pred bogom svojim,
Rob si izboru kao majka koja drži dete u mehuriću svoga straha,
Rob si sveprisutnom ludilu na nakovnju mržnje
Što kao toplota nošena na sovinom krilu noću iz tebe cvili.

Polako neka se sumrkasta sena jadi tobom širi,
Preko zamršene kose do paralize lica borama ga brazdeći,
Neka nataknuta na teško breme skeleton svojih misli do smrti stariš,
Pa se onda u živi kupaj kao u okeanu svih svojih muka
Proživljavajući duboko u duši dah tuge i gorčinu svih žuči.
U čovečjem srcu, na samom dnu, dubljem nego sve okeanske brazde,
Neka ostane usamljenički ponos svih celibata u svakoj sekundi
Koja bez pompe otkucava sve vreme dodeljeno životu u brzom hodu.

Molitva

Hodočastiva je moja namera za reinkarnacijom svemilostivosti,
Jer nisam ja izazvao krivokletje zbog koga sam tužen,
Već sam u šakama svojim držao u grču to snoplje,
Želeći samo pod lanternom da stojim, makar i na kiši.
Na čast da mi ide, da ne rukobludim po vremenu kao po trici,
Dok je Rusalka-jarebica postala vampir hraneći se strpljenjem,
Sisala i jela!
E, vilo, vilo, glorifikacija je utihnula kao krila umornog kormorana,

Želim samo da ti rosa na oči ide kao sve nevolje koje su potom došle
U kojima akutna bol po šavovima i ranama puca kao obećanja
Koja tako lako daješ, a tako teško ispunjavaš.
Podsvest, stihija da se spusti s kojom lešinari dolaze,
Da nestanu sve tajne kao ruina od tog zajedništva,
A iluzija će zavioriti na zastavi smrti poput pirata nekog
Koji će u svojim skitanjama kovčege zakivati podno orahovine,
Da bi svoga mrca strepnje u bela krila obmotala
I sa srećom vazda u gromilu sahranila.
Izgubljene su sve proporcije i raskoši koketiranja,
Od slonovače sva lica urezana skrivala su ožiljke iz detinjstva
A poskoci su otrov pljuvali i krv pili.
Koža na leđima nek’ pukne
Kao vrpca na svakom poklonu koji od srca dadoh,
Ja sada ovu kletvu bacati stadoh
Pompeznu i smelu, kao bandit kada banku pljačka

Da nestane sve bez oklevanja... i tačka!

Blesak

Kandioce sam držao u ruci,
Ono malo što najlepši tamjan gori,
Da ga onjušiš kao pseto kad'se redi.
Svetkovao sam žižak što se prsio tako slatko
Kada ga prstom nežno takneš, treperi.
Taj prst samim dirom je ozarivati znao,
Sav dirigentski, kao Leopold ponosit,
Quid pro quo blistavici nije tražio.
Nego je kresom kresan lučonoša bio.
Obred svečan gromko poji,
Uzdahe kao pazar sijanjem broji,
Svetlorodici zene širi, kakva lepota!
Kada ugleda svetnjak koji kao da se iz mora diže,
Da ga zgrabi? Da ga drži? – dvoumila se sirota!

O, svetločastenje moje, samo drži,
Tad iz mene krik izlesti staše
Kao osvetlenje Kiri i Metodu
Kada im dijaci pažnju daše,
Pa sam redom svetao kao stelar
Jedan svet za drugim brojati kanio,
Sava, Naum, Kliment, Goražd, Angelar.
Pleti venac, uzmi buket, podari osmeh
Raširi bedra, makar se i anđeo postideo,
Pa me gledaj, Bog te mili nevideo!

Kletva IV

Saždi sve pred sobom konjički u naletu,
Ognjem i mačem da te pamti kao sve zlo na ovom svetu,
Kada si žižak i kukolj pun pošasti,
Onda budi i ne prezaj ni od zla, ni od vlasti.
Raznesi sve oko sebe kao rogoz kada cveta,
Pa baci šaku srebrenjaka po žitnom klasju ovog sveta,
Zakukolji sve da više nikada ne rodi,
A onda plavi duboko u mutnoj vodi.
Mrzost kroz svaku poru neka vonja,
Oskrnavi mrštinom, utri kopitima konja.
Pogani, obezvredi, bludniči kao nečist,
Izderi sva pisma, sva slova, svaki list.

Skrnoslovi skrvniče skvrčen, stisnut,
Zakorači nogom i na taj krvavi put.
Ne vene neven, niti čeka života smak
Zaderi skorup da ne skončaš kao pustinjak.
Budi kurir i dželat, skor izvrši
I zmiju, i škorpiju zauvek kamenom skrši.
Skotoložstvom je nadari u skrovu svom
Nikad više ovog zla, ubio te grom.

Kletva V

Sva si skudna dok škrgutaš,
Bolje sladoglasjem da si sabirala misli
Da sladac kao orgazam doživiš,
Nego sto si kao pastorče u strahu oči kolačila.
Iza zida berlinskoga na svaku reč i pomisao.
Krotkost je tegoba koju uprćeni ljudi ne znaju nositi,
Ljubopitljivo sam pokušavao smetenost da umanjim
Pa sam kao lakrdijaš bio viđen,
A ja sam samo apelar želeo da budem
Pred sablazni ovom kao na judejskom sudu,
Da mi se misao skladnom motri dok se piše,
Toliko htedoh i ni zeru više!
Sograždati sklad,
Mudriti svesno stanje,

Celivati duh,
Kalemiti tvar,
Nedra odmeravati kao riznicu,
Kao zdanje sav mio a dvoren
Da se promišljam šta mi je srcu ljubezno
A ja na sudište kao na stratište idem
Mesto u počivaljki blažen da ležim,
U monaštini svojoj, u miru svom.
Shimu sam si dao i od nje ne bežim.
Senolike ostaju slike,
Gore u vatri, blede u misli,
Seci samo turobno a smelo,
Seci kao vladar naroda što seče,
Neka osta prokleto sve i da tihom priđe veče.

Osama

Oči mi kadre vide davno,
Jedinorazumna i slovesna moja,
Ove noći u galaksijama podalje dingo žice
Snivam jave, javim sne,
Stružem krljušt, kože, sve.

U suton korakom lesnim emu tango tanca
Suštestveno se grčim,
U belo uvenčavam bol,
Sobim živote, dvorim misli
Zvezdanstvu se klanjam ko miš pokisli.

Wilpeno, prevashodno mi pogled uperi
U onu dušu opredeljenu toplinom,

Koja je kako moja sena,
Blagorazumno željna da gradi, nikada da ruši,
Vidi! U daljini brumby slobodu njuši.

Hm, kabare u sred pustinje!
Goanna pod kamenom toplinu traži,
Vrhovi tribune, prašnjava staza podijum,
Sušne matori čvrgavi red gum,
Tek sada shvatih da sam sam.

Alegrio, uzročnice moga prožimanja
Ponesi me preko zvezda do alasa ko viteza sreće,
Nestani me da u sebi spokoj mira nađem,
Opunomoći me da sreću srećom činim,
Nasmej mi se samo jednom, osmehom finim.

Na tvoj osmeh osokolih se kao da sam u božanskom relmu,
Mužestvom nepotrošnim iščem da te štitim,
Žezlo kad zabodem
Oganj plamti,

Na dlanu srce svoje, dam ti.

Kletva VI

Moje reči su bile kao avanturistički aksiom
Nošene laganim noćnim povetarcem,
Gde su sada polarne kape, tvoje hladne oči?
Adio, reci, u kadenci kao nekada da to još jednom čujem,
Čaj od maka ovoga trena da se pije,
I sasvim sigurno atmosfera trenutka će da završi
U katakombi tvrđe moje duše,
A ti gledaj u te draperije kao u idiotski ponos i svoj prkos
Brzinom jedne strele nezaustavljive kao naše sudbine.
Paralizovana emocija je kao truplo na dnu vulkana,
Dok su usne bušile ušne bubnjiće tako smelo i

bespotrebno,
Kao da je to bilo neophodno da bi živela bez opterećenja.
Abortus svesti se dogodio one noći kada se kosa sekla,
Te je snaga volje i racija nestala kao kod Samsona.
Konsolidacija višebojnih rečenica je jedini predikament
Koji uspeva da se održi na putu između groblja i senki
Prateći te tako verno od detinstva.
Moja krv mi je najvažnija, a i krv sam ostavio zbog tebe.
Bila si toga svesna kao Manitu na totemu,
Iako, sve su to za tebe bile liliputanske trice u graji histerije,
Dolazivši u naletima kao prostitutke kada se otvoreno nude
Pokazujući svoje lascivne grudi ljudima od kojih žive,
Osećaj jeftinog je prožimao svest
Da ni liberator nije mogao da pomogne svojom

željom.
Strpljivo sada kletvu u molitvu pretvaram,
I kunem njome sva ženska tečenja krvi,
Tašta ti duša bila i nikad se ne oporavila!

Baštovanova balada

Sve su ove godine nestajale kao ledene sante
Koje se tope kada dođu do toplijih mora,
Nekom se tragovi vide iz daleka,
Kao svitci u mirisnim letnjim noćima,
Sve ovo vreme što odlazi u nepovrat
Je rosa koja isparava na laticama cveća,
A ja poslednji baštovan koji korača kroz svoju baštu,
Sirene vragolanke odnosile su moj lik u njenu maštu.
Nekad se setim vojevanja i kometa koje ubijaju,
Slali su ih oni koji su hteli da otresu sve kestenje iz moga dvorišta,
Oni koji nisu voleli krila leptirova već crna stratišta.
Pored svega ljubio sam njene oči
Koje su ličile na prozeblu Severnjaču,

Bacao sam sve i zadnju kletvu na ovu lomaču.
Ovde, u bašti se sve precizno zna,
Kao da su prosjaci postali arhitekte,
Skrivale su se krvopije u telima kentaura,
Pobacao sam pred njene noge procvetalo cveće
A živote naše poveo dužinom ovog koridora,
Zaplovio senkama kao mornar kad kroti divlja mora.
Zapisujem u ovaj dnevnik svaki životni promašaj,
Tad primetih da svi živimo kao u baladi,
Šta sam? Dekadent koji nosi oreol,
Ili samo čovek koji više voli da oseti bol?
Ne znam više kako da pišem!
Ipak ovo nije operna kuća u kojoj slavuji pevaju,
Ovde prolazi krvava mesečina,
Istorija ludila i mutne vode koje teku,
Na pločama promenada tužno je sedeo crni gavran,
Tada shvatih da su bogovi vampiri kod kojih prolazi svašta,
Daleko u izmaglici ispod jove ležala je moja bašta.
Bio je to atol u kome sam imao mir,
Utočište gde me vračke nisu mogle začarati,

Mesto gde su boljari hranili svoje vatrene kobile,
Oaza u kojoj je tvoj lik vredniji nego poslednja kap vode,
Bila je to netaknuta parcela moje duše,
Baštovanova bašta ispod vlastite kože,
Kraljevstvo u kome su za tebe čuvane ove lože.
Verovatno ja nikada neću zaslužiti da izađem iz ove zablude,
U kojoj sam tvrdoglavi despot,
Rađe ću u krematorijum staviti svoje srce,
Pa rasipati po krilima košave pepeo srca svoga,
Da bi na taj način zauvek dozvolio vetrovima
Da raznesu deliće pepeljastog srca tamo gde kroči tvoja noga.

Bir

Ja sam ti bir koji uzimaš i koji daješ!
Dokožljiv pod prstom, dorastao kalem,
Jagodice od damasta nezajazive,
U oči te gledam do neugodnosti, netremice
I nešto ti posve nevažno pričam, a godi,
Kao kada mi osetiš pogled zastali na butinama
Pa se sva od miline streseš želeći da se zakreneš
A onda zahvalno odustaneš.
Ja sam ti bir koji uzimaš i koji daješ!
Manje vatra, više netinjavi žar koji traje
U krilo želiš da mi se zavučeš,
Nekmoli nešto drugo, nešto više,
Pa neka moli u mislima nemušto da joj dođe
Nakriv a prav kao karakter čvrst, kao dren zdrav.

Ništa lično! Odnekud nektar ljubljen ti ide
Nemalo miline si grabiš, nezastaješ,
Ja sam ti bir koji uzimaš i koji daješ!

Karađozlika

Ponad ovog srca tma, pompejska noć, porečenost sva!
Na nebu misao kopni, Poluks se diže,
Kuđenice, ti što sudbu dražiš, mirbu nemoćiš,
Kao palatanka gvozdenom pesnicom bedeme rušiš,
Stepska vojvodstva želiš da ti cvile!
Vaskršenice, što đavoljom rekom sada ploviš
Vrati mi ono malo moje rečne vile
Uz rutenski osmeh, pa da
Kao Kalča sa Čapom ponosno po svetu kujundžijski žarim,
Posežući za pesmom da sperem sva sagrešenija naša
Preuzimajući ih na sebe kad već opsenarim.

U ovoj noći vulkanskog pepela i dima sve zvrkasto neka bude,
Lični sastavljač sam što vilinski minej ispisivati stade,
Da te Jefimijom dvadesetprvog veka oslikam da na štangi ne plešeš!
Sačinjenje moje do božanskih ušiju da se čuje,
A ti mi samo mazno šapni; Deda, od Viktorije kneže!
Samo piši, karađozlika te tvoja moli,
Piši, neka vide koliko se bol voli.

Kenoza

Skrivena ispod jagodica koža njena,
Vinom prelivena, sva se stresla,
Kao praslika iskonske čistote,
Pred kojom životvoran stajah gord.
U radoznalosti spasenje svoje tražih,
Daleko od žamora kada poluglasno dozivaše;
O moj Bože! O moj Bože!
Bez ravnodušja molitva postaje imperativ,
Majčinu dušicu iz nedara vadih,
Polako da proročici ništa ne omakne
Dorotej kao da u neverici bivah.
Sada, rekoh, da mi se ukaže tvoje drugo lice!
Zapovedao sam pogledom koji joj je pokret pratio,
Znaš da sam ti krsnik iz milja, rekoh,

Nemoj vukodlaka u meni da vidiš, molih,
Na pragu do Tvorca, na korak do mene,
Idi mu, i ne okreći se, ili ostaj, i ne dvoumi se,
Natašte me uzmi, snena me primi,
Iz radoznalosti spasenje sebi isposnički tražih,
Jutarnjom prvicom se uvek omrsi pa se osmeši,
Ja se željan nerazlučno nadah,
I tako baš nekako beše,
Sveža kao reka logosnost kroz nas tekoše,
Da sam bio nestvoren, stvorio bih se,
Kao da svi oci stvaraju sve odjednom,
Da sam bio neostvaren, ostvario bih se,
Kao da svi mudraci mudruju o svemu u mah,
Osmišljen kao svedočanstvo u memli raskopine,
Uroke ću si sam lizati,
Grehove ću sam na svojim plećima iznašati,
Čini koje ušna laž usudom tuđim izgovarati zna,
Koriću jezikom direktno bez dlake,
Samo da suznja stane te da se novo Sunce rodi,
Pa bih se i na novosunčanim zracima
Kroz kenozu tebi iznova dao.

Vesnici

Misionarstvo kušača na žigu srca mi stoji,
Utemeljeno na peščanim dinama dalje od klevetništva,
Beskraja blagodati, istosti naše stade da broji.

Zebnja pepeljasto sive kose iz gubernije lešinara viri,
Savečan, prost kao kartaginski podvig težih da budem,
Oblesak u oku harizmu mi za tren smiri.

Blagoženstvenost bez cenjkanja sam u njoj video,
Rasute kose mrsih, a otud ide sve što nagon voli,
Da je bacih u kotao afričke magije ne bih se postideo.

Ljubonadahnuće po prirodi svojoj je bezvremenska kanonada,
Kao prejemnik sam trebao da zaogrnem paučine nit,
Moliteljko umilostivljena, ništa nije bilo usamljeno kao nada.

Uznesenje tvoje hram beše pred kojim besednik sam sa himnom u oku,
Mesto čedotvornosti stvarao sam besmrtnosti budućih vremena
Bio saučesnik u proslavi ljubavi osetivši strast iskrenu i duboku.

Kneginjo srca, ja, otac laži, bezličan a topao kao inkubator,
Horski sam smrtio, bez dvojbe, ništavilo greha,
Dok sam u sebi nosio neumorne želje kao da sam generator.

Nije sve verski kult bez obzira na medaljone koje nosiš oko grive,
Pred svetom ovacije svoje si vešto krila u jednom dahu,
Nastavljam sada da živim tamo gde vesnici nade žive.

Navika

Teško se odvikavam stečene navike,
Kao da je reč o haotičnom feniksu,
Komiti što se iz pepela diže,
Ili još gore!
Hodočasničkom gladijatoru,
Možda ravnom Semproniusu?!
Ne mogu da prestanem pesme da ti pišem,
Krišom krijem od sebe
Da na taj način dalje živim,
Pa zamišljam o svemu živom što nije,
O krajoliku zadovoljstva,
Poput labuda crnog,
Koji se nožicama svojim otrgnu viru,
Što poželi da ga povuče u dubinu tamnu,

Do devke blagohotne,
Do dna jezera, među travkama,
Koje lelujaju poput harmoničnih delića života
Koji jeste,
A ne koji je mogao da bude
Te ga sanonosna još iz arsenala
Zmijama strelama svojim gađa,
Ili ga slepi, da mu oči otme,
Da ne nađe put do obale,
Gde bi na vrelu mogao da se napije
Čiste vode neomađijane,
Da ne postane skandalozno njen.
Dojam anahron kao početak proleća
Ekstravagantna je kombinacija,
Manje pedantna, više silna,
Kao kada čovek silno voli,
Silinom kada se smeje, silu kada kudi.
Ja ti nisam bio odan jer sam važio za ljubavnika
Koji je iz dosade i statusa uz tebe hodao,
Bio sam ti odan jer sam ti srce dao.
U salonu sreće, modifikovanog mozga,

Sav muževan sa bleskom dečaštva,
Nehajnih očiju,
Bespromišljeno afirmativan, spontan,
Danas samosvojan, u pesmi.
Teško se odvikavam stečene navike,
Ali i to ide polako,
Tweet, tweet, i sve bude lako!

Katran i lava

Katran i lava tekoše krvotokom,
Kroz dlanove ekseri zabijeni,
Na njih strune i jedan oblutak mali, okačeni,
Eh, ta mala grgutka! Za trofej, ili za lutka,
Koji bi na okrnjenu mesečinu ranama krenuo,
Sad po nahođenju ili po naređenju?
Nema odgovora!
Ne cele rane ni kroz Manjež da se prođe,
Plahoviti razum izaziva epidemiju tuge,
Mehanizam neraspoloženja seni duše ispod krova,
Maštanje o mogućnostima je uzaludna radnja,
Kao što su to bile zlosreće drhtavih strahova.
Preživeti kugu je lakše nego živeti srcobolju,
A ricinusovo ulje nije kao čaj od ariša i imele,

Ambijent začaranosti može da ubije volju,
Dok u osunčanom vrtu leti ljubav halucinogene strele.
Spustio se ovoga jutra na okna polarni dah
Da mrzne oko sebe suze, osećanja tajanstvo, strah,
Probuđena zora kao griža savesti predoseća krah,
Ponor samoće brz kao poskok završi dilemu na mah.
Katran i lava tekoše krvotokom,
Kroz dlanove ekseri zabijeni,
Blago svima, blago njoj, blago meni.

Bogorodica

Da mi bogorodica budeš, živeh u nadi,
Ali nekako prikriveno deli-baša ne dade!
Sud boje žuči prosu se kotrljavo u kaskadi
U njemu, igrom slučaja, verovaću blago,
Bivah viđen baš kao Iago.
Tamna rezonanca zla kao u gromovnika,
Htela je da eliksir volenja fermentira
U motornu snagu, udvorice,
Ti si bila ogledalo nemira
U Donji svet mi gurala lice.
Aksiom sreće retko beše ozaren,
Kao ti, odnegovana pa posečena je tvoja trešnja,
Bez osionosti, izodavna je bio tren
Kada shvatih da si jučerašnja!

Da ne budem obogaljen
Zanos minuća u lomu čežnje sad poje,
Zbacih kao nagvaždanje teško pridev njen
Do beskraja, sunce moje!
Tajanstveno vlažna melodija uzdisaja
Džaba uzvišenje i muke destilati
Kada nad glavom ljubavi klatno klati.

Javljanje

Javljaš mi se u svim obličjima,
Ponajviše zagledana,
Pogleda zaleđenog kao da si na slici,
Na grobu zelena plišana mahovina, sitna,
Nemerljiva kao beskraj, a sveža.
Sva u damskoj nošnji si,
Razderanih čarapa bez pokajanja,
Osmeh kao u pradrevne gatare,
Ni traga od bosonogosti, ni čednosti,
Ni traga od stradalnosti,
A još manje od prave ljubavi
Koja polako tone u zaborav.
Kao da se mitska stvarnost stvara,
Čas u misli, čas u priviđenju,

Od samog početka svesti
Pa do kraja, do mrtvila.
Odakle li dolazi?
Otuda! Prstom pokazujuci na prošlost,
Samo kratko, kao da je reč o ljubavi,
Odonuda! Uperen prst u budućnost,
Tako večno, kao da je reč o smrti,
Lelujasmo u zamračenom tkanju
Kao da živimo u naličju,
Sve tražeći trajnost,
A dobijajući trenutak.
Rušenjem zidina koje sagradismo oko sebe,
Oslobađamo svoje bogalje,
Istovremeno stvarajući misli opsene,
Poput putnika kroz mesečeve mene.

Pet godina

Pet godina cvetala je krošnja,
Pa pet trulela,
Ljuskari strahova su se krpeljili
Po duši
Pa mutili oronulu vidovitost
U kabinetu milosrđa.
Klepetuša je po salama,
Na balovima i pijankama,
Korak vežbala,
Oltarne želje na grebenitim oštricama
Paraše srce,
Iako je želela da luta
Kožom svojom među prstima,
Oko vrata položene ruke

Kao ogrlicom da je vezana,
Fetiš beše sazdan u vatri strasti,
Blagoslovena jecala pa se smejala,
U oči gledala,
A opet,
Dozivale su tričave sitnice nuždu zla
Žvrljale slike kojekakve
Po utrobi aždaje,
Grcaji gori nego kod piljarice,
Zaspale su sve cvrkutave ptice,
Kao da je arktički mraz udario
Donoseći eru leda.
A nebesnicu,
Čudotvorku,
Sklonio sa horizonta,
U okovanu ćeliju,
U podrumu ugašenog svetionika,
Na jugu Viktorije,
Da u njega jedino gledaju
Apostoli koji se survaju
U okean,

Jedan po jedan,
Kao sva ljubav sa svake grane,
Sa svakog cveta,
Sa svake želje,
Na sva zvona,
Bivajući tako isprana penom neumitnosti
U roju jadi i muke
Na vretenu sudbine,
Ipak, bez ciklona.

Jorgovan

Ne dajem rezignaciju na ukus ni na dobro
Već u dubletu preko Sierra Morene idem u Andaluziju,
Kako bih besane noći saprao na Sunčanoj plaži,
A po maslinicima, šetajući u tišini, viteški, osvajam ti srce
Dok najbožije harpe sviraju odu koju si volela;
Jorgovan bereš, jorgovan sadiš!
Osvetnice, zamisli na tren da ti siluju misao iza vrata
I da je pod svakim prozorom najmanje po dvoboj!
Nisam ukalkulisao da ti koža na butinama puca od udaraca bičem
Koji te je šarao dok si prilegla sva iscrpljena na sabat,
Pa hajde, ne prestaj da radiš, već se onaži

I nastavi ma šta god da te sastavi jer jorgovan bereš, jorgovan sadiš!
Imitiraš me huljo na jeziku,
A ja ti dajem izrađenu strategiju srca koje nema
Dok si ti tražila svako zrnce istine pa i svaku laž,
Nagovesti mi se rečenicom u memoarima
Kada me pomeneš u ružnom svetlu nemoći,
I pusti neka se čuje; jorgovan bereš, jorgovan sadiš!

Samo pesma

Nepostignuvši harmoniju,
Nekmoli nešto više,
Gord kao bariton podigao bih vojsku za tebe,
Pa preko Trakije do Rodosa prevrnuo svaki kamen,
Tražeći ti narukvicu Harmonijinu
Ne bih li te njome mladu kitio
I tako tvoju ljubav dobio.
Smrtan očaj u oku što sad gasne
Neposredno kao božansko nadahnuće,
Divljači moja, kurtizano!
Uradio bih sve što umem
Da te zadržim belinom mužastva,
Ne želeći šifre već čistotu jasnosti
Koja bi u meni budila huntu,

Beskrajnu kao kap koja se kotrlja niz obraz,
Da tebi u čast carstva rušim i stvaram.
Dirigentski sam krotio plemenitost srca,
Pred Judinim hramom u kojem su zvona zvonila nekom u čast,
Krematorijum žudnje,
Topao kao pogibeljna ljubav ova,
Pali sada beli grad da u pepelu i žaru
Tebi iskuje prsten sreće koji je
U migu očaran, u srcu naprsao,
Ne bi li ti na prst pao!
Sjađenost načeta, malodušnost umorna,
Kada zamiriše trava posle grmljavine i pljuska
Pa u horu sa cvrčcima pesmom zavaram privid stvarnosti,
Da bih kroz prostrane stepske daljine
Sa celom kohortom konjanika uz svoj levi bok
Napao falange koje pokušaše da te od mene otmu,
I na dlanu doneo ti sveza pluća,
I na njima srce koje kuca,
Udvarajući ti se tako kao prestravljenoj balerini.

Ne brini, zaboga, shvatam da to nije ono što želiš,
A Trakiju su ionako odavno pokorili osvajači sa severa,
Pljačkajući taj prostor evo već više od dva milenijuma.
Danas, za stolom sedim,
A ti igraj svoju igru vrteći se oko šipke,
Ili kleči u tom praznom kavezu u kojem te ostavih,
Kada se toliko plašiš da ličiš na ženu,
A moj trag neće biti pronađen ni na tamnoj strani meseca,
Ništa od mene nema više, dok u meni život diše!
Samo pesma!

Tri

Crn kao gar bio sam sam,
Sad beo dan ide kao hod,
Gde srd zna svu ovu bol,
Kad ona zna ova oka dva,
Moj duh uze sad svu moć,
Baš! Bdi nad njom ovu noć!

Moj gon gre, moj gon sme,
Kud sad sni, gde idu dni?
Bio sam živ, ali rad!
Čas sed, čas gad,
Bio sam kao ćud, njen, lud.
Baš! Daj bdi nad njom ovu noć!

Reč ćeš sad čut, ili ovu kud,
Dok gna ceo san, ona sni žit,
Ali nem kao sam taj mit,
Naj mio dah! Kao med zna red,
Gde sud zri ovu svu moć,
Baš! Daj bdi nad njom ovu noć!

Šta? Živ nam san! Ili pak mre?
Ona reč kad uđe uvo zna,
Jer bio sam kao mir tih,
Evo moj zov, dam joj, evo!
Gde ćeš sad, nem ali rad?
Hej! Daj bdi nad njom ovu noć!

Mašta

U pari turskog kupatila duša zaželi da mašta,
Ni o lučkim kurvama,
Ni o čestitim devojkama sa platenicama,
Ni o istetoviranim bilbordima sa napufnastim usnama,
Već se bori krišom sa mišlju o tebi.
Zakoračivši u mesečev sjaj na daščari ovoj,
U jazu između želje i realnosti,
Kao nekadašnji klinac na klackalici,
U dubokoj hladovini Banjičke šume,
Skidam beretku pred ovom rajskom pticom,
Sapleten pa obrlaćen, kamdžijom teran,
U sijasetu besanih noći,
Zakriljen da drugi ne vide oči

Kao ni monogram koji sam urezao u srce
Tebi za ljubav, tebi u čast.
Porodični grb nisam imao iako sam bio plemenite krvi
Ne po poreklu već po karakteru,
Kako su to neki lepo znali da kažu.
Bivajući zahtevan kao neutaživa žeđ ponekad,
Želeći samo da plešem ritmom zemljine kugle,
Voleo sam da pomislim da sam možda ipak voljen,
Tako se približavam nitima vlastite okrutnosti
I mazohistički mi ostaje jedino nada
Da kroz želju sreće zaverenički se zavaram,
Ne čineći si još jedno zlodelo,
Jer više ni opravdanja ne mogu da tolerišem,
A grižu savesti, kao običan smrtnik, loše podnosim.
Onda ću izvlačeći lutrijske brojeve
Hladnokrvno kao despot pod nebeskom kapom,
Na pragu svoga doma, u vasceloj vasioni,
Da skončam, svemoguć, u dobročinstvu radosti svoje.
Dašta! Da, mašta!

Milosnica

U meni žeravica hladnoću gori,
Praznuje u bujici koja potapa plićake Sibirskog mora,
Nisam Sinatra da se pitam šta si mi uradila sa srcem
Ali, u Burmu bih otišao da ti uberem svežu balsaminu
Jednu, ili naramak kakvog cveća samo da si htela.
Elegantno sam pokušao da sakupim sve sečene glave moje,
Ispod kajsije od čijeg se drveta jermenski duduk pravi,
Da mi tužno duboku melodiju svira.
Na pešteru života sam kroz arkade prolazio,
Nepodnošljiv namah bio.
Sve dahćući ušla si na vrata kao zadihana kuja

Žedna posle duge šetnje,
Žalim što si me je videla kao ađutanta,
Kipućeg đavola smetenosti i ludovanja,
Trutasta ljubav može da se utopi padajući sa sante leda,
Kakve li dizgine na sebi nosiš kada ne znaš gde je levo,
A gde beše desno?
Znaš, umotana u pamuk u cik zore si bila buđena,
Obilazio sam te u mislima kao u romanu,
Opčinjena svojom osionošću ulazeći u veliku plesnu salu
Uzločesti se krvlju mojom da ti bude lakše,
Kroz pomračinu u ključanici našeg ljubavnog mimohoda
Sva ukavežena u ostavštinu svojih ubeđenja
Do dna u gejziru zaborava odlučna makar budi!
Ili pak bilo šta što podseća na odavnost.
Smrtnice, odrekni se gravure na opalu uzlatarenom na manžetni,
Jer ta ruka više ne donosi smilje,

Sa strmenite litice zjapi, motri,
U predvečerje prošetaj u školskoj haljinici Cvetnim trgom,
Radi šta god ti je volja!
U sauni danas ležim, ili u kakvom stogu sena,
Sa travkom u ustima dok mi se u mislima mota
Nebrojeno puta, kao muževnost jaka, milosnica moga života.

Sud

Kada sam te poslednji puta video
Onako otmenu pa utegnutu
Kao da si sva u brokatnom korsetu
Usviljena u svoju kosu,
Sa krupnim očima koje nisam mogao ni da pogledam,
Da ne otkrivam slabost svoju,
I još pred svima da ne zaplačem.
Mi smo bili sve sem bonace, a
Ljubio sam te mnogo da bi svi ljubavnici
Poželeli da osete takvu ljubav,
A da mi ni pogled nisi čestito videla,
Od straha i u strahu, u trenu se izveštih
Da ti čitam lice kao da čitam azbuku slepih

Sklonjenog pogleda, žedan te bio.
Pio sam te dahom poput eliksira,
Primordijalno izgarao, znajuci da je kraj
A kraj je kada pod prstima trepere žice lire
I da znaš, ne postoji surogat tome,
Jer za mene je to bio dan kada Helios umire.

Haos

Perjanica ledenih zora, zimskih noći,
Bdi dok bodež besni a grmljavina para nebo,
Ustupak vremena napujdan, žigosan kao konj sâm,
Meri svaki postupak i kažnjava neodlučnost.
Uletevši u ovo ludilo perverzije kao na čučavac
Stadoh bacati pretnje, prokletije iz straha,
Kao da me je crna kuga nečisti i zle namere
Otrovala na svetioniku sa kojeg bacaju lovorike
Ne bi li eliminisali nezadovoljstvo,
Ili zadah zebnje koja donosi živu nesreću
Na iskomadanim svakodnevnim lešinama
neodlučnosti.
Čestito nisam stigao ni da doreknem svoje mišljenje
A već su mi zakrpe po leđima bile kidane

Kako noktima tako strašću htenja iz utrobe
Koje se javlja iz razloga zapuštenosti,
Htenje koje žudi za pažnjom neviđenom,
Pažnja koja traži da utoli žeđ svih fantazija
Koje su se rađale iz dosade u usamljenosti,
Da bi napokon kroz tavanski prozorčić na letećem
ćilimu
Vinula se iznad svake želje unezverena a univerzalna
Oslobođena pa prekorena, mamilom otkana,
Svakodnevna, otrgnuta prosto zavisnički obavezna.
Nedugo potom, besede apostolske, jalove raspre,
Delegati pa diskursi, ređavši se pomešaše
Čorbu ljubavnu u eksplozivnu smesu ćutanja
Upriličiše je pa sa katedrala svetkovanja
Na sam sud zgroženosti i čemera gde sviće seta,
Na kojem vilenica posta kondža, a on glasa drhtaj,
Kondža okondžena, a glasa drhtaj, poeta.

Monolog

Glasim ti se sada
Kao germanski hercog iz ovoga vremena
Crvenom svila maramom
Mašući ti da me primetiš,
Među dežmekastom ruljom,
Koja uništi skadarlijsku kaldrmu,
Dok se ti seno moja,
Zvezdarstvom baviš.
Otmenija si pripadnica prostih snova,
A ja ogrnut u ukradenu košulju,
Orator poželeh da budem,
Ne bih li inspirisao svoju volju,
Da me uzdigne
U vasionske visine,

Silne miline,
Među kojima bih tebi bliži bio,
Kada već ne mogu na ovom svetu,
Jer sam potrošio tu kartu.
U kapitol sam ti došao,
Da bih ti video leđa
Kao da si najbolja straga!
Ne, ne, dušo moja draga.
Srušio sam sve gardove koje razdori grade,
Pa lagano gradih odlučenje svoje
Makar i u mrvici spokojstva
Ili utrobi vulkana
Gde imam ono što želim, posve neumrežen,
Slobodan tako da mi sva čuvstva
Kao divlji vranci lete
Dok golim rukama ovim
Minotaura hvatam oko vrata
Bacajući ga britko poput džudiste o pod,
Svom silinom, svom žestinom
Kao voljom za životom,
Koji mi sada teče pun miline, lave,

Kao mlaz iz fontane mladosti,
Srećom daleko od bilo kakve slave.

Seta

Uveseljavao sam se svirajući cimbal melodijom
efemernom,
Usrdnom rukom sabrao sam svaki tvoj uvojak,
Misleći da su to strune koje ću da mazim dok živim,
Dok su na grbama kamila iz Jordana donosili tamjan
Koji sam u pomami za tobom poručio da mi donesu
u vezirski saraj
Kako to već dolikuje vitezu ovom iz reda dositejskog.
Poklonik sam ognju bez uslovke kakve,
Utrojen bio u mojoj noći, u sreći, u strasti, u ljubavi
A u tebe sam gledao kao da si mi rodnoverni kumir
bila
Kiteći te grivinom, dok si me poput dojilje
omamljivala.

Lupežki, kao da sam vračarski furundžija
Prebirao sam po brašnjavom džaku, strpljiv, tih
Ne bih li našao sakrivenu fotografiju tvoju,
Na kojoj te oberučke zagrlih,
Ali ugoveti si ne mogoh jer kada te nestade,
obankrotih.

Sam

Proricao sam budućnost, fakirski
Gledajući u lišće na dnu prazne šolje čaja,
Video da ne zvone više zvona
Kao da sam na pragu sabora kazanskog u
Petrogradu.
Istina, parnica je završena, pancir probijen,
A sa njim kao parabola suštastva
Svega života na ovom svetu,
Strojna, udvoriva, obaška ozrcana
Perjanica ljubavi obesmišljena
Kao unutrina mađionica bez magije,
Kao adica okopnela,
Kao konak na sunčevom satu,
Koji pod mačem, pod ćordom

Opričnika jednog pade sav umoren u mori,
Sav omitren kao kakav klerik,
Ovamošnji kolos, svemirna moja,
A opet!
Na repu, u zapećku, s kraja
Ostade mršavog lica, sušnjeg,
Na koje ni suza više neće,
Koje srma ne krasi,
Jedna tugota ustreljena kao divljač na izdisaju,
Bez veridbenog daška, bez druma budućnosti,
Bez Vaskrsenja!
Baš me je ostavio, iako ga nikada nisam imao,
Da u vojničkom stroju kao kakav kozački vođ
Jurišam na život pa da sjajnim mačem želje svoje
Sasečem britko poput glava palih kraljeva, sve
Sav okrutan prema sebi, obestrašćen,
Oronim daleko od oka, u tihu, sam.

Mitrovdan

Blaženi Mitre, pokaži svetu
Da on na dan danji uživa milost njenu,
Da ne gnevi više ni da ne žali
Što praznih ruku na oltar ne staše,
Već ruke mu pune nje sve
Danas tuži u sabornici sve nadežde
Koje mu na oči stati dođu,
Iz dubine njegove duše bez kavgi
I ludorija mrvi u sebi krvave sramote,
Kao divlji sirijski pustinjak
Kojekakvih izgubljenosti i bezčašća.
Sve zapreke podignute u grozničavim scenama
Sekao je silom svom ne bi li ih usmrtio

Kako bi konačno isplivao stisnute pesnice,
pobednički.

Dimitrije mučeniče, iz vojničkih porodica ste
Te te molim da baciš po jedno čudo na njih dvoje
Pa na put oprosta, mirni iz ćelija da izađu
Kako bi mogao da se moli njenom Bogu jer svoga
nema.
Glasom tužnim, glasom strašnim, od jadca jecaj
Od tme mrčina što nebesa nemilosrdno para,
Od razvalina u rakama po manastirskim grobljima,
Glasom tihim kao kakav duh zatočen u
međuprostoru
Između dimenzija i svetova izvuci ih, poštedi patnje,
Da mu ljuba stasa pred očima,
Da iz njega vaskrsne i razasja svetlost
Kako po njoj tako, ljubezni moj,
Po celom ovom svetu, pa i po tebi.

Dimitrije mirom tečni, obeleži svetkovinu
Iz obitavališta svoga na dan ovaj

Na sreću njihovu da se vrati vreme
Ako možeš u tom čudu da ih ostvariš
Pa da ona potrči prema njemu lakonogo
Kao onomad kada je kao devojka razbarušene kose
Otcu svome u zagrljaj potrčavši stala.
Ako ništa drugo, Mitre, pesmom ovom
Njima, ja sluga večni, tebi blizak,
Čudo malo u reči obeležavam da po volji njih
Bude ono što mora biti u nadi da
Ljuba i muškadin vrata zatvorene tamnice
Makar u svojim dušama širom otvore.

Roždenje

Ružičasta zoro, slavljenice moja,
Rumenila tvoja, rumeni plamena sreće
Rudnom meni dade da slavim novembra svakog
Roždenja božanstvena moje radosti uspeće!
Revno zdravi, revno ljubi,
Radom neka se doveka rađa i sviće,
Rodina moja, mila,
Rađa u meni radosno biće.

Zbogom

U dubravi misli što se saletahu jatomice
Pred daždom zrnja na slikama prošlih vremena
Koje mi u glavi kolaju posve rodstvene
Potežem dževerdan ognjenim jezikom svojim
Kako bih nagodbom oblagodario
Dušu svoju, zagrejano srce moje,
U koje bih kao plebejac kuršum stavio
A ti se dvoji da li bajaš ili svešteniš!
Dok pripadam nebu na zemlji crnoj, ovoj,
Ja sam ti planet katkad davno jasan, strastven,
Koji pokušava da te gleda bistrinom oka svoga
Te se nadam da ću tako ostvariti prospeće
Koje mi izmače dok sam ti se udvarao, srećan bio.

Otvorio mi se tamni svet, svet moj paralelni,
Sav je u predugim paralelama moje sleposti,
Pa se usudih reći; nije sve sveto moje sva sreća moja,
I nisu sva sidra moja, ni sve strele moje pali žiri,
To ja skočih u minut prošlosti koja svoje grane širi.
Namignuvši joj u svetlu tihog daha i elegancije,
Kao što vetrovi miluju krila znatiželjnih očiju gore uz
reku,
Ja budim ode - pa nek' sve hvale počnu da teku.
Snopovi mesečevih zraka bez reči ljube svu siročad,
koja mole onog što ima, i koga sve ne bi
A ja sam slavio u večeri ove svoju slabost prema
tebi.
Bez bola u ekstazi moja smrtnost peva,
Svoje tužne melodije sedih kosa,
Odevena u mantiju duga sveto budi sve naše snove,
Reči neznalice uistinu najmanje bole,
Ukus istine daleko više zna da moli,
Melodija moga sna je piće ostarelom paćeniku,
Odlučno ljubim vaseljene, ko da ljubim tvoju sliku.

Oči moje gledaju boje novog spektra,
Sever i jug prestaće oko osi da se vrte,
To mehurići vodeni naša kopna plave,
Dok carstva preživelih osećanja u pesmi niču ko iz
slave.
Moje vizije će imati još bolje snove,
Ledena deco, moji tropski junaci,
Vi što ka novim iskušenjima hodite,
Dok samoća ruši poslednje sekunde moje kome,
Svi mi gledamo mesta gde se vetrovi lome.
Živeli smo opet da osetimo miris dunja,
Jezikom smo polizali svu strast usnulih pesmi,
A ulice malih gradova bile su kao voda iz starih
česmi.
Gde odoše prijatelji ove izmučene zemlje,
Trebali bi da vide krovove što se u tišini bude,
Pa za ljubav smo znali da se prodaje na vašarima,
baš svaka,
I da se orkani besni kriju u džepovima patuljaka.
Moje čelo puno je ožiljaka, poplavelo, izlupano,

To sam srcem nekada napred išao, korakom
maršutnim,
Daleko ispred drveća večnog prostranstva,
Misli počeše detalje da vide u izmaglici čovečanstva.
Poslednje cveće ne sećam se da sam kao poklon
dao,
Toj mekoj kosi što češlja polja crvenih makova,
Bojao sam se godine koja će biti za nekoliko dana
kraća,
I strpljivo sam gledao sate što nepovratno prolaze,
Posadio sam svoje snove u baštu nebeskih zvezda,
Tamo će večno da žive nedočekavši žetvu,
A moje: Zbogom! ovom svetu dočekano je uz
kletvu.

Bacio sam sve anateme ovog sveta na svoje srce,
Moja soba sreće je utroba Titanika,
Ne verujem da će se neko naći da mi blagoslovi
osmeh, šta više,
I krv sam si voleo puštati jer sam je imao previše.

Moje lice je dotaklo svako kopito pobesnelog
stampeda,
Bio sam besan na ptice što su mogle da lete,
Smejao sam se neizgovorenoj istini i psima,
Moj svet je bio svet tame i svet dima.
Apetit mi je rastao već stotinama godina,
Mudrošću sam kopao tunele osame,
A posle sam lovio divljinu lepotom anđela,
Središte moje vere je visilo na osušenom rogu, kao
kap iz česme,
Umorila me upornost gluvih da čuju melodiju tužne
pesme.
Živeli smo u prašumama modernih lažova,
Sa životom koji je ponajmanje bio život trezni,
Bili smo sve više sjajem opijeni, nego mudri i
oprezni.

Tišina

U crnini oko mene, tišina.
U tišini kao grob, crnina.
Podnosim svoje misli na rasuđenje,
Podnosim pa kusam života strpljenje.
Precizan krvi tok kao jeger kada streli,
U meni tma negovana se veseli,
Lakejski ne mogu da se nosim,
Molebnicu, molim, prosim.
Kao da plovim na palubi *SS De Grasse*,
Kao da želim duše mi spas,
Potajno te milujem to je moja snovina,
Bal na evanđeličkom liceju, krunovina.

Čudestvo

Parafinski miris u manastiru moga duševnog
urnebesa
Otvarao je vrata prošlosti kao da kročim
Jerusalimom,
Bežao sam verodostojno sam od sebe,
Skrivao crne rupe događaja svojih u moždane
komore,
Misleći da u leglu beščašća koje me je prožimalo
Neću moći da sačuvam prisebnost sopstva
Te da ću kao leprozno zakeralo na splavu
Otploviti niz reku ogoljen poput leša prema vasioni
bola.
Ne marim da obešen za noge visim nad bezdanom
Kako bi iz mene iscurela i poslednja kap gorčine,

Da me ropac smrti prenerazi podsećajući me tako
da sam pustov
Koji satensku rukavicu baca u lice svakom oko sebe.
Jedino nisam mogao da je bacim njoj
Iako više nije ležala u svilenoj postelji moga čeznuća,
Niti je bilo potrebe da joj ovaj kučkin sin spase život
Čak ni na raskrsnici, makar završila pod arapskim
točkom,
Ni na vrhu nizbrdice na samom Ružinom brdu,
Makar se izgubila na svim stranama sveta koje nije
poznavala,
Nisam više taj koji bi da skoči i donese plen pred
njene noge.
I plavi safir skliznu sa prsta kao umorna latica
Sa glave cveta u ovu kasnu jesen,
I probada koplje kožu kao da sam vojni svetac
čudotvorac
Koji pade osmoga dana u novembru pred kapijom
solunskom,
I ostade jedna rupa na istini nikada ne izrečenoj do
kraja

U kojoj sva ljuljanja vremena mogu da pale luči
njene
U ma kom obliku veneracije na očigled moju, u
čudestvo ovo.

On i ona

(On:)

Hm, znaš kako?

Skromno a smelo, aritmički,
Moralnom pornografijom da ne kažem,
Dotičem ti mislima osobinu koja je kao gen komplikovana,
Istovremeno jedinstvena,
Elegantna čak!
Pored svega spremna religiozno da se prilagodi,
Kao kameleon preobrati,
U hiljadu likova, koji svaki ponaosob,
devičanstvenom čistotom zrače.

Sumrkaste nijanse života uz tebe postaju,
Nebeska plavetnila obasjana zvezdama večim od sunaca,
Jer ti nisi jedno sunce već sva sunca sveta moga.
Nepravedno bi bilo da ti ne izjavim sve ono što ti je milo,
Ono što je tebi znatno,
Ono do čega bi stalno da držiš i čime bi devojački da se kitiš.
Govoreći ti takve reči moj grubi lik bi bio pretvoren skoro
U junaštvo koje bi te dobrosrećnijim osmehom još više ulepšavalo.
Meni na zadovoljstvo.

Ako smem?

(Ona:)

Smem li se nadati da odaliskom tvojom postanem
I haremom tvojim celim.

Javljajaću ti se u obličju kojem poželiš
I uvek po meri mašte tvoje biti.
A od jutros me evo u liku ovom,
Toplotom omamljena, u buđenju sporom,
A opet na vragoliju svaku spremna.
U nadi da čeznja nije dimu nargile slična,
Pa prošavši sve vode koje nas dele,
Ohladnela do tebe stiže,
Nežno ustima čibuk obavijam - ko da bi nešto drugo bio.

Ohrabrenje

Iskušenice, pred vitražom ljubavi donosiš tamu svetu
u kojem stojim,
U sarkofag se sručio sav bes nepromišljeno
donešenih odluka,
U ruci dan-noć poput opatice te gleda iz konvenata
vernosti
Ravno u oči arbitru povedao sam istinu, nije me
bruka,
Gde li je nestala, u šta se pretvorila, sva privlačnost
Koja se odazivala, instinktivno, zovom zverinjeg
huka,
Ogubela makar bila, ali prisutna kao sudbina
Sve, ma štagod, samo da ne postane sećanja
naprslina,

Samo da nije sedacija i hipnoza od kojih odumire
duša,
Frkteći kao mačka nakostreši se i osmehni ovom
soldatu
Eliminiši iz sebe predrevni strah, odagnaj
premišljanja,
Te razdreši ovaj učkur namah bez razmišljanja.

Modus operandi

Moj modus operandi nije racija konzularnog
autoriteta
U kojoj bi kučka pripadala patricijskoj klasi lokalnih
herbalista,
Nego je sistem vrednosti koji su prosli katarzu,
Koji izdižu i svoje iznad definiteta.
Taj transcendentalni matron je stidljivo spiritualan,
Kao ženski šaman koristi dekadentno mirišljava ulja,
Da bi kožom svojom plenila,
Svojim ordonansomređena osvajala,
I na taj način sprečila svaku želju da završi u
nekropolisu Sakare,
Držeći mi pogled ratniči kao isceliteljska moć moga
priviđenja.

Mirišući je osetih toga pauna u pomračini koji širi
repinu svoju
U lepezu boja i osećanja,
Dok je ona pak samo pomislila; Ne čačkaj mečku!

My modus operandi is not a razzia with consular
authority
In which the bitch would belong to the patrician
class of the local herbalists,
Rather, it’s a system of cathartic values
That raise well above the defined.
This transcendental matron is diffidently spiritual,
As a female shaman she uses decadently scented
bath oils,
For her skin to attract,
Her ordinance to neatly conquer,
And prevent the desire to end up at the necropolis
of Saccara,
All that while maintaining my warrior-like attention
With healing powers of my own apparitions.

When sensing her around I’ve felt that peacock in darkness
Spreading its colourful tail in a fan of emotions,
While she must’ve thought; - Don’t you dare!

Domus Aurea

Domus Aurea je grotto sa svodovima katedralskih čuda
A u njoj violina mađarskog Ciganina, secka,
Sija toplo ta matrica vulgarnosti pri nagoveštaju bluda.
Teci magmo u utrobi ovoj ostavljajući vulkanski pepeo
U potoku ljubavnih smola zalepljenih za aortu
Na kojoj je u tetovaži skriveno tvoje ime!
Sedeći za plišanim zelenim stolom pod prigušenim svetlom
Na kocku sam bacio red beloga, red čipova
Ne bih voleo da me poistovećuju sa petlom,

Iako sam u hangaru ovom na karikama kao slikar vičan,
Ne izgovaram se ni da sam pred popom, niti sam kome sličan.
Ubrao sam belu ružu kao za materu na izdisaju,
Sa dva prsta je držah da promašim bodlje,
Svaka lepotica me je netremice gledala, samo ne ona!
U toj priči sam relikvij u sonetu bio,
Odasvud mi je paučina bola u spilji ovoj nit zagorčavala,
Pomislih da gledam ceo pređašnji triler života u reprizi,
Unatraške primajući audijenciju i nakrivljeni toranj u Pisi.
Zaveo sam red na oltarskoj slavi kao papski poslanik,
Poslavši Aretusu omlađenu od ljudožderstva i cike,
Podzemnim vodama da luciferski razbija brzake u svome svetu,
A sebi sam ostavio lakoverna praskozorja uz zvuke usne harmonike.

Domus Aurea is a grotto with the ceilings of cathedral miracles
And in it, a violin of a Hungarian Gypsy, chopping,
The matrix of vulgarity shines warmly bright when sinning,
Flow, you magma, in my bowles leaving the volcanic ash
In the brook of this amorous resin that is stuck to my aorta
Where your name is hidden inside a tattoo!
Whilst sitting at the green felted table under the smoky lights
I gambled away a line of the white and a line of chips,
And I wouldn't want to be identified as a cock,
Although, as skilled as a painter I hang on the rings in this hangar
Not excusing myself even to a priest, as unique as I am.
I've picked a white rose as for the mother on the death-bed

Holding onto it with two fingers not to be pricked,
And every beauty looked at me without blinking, but not her!
In that story I was a relic of a sonnet
Everywhere in this cave the cobwebs of pain make the silk bittery,
I thought, I'm watching this triller of life again,
While receiving from behind the audience and the leaning tower of Pisa.
I demanded order as a papal representative at this altar,
And Arethusa all rejuvenated from cannibalism and yelp was sent
To underground waters to break up all of the world's rapids
But I left the naive dawns with sounds of harmonica all to myself!

Molitva II

Pukotina prsnu kao korzet na prsima devojačkim
Sinjora u gondoli je pretpostavljala pa vagala
Dok su kavaliri redani u glavi kao noćni povetarci prolazili.
Moj se parobrod provlačio pritokom ovom bez pomagala.
Ne, neću da budem geranija ni muškatla koja prozor prošlosti prekriva,
Niti osmeh u poslednjoj poruci nakon dvonedeljne groznice,
Ja bih pre da mrvim u ruci narandžino cveće,
Nego da si dopustim teatralnost reči kroz bojkot sreće.

Ova undina koja prede vunicu svoju kao silfa kakva ili sirena,
Najda među krinejama sa fontana, reka, ili bunara,
Stala je na mesečev kamen pa sa njega njuši životni znoj
Ne bi li u njemu prepoznala ljubavi poj!
Džaba vilinstvo, džaba carstva mitska,
Moj je hram u vrču iz kojeg ispijam slobodu,
U te vode u kojima ona harfu svira ni da je đermom vade
Ni da se sliva niz vodopade,
Aman, nikad više, ni da vreme stade!

The rupture bursted as a corset on the bosom of a maiden,
Seniora in a gondola speculated and weighted
While cavaliers passed by in her thoughts as nightingales would
My steamship skipped through cannals with no assistance.

No, I won’t be a geranium that covers up the window of the past
Nor a smile in the last message after a two-week long fever,
I would rather squash the orange flowers in my palm
Than allow a theatre of word through the boycott of happiness.
This oudina that twists the wool strings as a Sylf or a Nymph,
As a Naiad among the Crinaeaes on fountains, rivers or wells,
Stepped on the Moon stone where she sniffs the life sweat
Hoping to find in it the love song!
No matter the fairiness, no matter the mythic empires,
My temple is in a chalice from which I sip freedom,
And I won’t cross into the realm where the harph is played
Nor down the waterfalls,
God, nevermore even if the time stops!

Kletva VII

Ako ikada poželiš strunu što se oko srca obmotava,
I bilo koje od sreće sja
Kao čalma u karavanskom gnezdu carigradskom,
Ako igdar dozvoliš da ti elan višnji oreole nad glavom stvara
Molitvom u sebi, jezikom u nedrima, nema moli
Neumorno da bezgranična hrabrost miljem kres mili.
Ne sipi, ne plači, ne bronzi,
U tebe su usne zrele voćke slasne
Ni staklene strele ih ne mogu probušiti!
Dok ti je jezik kao hrid okeanska oštar,
Kloni me se kao Nazarena ili prosjaka po reskrsnicama jer,

Moja lira ne ume da svira tu melodiju već kao kruška pada na glavu,
Pa sva prsne i prospe semenke gorče, samotnjačke,
Jer nisam ti ja prvenac da me učiš, muzo moja!
Ovaj krater stvoreni što u njemu teku muljevite pritoke
Već se bistri kao vrelo iz kamenoloma na oktobarskoj luni,
I kao melem traži proširene vidike bez grmljavine i boja.
U očima smrze mi se suza pa kao granit niz lice pade
Sazdan sam od njih da jačim, da se u se uzdam
Izdržavam više nego rudar, a dočekuju me kao kneza,
Spazi mene bez zveketa lanaca, spazi me sada!
Odagnao sam aparicije pa me vaj,
Vaj me pred svojim Bogom,
Vaj me do smrti!

Kletva VIII

Jastrebljі pogled kletvu smrti,
U ovu pest stišćem tereta breme,
Ne dam da mi se zla kob vrti,
Branim da mi se lažju zatre seme.

Moja avet želi da se nebu uzvine,
Moj je duh lagan kao lahor beo,
Ne bih da slutim večne visine,
Već bih vasionom leteo posve smeo.

Divota leta čini svet moga žuda,
Gorke suze sada su sa lica sahle,
Ne skrnavi časti svetog bluda,
Oči kitne goni u daljine udahle.

Sunaca traci ima da me vode,
Zvezdanim putevima, kometnim repom,
Nebeskim talasima oni me brode,
Nekom životu beskrajno lepom.

Uzdrhtao nem, stojim blag,
Maglina što dolazi čuvstvo mi puni,
Sklad u svetlu ostavlja svoj trag,
Ne dam da mi se život sada buni.

Još sam mlad, minu me smrti čar,
Na putu ovom galaksije me vole,
Prhnu vreme kao oteti dar,
Sada jezdim sam do zvezde moje gole.

Čudan je život

Čudan je život i sa pročelja i sa začelja,
Kako god da okreneš uvek budeš nečiji klijent ili klen.
Na repertoaru, bez ikakvih časti u ovaj tihi čas sijaset misli
Iz mene pomamljeno na zubima bele šiljaste ajkule lipti,
Poput patrijarha svih kradljivaca uzdaha iz grudi otkopčavam mundir,
Da mi se vidi torso pre nego li progovorim!
Pogledaj me bez neugodnosti i predrasuda
Direktno u oči jer tako jedino valja da ne presahne vid,
Osmotri napast koju mi pogled odaje a u koju si se zagledala,

Oseti ga plavog kako probija oči parazitski do omađijanosti,
Tako si htela. Tako jedino znam da gledam.
U znaku sam vuka, ne mogu da si pomognem da budem drugi,
Mogu jedino da budem ovaj koji jesam,
Ni pijanica, ni otpadnik, ni ambasador, niti svetac,
Niti vaskrsavam a ponajmanje se dvoumim kao dupli ovan!
Naprotiv, voleo bih da katapultom rušim zidine
Neosvojivih tvrđava koje odolevaju svakom izazovu,
Da ognjem i mačem na vihoru jašući proletim,
Volim slobodu, divljinu, samoću, tišinu,
Ali volim i butine tvoje da mi kipe među prstima,
Da te njima razvlačim kao gužvaru
Pa da te kao zver konzumiram do iznemoglosti, a nje nigde!
Tebe mogu da začilim i opijem, to već znaš,
I znaš da mi je pogled bio tužno-suzan dok smo sedeli na klupi.

Rominjajte sada osećanja moja, otelotvorite se u jasminu jednom
Kojeg zasadih na verandi poverenja, za stolom časti,
Na kojem se jedu dimljeni bakalari i sirove haringe
U hladovini bambusovine brvnare ove
Gde sam mogao da te nauljenim prstima od sveta zaštitim,
Te da njima po celji tvojoj nanosim milotu posve oslašćenu.

Znaj

Ne kalaši mi se!
Jer ti nisu grozdovi smaragda rasli pod balkonom
Već crno grožđe
Koje si jela u hladovini od trešnje,
Ne kočoperi se!
Kroz pokliče i bezdane neverice
Jer ću da pomislim da si madam Žiži,
Iako ti mahala nije Brodvej,
Otrgni se!
Od osećaja lažnih ohrabrenja
I sudbine otporne na vreme,
Pa se vrti!
Kao sam đavo
Koji dremež sijeste vidi u žigu samoće.

A ni ja nisam Barbarosa
Da opsedam Krf
Glumeći jonskog pingvina,
Već sam čovek koji će tamo otići
Da se pokloni plavoj grobnici!
Danas!
Na patagonijskim visovima progonim lenjivce,
Ložim vatru u pećini sreće
I džaram je neandertalskim kostima
Šta bi neki arheolog na to rekao,
Majku mu!
Nije važno, zar ne?
Jer izgnanički posećujem sirotišta
U kojima nalazim paučinom obmotane usamljenike
Svih vrsta koji
U mom šeširu vide optimizam
Ili sklonište od prohujalog vremena.
Tako ti je to,
Kada sumnja spreči loptice
Na lutriji da se promešaju
Da svojom kombinacijom otvore

Vanredne opsenarske mogućnosti
U kojima ljudi poput nas,
Srećni, pomalo i smisao nađu
Obuzdavajući bezumlje u inkvizicijskim kazamatima
Puneći gaće što od sreće,
Što od straha.
Kakogod, oni žive!

O sebi

Kometa nebom prođe, raspori ga svojim sjajem,
Večna slava mojoj ljubavi, pirotehničarko nebeska!
A sa njom i smislu moje bogorodne vrtoglavice
Koja u svojim proračunima trga cveće iz žardinjera časti
Misleći da pomračenje koje donosi repatica
Posle njenog odlaska biva vanzemaljski nestvarno
Kao zlehuda čin koju baci prelepa, nežna, neoprostiva grešnica,
Što kroz nepojamnu sudbu svoga mučeništva topi želje
Svoje samoće tražeći kako da prekrati život koji je imala na dlanu.

Prišao sam u crnini kao hodajuća smrt koja nosi kosu u ruci,
Htedoh da zavedem red u svom životu, u tomboli ovoga vremena,
Gubaveći ceremonijalno iznad lišća koje prekri ulice bulevarske
Đonom ih gazeći kao što me ovaj Hamond svojom melodijom gazi,
Prišao sam u crnini, mantijaški odeven, duge sede kose,
Htedoh da očerupam svakodnevicu za svaku pirgu sa tvoga lica,
Pokazujući koliki sam kasapin koji može na žrtveniku
Da žrtvuje samoga sebe prenerazeći se u zaboravu smrti
Koja pleše milongu u kasne sate čoveku svom iza leđa.
Htedoh tako da u zdanju svome početke kratim, a krajeve brišem
Gatajući iz karata svu zebnju tonuća ličnog

Što lipti iz mene kao crvena tečnost kojom je srce hranjeno,
Jadna moja matero, što me nosi u toj boli čedotužja
Da danas na kartu gledam umirući uzastpce kao gušter bez repa.
Ima li dakle smisla da metkom prosviram slepoočnicu
Dok Elvis peva američku trilogiju, ili ću ipak
Tvrdoglav kao mazga da se mamuzam ne bih li sudbinu izazivao
Dok god mi se ćefne smejući joj se u lice kao *Džubre*!

Gospodar vremena

Hodočasnički hodim po pohabanom ćilimu proćerdanih želja,
Emotivnih drangulija ima pregršt poput grebenja
Izniklog iz ralja okeana koje kao omorina smaraju volju
Glumeći toreadora ispred pomahnitalog bika.
Vendetu sam prevazišao kroz patnju rizničara što od života rusvaj pravi,
Sav nagizdan maltene misleći da sam engleski vojvoda
Koji pleše isključivo uz Koenov valcer
Da ne kužim, da ne ružim, "*Toda Una Vida*"- da ne dužim!
Nosi me sa prozora rođenim očima,

Nosi me u zalaske sunca, u sumrake, u sutone,
Nosi me na vetru do raja i pakla bez poštede,
Moji urlici neka budu pesma tog valcera,
Neka kažu – Eno ga, u ekstazi, u nesustajućoj izbezumljenosti,
Eno ga, izbija iz senovitosti jedući gorobilje kao planinski jarac,
Ili je ipak samo oličenje satirskog karaktera – ružan kao sam đavo!
O, bravo, baš bravo!
Poslednja kap žuči je ispijena,
U celoj otadžbini gorče nije bilo,
Mrtvi cvete, ružo devičanska, iz mračnog haustora izlazim,
Kao da sam dehidrirani leptir kroz kojeg je progurana pribadača,
U kojem sam albumu i čiju zbirku popunjavam?
Zla sudbo! Ostaješ sama kada te napustim,
Udiši noćni dah smrti koji ti ostavljam iz srca iskovan,
Neka padaju latice orhidejske, bele kao susnežica
Sa krovova planinskih, sa vrhova sveta u grotlo,

Ma u nedra vulkana! Neka pržene sve budu kao duša moja,
Prozovite me đavolom, okadite me, okamenite meduzinim očima,
Biblijski razapnite, ako treba, porotnici moji,
Da postanem nebesko đubre, pa da me radijacija razjeda
I ognjeno sunce reši kada već nisam gospodar vremena kao Ko!

Daj mi se

Dao bih dorsko kraljevstvo za kike njene
I za ruke koje ne znaju da vezu goblene,
Tresem čoju i svu onu naslaganu dugmad sa dolame
Koju mi Trajko gospodski saši da na apostola ličim.
Za jedan svileni kaftan u kojem bih pred nju stao
Srušio bih bez griže savesti Vavilonsku kulu
Pljačkajući svaku dijademu da je njoj odnesem,
I ne bih priznao da sam je oteo kao bandit
Već bih rekao da sam je na licitaciji osvojio
Preotimajući je nekom matorom Kinezu sa muštiklom u ruci.
Prikrivajući tragove kao suze od očiju koje me znaju,
Gutajući u sebi emociju veliku kao slonovska surla
U sudnici sam ojađen u balegu stao

Kada sam video da je đavo odneo šalu i da jezik postade stvarnost.
Eh moj velemožo, reinkarnacija si jednog velemlitavog uda
Što se skrio ispod baldahinskog vela kao uškopljeni šeik
Kojem je mezimica kamila otrčala do prekopustinjske oaze.
A ja? Ja sam ti krstaš, jedan od Templara koji likom
Podseća na Ragnara iz staronordijskih saga,
Ja sam ti nemušt poput stihije koja iznenada cunami stvara,
Neprimetan kao bezgrešno začeće koje je držala među nogama,
Ali i definitivan kao kaljuga iz krimskog rata!
Daj mi se na veresiju, otkopcanih dugmadi na bluzi
Dok duvam gandžu i ispijam orahovaču,
Daj mi se da završiš raširena na maču!

San II

Sedeći pod krošnjom razgranatog tamarinda
Crvene latice padoše na mene kao ornamentalni pokrov
U meni stvarajući sveštenu ganutost
Koja je bila jednaka oduševljenju moreplovaca
Kada na pristaništu ugledaju drusne žene vitkog struka.
Ispijao sam dudovaču i slezov čaj, mlak, kao da sam kilav,
Među prstima tri granule perge
Bože, hoće li kakva skerletna haljina da mi ulepša dan,
Hoće li ulični pljuvači i muzikanti iz čerge
Da se sklone pa da je na horizontu ugledam?

Onemeo, na samoj Terazijskoj česmi kao da je
krstionica
Oreol slasti koračnicom svojom bode hod,
Bezdani strasti, štikla tabane čuva, sve beli
Žigosao bih je celu, iz mene neki đavo, veli!
Strgao bih korzet, odeždu svu zubima kao kajman
Koji iz žabokrečine vreba slasni plen,
Tres lupnu iznad glave, dođavola, probudih se snen!

Ne dam se

Strmena je ova avantura u kojoj se obrenuh,
Izdaleka arterije otvorih da mi ćilibarsku mleč
U sred srca nevenom rukopolažu.
Vilena vlat srčevinu ovi,
Lom se zbiva, srž se strže,
Na klupi sedeh zagrljajan, u čudu viđen,
Protektorom me britko proglasiše,
Eh, skote sahni sada pa kao sarmatski Vend
U zaborav se pretopi kako bi spilje duše
Smolu očvrsle i u njima otisak zarobile!
Slobodi me grubi, kota, kida,
Slobodi me zamršenja kanure ove u kojoj upleten
Kudim samoga sebe što kao uskok nisam stao da branim

Svoje i pred Gospodom i pred koketušom kaćipernom,
I pred zlom da se prenem sablazan,
Zagušten kao bazilika zakrčena bršljenom iz priče
O princu nekom što dođe iz dalekog kraljevstva
Ljubeći u svojim mislima sliku neoslikanu, suzorosnu
Tako željenu da greh teški, najteži, počiniše.
Samotni moj serdaru, svagda i svugde ti je misao
Vazda živa, jošte čila, skočna, cupna,
Budi gaučos pravi pa pred bordelom duše svoje
Ostavi bogatstvo ali ne daj jedan cvetak iz perunika
Čije si pelcere sam izvukao pod fenjerom zvezda
Koje su ti uvek vodilje bile, posestrime mile.
Svevidovne moje misli, dajte mi sada snagu da milosrđe
Iz sepeta kao cveće pod noge sreći svojoj prosipam,
Da se nadam kraju svih varljivih ljubavi,
Da odagnam kurveštinje i svetice, avanturistkinje,
Osobenjakinje, koje ugruške krvi na dlanu lepe
Kako bi vraždu od sebe oterale, posesijom svojom otrovale,

Te ih redom u saune prepune bademovine
pobacam
Da iz njih izvrišti kroz kožu sva neman i nečist,
A u meni da se patvori prepotopska orgija granitne
volje
Gledajući pomračenja pogrešenja svojih koja kao
trolovi
Iz katakombi koračaju od mene u nepovrat
Gubeći se u mesečinastim strunama harpe života,
Kako bi sladostrašća minula pa kao pešak kraljicu
osvojio
Na očigled, uz osmeh brkom nasmešenim,
Sve u inat kiteći se srebrom flamanskih zanatlija
Mašući svim pozajmljenim ljubavima ključem sreće
svoje.
Kao škorpion strasti koji kaldrmari zgodno kroz život
svoj.
Strmeni koliko želiš, ja se ne dam!

Veštici

Da je željan dvorim vračarina teška me spopade,
Gavranovim krilima navranila me na vranu stranu,
U gluvo doba ni daška vetra,
Zvezdanom stazom gori nebeski svod,
Sruči se u oči moje pa ih razdani kao Plejade,
Da nisam nekrst vrevom bih tvoj napitak zvao
Ovako znam da je to nektar koji cediš dok bedrima vrludaš.
Žarne mi kapi! Suverice časne!
Uvojke upleti, ruse kose raspusti vazdakadnje si pored mene,
Makar Kališom išla nizbrdo, razmaši ih i zavrti,
Izvešti se pa mi onda pred oči izađi,
I ne skrivaj se veštičetino dok višnje jedeš

Znaš zahteti usne da ti sladim,
Čini bacaš, na usud se kaniš, šta sa tobom da radim?

O tebi

Raspućem smelo kročim Grišenkinim hodom
Dok si na samitu presavijena da te kao perorez čijam
kada poželiš,
Gvantijera mogu da ti budem služeći željno,
Bez obzira da li sediš i piješ dekot koji voliš,
Ili u kasne sate jedeš Sacher tortu ližući mi prste
Možda kao pupuška u topoliku pupiš kada mi korak
njime prođe?
Znam da mećava pomete sve psovke koje ruže usta,
Bolje je da se paščimo kao psi nego da mudričina
udari u glavu kao kakav splet,
Ili da knjiške veštine oparahu milote ove plet,
Medovinu danas pijem da mi krila zalepršaju u
Ikarov let,

Pa da sa pajacima sa zidne slike gledam kako gnev mori, gnev mre.
Nemoj slučajno da dopustiš da domišljanka u tebi postane prostakuša,
Vezana konopcem, pa bičena da blažiš i sijaš,
Pazi maečak da te strah ne satre, sumnja ne razapne,
Mimo sreće da ogrezneš u umir osećanja, u samost svoju,
Uzamance da se omčiš te oslobađaš roja koji ti dušu celiva, jedinice,
Ljubo vatrena, kosom me šibaj po leđima kao višnja sila
Da iz mene isijava oganj topeći slast kao jugovina smet,
Mameći, vabeći iz tebe žud pa se dovaravaj onda koliko ti je volja,
Rastavljaj, sastavljaj, cepi, mili, sama sebi bićeš bolja!

Duri

Duro jedna! Ljutice!
U zoru, pre nego li zadni dance
Žudeći da ne budem kao drugi
Stvorio sam u sebi raznosti željа
Kao bremenošni grudobranac što u mulju rova čeka
Bitku svoju života koja ga košta kao ljubav
Utkana u vlasi koje ti ovlaš grudi dodirivahu.
Nepce moje, u tebe sam se zagledavao
Čudeći se sreći što ničice pade predame,
Koja kao da željaše mojom negom da bude
plođena,
Ili pak opaka zavodnica da mi srdce drobi
Dok sam ja želeći da sam pilac kap po kap
Ustima sočio ne bih li se tebe, srećo, napio!

Otvorio sam aortu da te ubrizgam u nju srcovito
Razbludnice, ti što vučicu šetaš,
Nemoj da vrištiš na to kao da si burnjak
Mini mene mironosca mrze sve
Pomnjom ovom mekotu krepi,
Daj šansu životu da olepi.

Kraj

U bezorje ovo daleko od svih tinim
U sebi svu tmoru, tušto kao da sam na sedrenom slapu
Žacnut u srce da mi gipkost i elan oduzme,
Blizu, u grudima kao vrani kamen gnusna bol
U meni grmi, zlogodi pa me gari.
Žujno, o žujno zlato, što mi oči galičasto plave
Žigaš suzom kotrljanicom,
Medno mi spusti ruku u tobolac, bar još jednom
Da zagrmiš zvonarice ovaj poslednji gon
I nikada više!
Zloćud se silni uvukao pa tuši dok ne pukne kao čir,
Neka ode bestraga pakao pod čizmom junačkom,
Neka se sruči kao lavina kad stihiju slika,

Neka me tropol probode da iscuri dobrota i zlo,
Da ističe životnica i sa njom ova priča sva
Te da tvrdousti u sećanju ugrobljeni živimo
Bez nade i bez sna.

Milosrđe

Setih se onomadašnjeg dana, jatko moja ujađena,
Kada pod lišćem suncem zalaznim obasjana zraše,
U gondoli japadno na pristaništu kao jezerkinja
Osmehom mi u očima sjaše!
Čarugaški sada šetam jošjem ovim,
Imašan sam kada te u mislima držim,
Izdignut povrh brda, propet kao vitorog
Gnao bih ognjem ognjenim
Utve što onade laziti stanu,
Da ne lučim, da ne mrčim ovu stranu,
Lagačka moja, kao pero si sada, lokvanj plovni,
U miru bez cika i jeka, sva ježnja moja
Otački veze ovaj život kao da sam iglar
Nezasit ujazja tvoga i duše koja lebdi

Srcolok što zavežljaj sećanja svoga
Na rubu ostroga cepam ko što ’no mene cepa.
A pesme, rodičad svoju gledam kako rastu
Pa kao zlosretnik naizred se smešim, jadim.
Orošen rešetarim između dva sveta
Kao sakupljač života što životninu krade,
Od dana i noći, od vremena koje teče.
Da u Boga verujem, ubog bih bio
Kada božjem svojim ne boži vec oduzima
Kao kakva hulja i baraba
Zimolišćem mi lišaj, koprenu jednu dušotvori.
Jesenik što nosi pregršt istinitosti koje znadu zaći
U srž sopstva pa dok vijuču iznad glava kao opomena me stari,
Vodič koji ne docni već uredno sudbu sprema,
U svakom ponaosob kao večnu gatku nam vreme na kašiku dari.

Ažurne oči

Ažurne moje, azurne oči što sa rondoa i kandelara,
Nebeski svod u ovu zoru odmeravate,
Od svetine ove razbuktele u površnosti,
Žedne života kao zatvorenici po kazamatima,
Ne očekujem ni razumevanje ni sakramente,
Ni daire da mi se čuju kada bolan patim, nego
Imperativ ću rado da izgovorim u mahu, sav mio,
I da njime ubodem suštinu vlastite strasti
Te da je dletom klešem kako bih svoj skulptor bio.
Nošen sam krilima altajskih grifona po svojoj meri
U stepske kuloare i obronke svoje duše,
Gde mogu mirno da padam u ambis kao čarobnjak
u nedra zveri,
Gde sve iskri, sve gori, gde neuki ne mogu da ruše.

Pupi grana dok laskom svojim od aveti njene se klonim,
Ne kao kukavac, niti pulin podvijena repa,
Već kao vlasnik svih zvezda, zvezdar da sam,
Što živote daje, što sa njima se često druži,
Tako me ustreli zrak u sunčevu jezgru,
Da mi životi jedan po jedan mru.
Ažurne moje, azurne oči što vam katarke horizonte nose,
Predstraže paljene vatre dimom mi nosite miris njene kose.

Vezuljo!

Vezuljo, ti što ćilibarsku muštiklu treseš kroz dveri bestiđa
Na verige ti vešam strast u skaski ovoj da bez nje ostaneš kako bi sama
Unaokolo, odovud i odonud svoj životni atlas, svilom uvežen, parala.
Od nečistih usana, poganog jezika, prgave naravi
Neka ti venama teče vera udovička!
Moje regalije nemaju ni skipter ni krunu, samo talisman
Koji ni nadžakom razbiti ne možeš!
Vezuj i tkaj hiljade flerona, doveka da ti bude,
Sakos od venecijanskog štofa mi je saliven kao svecu
A u pogledu pons mi se vidi da zastrašuje

One koji od zavisti žele da svisnu.
Pokleknuti ne mogu ni da hoću!
Ćao, ćao, crna ptico govori ti plavooki momak
Kojeg si ispijala iz čase koju ti donesoh u postelju meku,
U plaštenicu kao mističarka se ogrni,
Da ti utkane šare po njoj spasu život od lomače na gračaničkoj vodenici.
U molitvama svojim, u tihu svoje oaze, kruni suzu za suzom,
Suze oplakanice, paćenice, suze nemoćnice,
Duša studena u moru isplakanom ledeni od tuge,
Dok sa litvanskim knezom u svojoj guberniji ja se gozbim
Smišljajući krvninu kao poslednji Ant,
E nomine Patri, et Filli...

Devojče!

Devojče, otroče, o, kako jutros daždi,
U krevetu da se protežem, da čekam i o tebi maštam,
Nemrsna si već neko vreme pa ti oči trepere, gore,
Nemuški je da ti stjuart ne budem a kao Agnu te kitim,
Raspet sam u dvoumici, raspet i na muci,
Tajene su mi slike koje vidim,
Držim gvardijan njihov da sam,
Da ih čuvam dok ti ih ne pokažem,
Ali nikom ne smeš da kažeš da zli jezici i dusi ne čuju,
Jer ako budu znali kakav mrs imaš,
Kakav osmeh sa mnom deliš, kakvu sreću krijemo

Ni Varaždinski generalat nam neće biti dovoljan
Da čuva tajnu od nomadske stihije!
Mogbude li takve klevete i zlobe
Sabljom ću da sasečem svu gložbu oko nas
Pa ću utamničen da trunem a ti ćeš da postiš!
Stoga nemoj! Ćuti, muči, tihuj, samo se smeši.

Vetru

Vetre, druže, što kucaš na okna,
Zoveš da odletim u visine, čak do mlečnih staza.
Beše ovo vreme prolazno,
Kao brodovi koji napuštaju dokove do poslednje odrednice,
Da bi zakucali na vrata morskom raju,
Uraganima koji talase dižu lomeći srca devojaka što čekaju.
Zajedljivo pitam; Da li sutra postoji?
Kao okom vidovnjaka vidim taj trag,
Bez tebe ovo vreme se ne broji,
Zagledan iz mene bulji sitan vrag.
Život je usamljeni putnik,
U daljini dok gledam svetla brzog voza

Sećanjem sam slikao ovaj stih,
Pa onda svetske karte,
Kačim trofeje kao kapute
Zagledan u horizont besčujno tih.
Moj portret je bio bela boja platna,
Na koje samo ponekad pada hrastovo lišće,
I najvrednije, tvoj pogled koji daješ.
Jeste, mrak je ispod ovog klatna
Što nosi davninu,
Loše vesti,
Korak za korakom,
Moj bol se penje na Juhor planinu,
Da sa nje poleti nošen dahom.
Jedan sam od onih koji ne znaju da cene svoje,
Dok mi ruku ne odseku neću znati da je moja bila,
To je bio moj greh!
Pa sad, da li vredi ovaj životopis,
Taj jedini simbol, tračak moje senke
Što nosi tunele bez kraja košmarnog sna,
Mada još uvek na tankoj liniji koja nas od ponora deli

Stoji lik jedne istinske ženke,
A ja izmišljam kako da protumačim ljubav
Vadeći je đermom kao vodu iz bunara bez dna.

Anis

U komori strasti kudeljom umotavam slatki anis
Umačući je u mastiku da ti njome u snu kvasim usne
Pa te opijenu na krevetu razapinjem
Kaluđerčeći te u mislima da ne vide balkanski Tatari,
Ukotvljavajući sebe u procepe tvoje sreće,
Od anova naovamo, dede daj!
U grehu se neobuzdavaj.
Aran sam čovek kao starogrčki bog, ali kivan.
Đavo da te nosi u besedi ovoj!
Arbanasi te oteli, organe ti prodali!
Kroz šajkašku puškarnicu omadijan lovim pomamu
Dao sam ti srce kao zavetni dar na dlanu
Dok sam berzamin na ostrvu onom u suton zlatni
kusao

Danas! Danas mi je ostala osuda na tren kada te takoh
Kao jegulju, svu slinavu, uzoholjenu i malu,
Ne videh ovo drukčije, samo kao neslanu šalu.

Vladičice!

Vladičice, božestvo moje, utaman ushteh u magle ove
Insignije da slikam kao Firentinac, uporan pa gord,
Kadkade šećerleme žudnje su mojim venama bile plovne
Dok si mi poput šivačice poturala šavove da ih s tebe cepam.
Nuđena mi beše leptiričava sreća koju žmarci prožimaju
Sve si trajno pa još duže na oboi mi pesmu ajgirsku zasvirala,
Samo da si znala da ti odoleti nisam kadar bio
Pa sva majestetična utaman da mi život jariš, kao slatko,

A ne da paklenjem ovim zaodete duše
Kao kengur na Galipolju, nasukan na kamen u
smiraju užgam.
Grohotnom srećom htedoh u smehu da se osladim
Garo jedna, naprasna, osobenjački sam podviknuo;
Ospičava predame se ne prikazuj!
Bičku ću izvaditi sada pa ću njome zamahnuti
Ne osrednje, već kao poskok da bih u tren
Protočan sav prodirati stao u sečenju sveg milog!
Ubeđen u adu belovinu rajsku jedini jedem,
Glavni koreograf neka ti sada kopča korzet,
A fotograf neka te uselfi!
Ravnoobraznosti u tebi pregršt ima,
Sva pravda ovoga sveta mi daje da te kao bibak
otrgnem,
Radšta svrgnutoj pa razveženoj na dan isti cirkone ti
prskam,
A ti mili natrezno pa u cimbal sviraj
Ispovesnost moja mi je dražnja
U nepovrat se otopi sva moja pažnja.

Mučenje

Odasvuda kao neman da me poseduje rađam u sebi želju
Suzbijanu, potiskivanu, izrazitu,
Da joj utirem kaznu zdirući joj odoru golim rukama
U grču kao da sam suri orao koji se hrani lasicom
Cepajući kandžama ovim gorštačkim haljinu u koju je odenuh
Pa da svojim veštičijim, gatarskim pogledom spozna šta je strah
Kada dželatskim pokretima na pogubilištu nažim,
Pocepanih gaća, drhtave kože, obnaženih grudi, plačnih očiju,
Nabubrelih usana koje ugaraju u grešnosti
Pa milostive sada mole da giljotina pred ovim goropadnim zlom pravde

Ne završi joj na guši odsecajući je u mahu,
Kao kada gmaz raljama svojim gospodari žrtvinim životom
Kidajuci živo meso dok ždrelo iz grkljana gruša se u krvi.
Na Agori sada sam gonič, izvršna ruka gazimestanske pravde
Koja u gubu pretvara nadu u stilu mračnog arhangela
Pa da se kao slika Dorijanova suši u sopstvenoj golgoti
Koju joj dajem gršom punu vrhom biča izazivajući avestinski pogled.
Pogubilište u avri ovoj narušenoj će joj grob biti,
U garu na ganjku, u muku i jauku,
U jami, u grotlu ova kočoperna gavranuša
Bezidija i garavuša, ropti,
Gdeno beše sada da je jarku vidim,
Da joj čujem glasak dok joj život oduzimam.
Oštrica kao britva, konopac upleten i čvrst,
Stegnuta, koža da pukne, krv ima da lipti,

Gnjilež od nje da postane raspećem,
Kako u srcu tako, pravde mi, i pred očima ovim krvi željnim!
Drhtavica neka ti je užitak sada dok će bič masnice
Po bedrima, po butinama modriti,
Iz grudi da kaplje sukrvica kao kod nerotkinje
Pa u trenutku kada usahne sva nada i smrti se predaš
Da presečem konopac pa da slobodna na kolena padneš,
Te da se samo u nepovrat okrenem,
Odlazeći koračam, čak ni lice da ti opljunem!

Hud

Oglašenje u omrazi natopljeno sada poje
Krvavi pir opasan zidom u ogradu ovom, moj je,
Odvaženje ponaosob svojim, rečju gromim,
Zajmim najteža odolenja dok život teče,
Ozlobljen kao oparani porub na košulji greha
Odeždu poniženja u okorelosti gorčine nosih
Procvalu u buktinji jedne sagorele baklje
Na leđima psa lutalice među ožiljcima,
Krvi i gnoju koje sam davao bez ograničenja
Samo njoj! Neveri! U aromatičnom omračenju
Ražalim je pa ogorčim, da joj dušu skrnavim
A sreću ožalošćavam prezrenim huđenjem
Kroz klonuće da joj slabost caruje
Kao patrijarh carigradski

I da nikada osmeh na lice ne dođe
Već da sramotu u ogledalu vidi,
Da se gadi sama sebe osobenjački u rugobi,
Da razrokost ovlada u razvratu i ovraždenju
Pa da kivna oplakuje sve sto joj je milo
Gledajuci kako okamenjava život dragi,
Da se izdanak osuši pred zidom plača
Pred njenim očima, još danas
Sva snošljivost da se odloži na oštrici mača.

Kletva IX

Iznureni navadaji nevolja pretvorenih u ludosti
Kao smrti na aždajama jašu još ovu noć,
Gonič sam života u buri sa dna što talasa moje srce
Poput gasne lampe koja ne da miran san,
Koja kao da želi život da mi pije,
Obetovao sam sebi svetove sa praga ovog
Stojeći sav obgrljen u svoj plašt
Smatrajući se grofom samoće, ovnom razbijajući kapije.
Svu nežnost koju sam imao sahranio sam u pepelu
Opevao u opelu da me duša ne izjeda od iskona,
Pa sam uronio u bdenje svoje kao katihumen
Kada postaje nebeski ženik da bih bio bliže
Onom biću čije ime ne pominjem.

Da ruke krvave obmotam u paraman, zbog tebe,
I da čekam pognute glave grom iz vedra neba.
Izobrazio sam se ne skrivajući sebe od kazne
Ali drugi obraz ja ne okrećem!
Na šamar šamarom odgovaram, na kletvu kletvom,
Na nasrtaj i krstove i koce kao Drakul ubadam
Ja ustuknuti neću! Jer sam dao sve trofeje ljubavi
Koje jedan mužjak može dati,
Pa neka se okupe od Judeje svi Pilati
Da se saperu i u centrifugi ni onda neću stati.

Kletva X

Grana se ovo čvorasto drvo na bogornom horizontu
Kao na carskom dvoru ornamenti sa prestola,
Baci punu šaku grahora da mi vidiš sudbu
Kako bih svoj minej listati stao,
Pa da u njemu vidim ispisanu utrobu svoju
Koju dadoh za život sa tobom.
Čulan i devičanski, izvestan u želji svojoj da sam,
Od cerovine isklesan bodež da mi je da u svilu
zamotam
Te da šapatom kao mantrom šaljem kletve u tvoje
snove
I dok je čuješ da snuješ, da se ne budiš.
Došaptavalom možeš da me zoveš, kako god,
Ionako sam klevetnik koji trguje na raspetom jarbolu

Bez konaka u kočiji, bez odrednice ili pristaništa,
Rišem sebi tiho želju pravednika da zlo praznih reči
Izgovorenih kao da svojina nije važna ništim
Okrećući glavu kao što to rade osiroteli
Koji se žele prikriti od znatiželjnih i zlobnih očiju.
Danas kao onoobalni talas survam se svojim putem
Možda prezren ali nepotčinjen,
Možda omržen ali neopčinjen,
Možda samo voljen u nemušti i umušenosti inata
Pa takav stvaram tegobu i grudobolju kao na sudu,
Tamo amo, okreći se pa smotri i izgaraj, prgo,
I sve moje reči ima da budu kao voodoo.

Kletva XI

Misli su mi kao suvarak na obali Genizaretskog jezera,
Gde po njemu pišući jevandelja bosonog hodim,
Hitrice moja razborita, dok naricaljkom suze kanim
Kvaseći modro lice koje tuži za mrtvima, a ne za tobom
Naričem silne grehe koje ni Kudiyar ne počini,
Na humu svom u mesec gledam pa zdušno vijem,
Po volji i želji, po milosti životnoj
Podvižnički se trudim da pred pravdom stojim prav.
Osenjeno je sve oko mene mjedenim zidom,
A trupla sećanja moga kedrovinom obmotana
Dok kao Farisej na ulazu u tamnicu
Smotrim otvore kroz koje bi sunce moglo obasjati,
Pa da se otrgnem kao riba sa udice

I krenem u život ovaj koji je u kalendaru
Obeležen crvenim slovom da bih ga slavio od izvora do ušća.
Hudim tvoj glas posve celomudreno
Lomeći pete skerletnih cipelica
A zlaćanom kočijašu koji te dovede pred moje oči
Smrtim jednoroge kao što sam Satira svoga u sebi pogubio.
U porfir ušuškan kao glava na jastučnici gde si jednom snila
Ložnicu ja sada u mislima palim, sav mio,
I kunem sve spomenike, sve čerte i reze
Ne bih li ponovo smeran i čestit bio.

Lik

Kradom sam video sve elemente zemaljske prirode
A u njima tvoj lik, upornički i gord
Kao kod neveste koju na oltaru ostaviše samu,
Na ruci prsnu narukvica, u glavi ljubav,
Oticala je ona niz kameni vodopad koji ledi nade.
Odsečen razum, krotkost usnuća,
Svakim danom sve dalje te vidim, na međi,
U bodlji, u trnu svom kao žaoku duše,
Koja bode i trne mi celo biće.
Studni do kostobolje, mrzni ledena kraljice,
Alu svoju jaši što dalje od ovoga sveta,
Tvrdni i gnevi svoje vreme kroz sva svoja leta.
Sidro, jutranicom da ti se zabode u srce,
Rebro neka puca kod svakog daha

I da opadnu plave latice sa glave
Sa derom na srcu neka te tuge vremena zauvek slave.

Dosta!

Praznoslovjem sam bio udaran kao da sam timpan
Željom svojom srcje, sebe dao,
Tesnohodna sva beše, rigidna, a čarna
Uzaman hitnja, uzaman čežnja,
Tegota moja nasta, nesta sva težnja.
Kadšto slavim, kadšsto blažim,
Avaj srce, ko da vračam!
Samo iskri pa zborom razabiri,
Užičestvo ovo ništi, jad si davaj,
Stradnju svoju smotri pa vaskrsavaj.
Saplela se pa nasukala u rukoveti reči svojih,
Venenjem uvenčana, ugneždena, u reči samorodna,
Ljub što kopni kao tišnja ta pustinja plodna.
Mrtvim vrline, razum čudim,
Žitkost moja životom dana jenjava!

Dosta!
Uzu ovu skinuo sam, sada,
Pa trčim da mi griva vije,
Pa trčim da mi više nikad nije.

Kafanski kapućino

Život je jedan običan kafanski kapućino,
Ni fotografiju njegovu nisam mogao da vidim,
Šegrt sam bio tog nasamarenog pajaca,
U falangama izgubljenih misli tražio sam beduine
prošlosti,
Definitivno sam raskrstio sa knjiškim ljudima,
Njih koji behu carska aparatura,
Udaljio sam se zauvek od tih ambicioznih ljudskih
karikatura.

Svojevoljno sam bio u nemogućnosti da im stisnem
ruku,
Moja odvojenost od njih je uvek bila baš preko puta,
Pevao sam o pacovima svog i budućeg vremena,
Ma ne znam na kakvu se oni penju binu,

Da nije njih ne bi imao koga da mrzim,
Pa oni nam stalno gade okolinu!

Evolucija je bila više nego sarkastična,
Kakav je to mag upropastio svoju čaroliju,
Bio sam bolestan od slušanja neobuzdanih ispovesti,
To znaju svi okoreli mistici.
Nisam znao put da pobegnem od koristoljubivog
sveta,
Vec sam zagazio poprilično u carstvo svoje osame,
Izbegavši diktirani tempo komfora svetske nacije,
I simbolično priznanje žutokljune civilizacije.

Bedemi nesalomivih vihora

Otupeo sam savršeno na mirise svakidašnjeg
ogovaranja,
U ulozi kardinala bez pedofilije
Proračunao sam šestarom daljinu varanja, smrti i
čaranja.
Gde se pesma opijenih berača ori oktobarskim
noćima?
Skupila su se usta od preterane gorčine,
Da mi je sladora da si stavim pa da svisnem od sladi
i miline.

Da li je to mene uvo zabolelo što postah
ravnodušan,

Na primitivne zvuke otrcanog hrkanja,
Svilene bube nose sve moje pozlaćene trube.
U ritmu nasmesenih baletana osetih to čudo,
Koje mrzne žile na dodire razvedene časti,
Pejzaž mi se pred očima slio u kašiku tople masti.

Kopao sam filozofski po plamenu iz kamina,
Začeprkao sam svoju lobanju na samom vrhu
Himalaje,
Dok su složno zli dusi prekorili taj izlet, ja sam već
bio uklet.
Moj konj je bio okićen skalpom najvećeg kralja,
Ne osećam se ni malo odgovornim zbog moje
paradoksalne teze,
Voleo sam da me sanjaju u mesečevim noćima
žalostive breze.

Sutra ću početi da starim i biće kasno,
Zato; Moja kneževina je zemljina utroba!- vičem
glasno.

Ili svest mi je čista, čišća od svesti svih sokolova i
samog Hrista!
Zablistao je u ovoj tami odsjaj moga čelicnog mača,
Brodovi moji izazivali su nemirna mora,
Stvorio sam oko sebe bedeme nesalomivih vihora.

Psi vizija

Psi su moji nosioci vizija velikih loža,
Uspavanog ponora i nebeskog svoda,
I dnom morskim u tami svemoćnog tiha,
Raste na algama čelicne želje - sloboda!

Prebirao sam po osušenom lišću i kori od jeseni,
Kao po svojim horizontima pređašnjih života,
Neverovati je da sam uspeo da ugrizem vreme,
Stisnuvši čeljust jače da zaboravim šta je dobrota.

I već jednom kad umrem u dalekim godinama budućnosti,
Stajaću ja opet sa svojim psima,
U kanjonima gorke večnosti i u knjigama,

Koje će goreti u gustim, nevernim oblacima dima.

Ikonu svoju tražio sam na dnu zaleđenog jezera,
To je bila ikona nepoznatog vizionara - lutalice,
Što se nosi s vremenom, vetrom i dalekim snom,
Svirajući melodije na svoje večne žice.

Oko dobrog čoveka će uvek videti skrivene poruke,
Koje pišu ljudi koji večno u njima žive,
To je tajna šifra misli i uma,
Dalekog svemira i sinova zlatne grive.

Odlazim

U monologu života savladaću široke linije pejzaža,
Naći ću vlastito nebo u zenici sećanja,
I mora i carstva,
I večne boje nesvesnih simfonija.
U svetu daljem od srca i duhovnog života dijalekt što zborim moj je san,
Doduše u srcu žene, u pupoljku ruže,
Moja avet deli tamu od svetla,
I sreću od jada,
I prozirne koprene od snova i valova.
Na dnu Mrtvog mora brojim nebrojene svetove,
Dok jeretika svog negujem u tim beskrajima,
U eterima svetlosti i poreklu svih misli,
Moje oluje su moje slepe vizije,
Gde one zasejane stoje iznad zodijaka,

Šta to čini senu od koje bežim?
Ni magične aure, ni lutke na kanapu,
Nisu stale na svoje noge,
Dok se ja pitam: Ko se brecnu na zvezdanom velu svete nirvane?
I ko slutnjom pali gomile zemaljskih iskušenja?
Vrhovni sklad je mnoštvo nota odsviranih na krilima užarenih kometa,
I bas je šteta; što kraj ja doživeti neću,
Jer su moje filtrirane misli vezane okovima dalekih planeta.
Pričam svima da je delo moje početnička arhitektura
U potonulom svetu neke prastare legende,
Još ću samo reći da od kristala živim napola divlje,
A hoću prokleto vreme da krotim
Što se topi u čistom zlatu belog soja,
Dozvolite Sizifu da on i dalje svoj kamen gura,
Gde se pred očima otkrivaju zastori zaboravljenog glamura.
U kataklizmi obojanog sećanja,
Primam jake impulse svoga oka iz ponora,

A zvezde su moje vodilje kroz guste plamenove zanesenih vizija,
Skončaću svoj život u snu,
Ljuljajući sebe na vetrovima animalnih oluja.
Ustvari samo sam putnik koji prolazi sferama poput vihora,
I ako me sećanje ne vara milion godina je jedan tren,
Jer naučio sam svoju svest da se kupa u krugovima dubokih bunara.
Proreći ću apsurd nekrštenog srećnika,
Vidovitog ludaka sa paletom slova u ruci;
"San plamene strele je razbila kap krvi."
Moje je ždrelo privezano za sedlo konja,
Tog Pegaza što me nekad plašio,
I na njemu nosim pehar večne mladosti;
U snove, u vreme u secanje,
U svoju slutnju sad odlazim ...

Samosahranjivanje

Smemo li menjati prirodu kosmosa a da ne platimo cenu?
Ja sam se jednom usudio igrati boga Svaroga,
Tamo gde nestaju šumske senke kao slaba sila,
Gde potoci čarobnih napitaka odnose lišće magija sreće,
A kamenjari pričaju o dušama planinskih vila.
Prostranstvo moje, daj mi da pevam o senkama,
O zelenim algama netaknutih grebena,
O klisuri koja drži mora valova,
Da ti pevam kako veje sneg od perja belih golubova.

Straha nemam, pevaću o kolevci u kojoj je rođena mrtva duša,
O hladnoj koži zamrznutih ljudi,

I o tome kako klija to crno zlo seme,
Ne bojim se kada jašu horde princa mraka, jer znam da zaledim vreme.
Na kopljima zvezdanih puteva moj smeh kao zastava vijori,
Zavazalio sam zloduha i on je sada rob šumske dece,
U pesmi biću jedini leš čiji će otkucaj srca čuti dubina mora,
Jahaću na ribama vatrenih repova i biti skitnica,
A čarobnjake sam uspeo zbuniti sa jednom od mojih pitalica.

Mrak je tamo gde ćemo u večeri ove pesme odsedati,
Velim vam ljudi; ko pretapa rečima oblike i ljude
Taj može naći vrata do doba večne noći.
Čuvajte se ljudi koji vole poklone,
Jer oni ne vole to što neki ližu sreću sa dlana greha, svoje lice,

Voleli bi oni rađe da ukradu čipkastu rukavicu
trbušne plesačice.
Ja mogu biti sve što želite,
Tragač za zavejanim stopama u snegu, arheolog
srca svoga,
Ili ne daj bože komandant sna svoje smrti, i više od
toga.

Dosao sam do mesta maglovitih ružnih močvara,
Iz mulja i živog peska uspeo sam otkriti tajnu lokalne
veštice,
A vladar grada koji niče iza zavesa magle
Davno je položio svoj mač pred moje noge.
Visio sam na podočnjacima vihornih brzina,
Nespretno sam pao u bazen balege i dima,
I odatle video one koji se plaše ljudi sa šiljastim
ušima.

Sladak je sanak što me doneo tebi,
Slučajno sam dospeo na mesto junaka koji drži
stubove uzaluda,

Tako da nisam mogao da sedim na tronu kao usnule princeze,
Slušao sam uspomene sa površine zaleđenog jezera i svo inje,
Moj znoj lije iako me palmama hlade carske robinje.
Na kraju sahranio sam sve što se sahraniti moglo;
Kontinente, neispunjene želje, sve parfeme,
U raku sam stavio poslednje izderano ćebe,
Nije mi bila potrebna pomoć tih plaćenih delija
Da nestrpljivo sahranim samog sebe.

Ruka pijanog sejača

Gle, pa ja postadoh putnik dalekih sumraka,
Modrih oblaka i obala gneva,
Zašto sam se stresao kada videh lice što strepi iz mraka?
Isto ono kao kada se mala ptica na trn nabode,
Pa najlepšu pesmu smrti peva.

Nisam mladi Helen da rano umrem,
Još ni do pola nisam prebrojao zvezde,
Koja to hipnoza priziva ljutnju dalekih kvazara,
Zašto se više na pašnjacima gorskih trava moji sni ne gnezde?

Zašto smo metiljavi kad kažu da je sve bogorodno?

Kao da smo deo pantomime uvežbanih smejača,
To se među zvezdama razbacuje seme otrovnih orhideja
Nemarnom rukom pijanog sejača.

365

Tih 365 noći u godini se okretalo za mnom,
U neprozračnim halama napuštenih misli,
Skrojio sam svoj osećaj, baš po meri,
I bio rastrgan između ptica grabljivica
Kao poslednji nesažvakani zalogaj.
Vladike dalekih nepoznatih mora probudile su oči mornara,
Vidovnjaci su lagali o nadolazećim predskazanjima,
A ja, inok, jahao na leđima divljeg afričkog lava.

Izgladneo sam za dalekim proplancima zavejanih snegom,
Bio večito nezadovoljan što ne mogu da hodam po površini mora,

Negde daleko kipteo je moj mirazni gejzir, blizu Severnog pola.
Bio sam dečački znatiželjan kada je kiša kapala niz oluke,
Primao sam iznemogle brodolomnike u moje napuštene luke,
Nepomirljivo sam zavadio septembar sa oktobrom,
Neometano gledao kako ljudi žute,
Dok u daljini mesečeve zrake po barama prave kolute.

Čudotvorci! Očudotvorite nova čudna čuda,
O svojim novoočuđenim čudima ste škrto ćutali,
Pa ja sam vežbao na vama svoje ušpesne trikove!
Moje medotočne reči su skovane od bagremovog soka,
Dok su se u daljini omeđene zidinama skrivale balkanske metohije,
Meni ovaploćenom čistuncu nadimak života vec olujno vije.

Oslikotvorila mi se u očima freska izgubljenog skitača,
Mozaik je, verujte, dobijao oblik samoukog slagača.
U mojim snovima prepelice su zlatna jaja pod perjem krile,
Danas je narod na ulicama pronalazio veoma interesantne žardinjere,
Kriomice se kovao plan, da bi zarđale giljotime imale posla,
Mi! Bili smo svedoci, kroz prozore i razna stakla,
Gde su nosioci odlikovanja bili predvodnici spektakla,
Mada u suštini ostadosmo opet oni isti
Baroni zavoštenih otrova i sekretari pakla.

Probušila se napukla ovčija mešina,
Čobanima su ovce bile ko devojke, a nama glavna hrana,
Okretali smo glave za svojim nemim vrtlozima,
Pokupovaću sve šljivake, ma gde god da ih nađem,
Jedino ja, prodavaću nacionalno piće opijenoj naciji.
Oslabio mi vid tražeći kecelje morala,

Udaljio sam se od sveg,
Otišavši na tribine napuštenih, južnih korala.

Spasiće nas samo ovo; portreti izmišljenih svestvoritelja,
Mjauci mačaka u februarskim noćima,
Želja za plivanjem u uzburkanim vodama svemira,
Pokajana i pognuta glava u majčinom krilu,
I sopstveni mrak oplakan neokaljanom suzom devojačkom.
Svetilište moje neka bude ko Himalaja, i jos veće.
I neka se ljudi ne umore čekajući
Nekog popularno-istinitijeg boga i njegovo raspeće.

Nestao sam!

Zvanično sam se nastanio u najudaljenijoj galaksiji nama nepoznatog svemira,
Tamo mogu da pevam o talismanima blagodarnog mira,
Da redovno održavam rđu na oštricama giljotina,
Da budem profesionalni štimer federa psihologije,
Ikonograf sanjanja ili maestro obmanjivanja.

Diktiraću si sudbinu koju ne bi znali zakuvati magovi,
Živeću u svome raju bolje nego svi bogovi,
Podneću bol samoće daleko lakše nego vragovi,
Preda mnom se prostiru, ne tepisi,- čarobni sagovi.

Bockala me senka vatrenog temperamenta,

Osećala je potrebu blic-testa,
Jedina vrednost je kratkoća mog testamenta,
I prepisana peticija propalog protesta.
Osećao sam da ću da odlepim,
Pored ljudi bljutave boje,
U haosu učmalog doba,
Moje ushićene misli kao bedemi stoje.

Preplavio nas talas intimne neuravnoteženosti,
Pored nas se osetila polupijana nacija,
Izraslo je to neplanirano dete,
U kome je ključala neizlečiva degeneracija.

Pritajio se moj paranoidni skepticizam,
Izgubio sam sve zaslužene privilegije,
Ja sam pali anđeo koji uzaludno drlja perom,
Ratujem arogantno-vlastodržački sa svojom
zaverom.

Duboko sam u stomak svoga fetiša zario kult traća,
A iluzija me razbila na mnoštvo fragmenata,

Ni oči ne uspeh ljudima da vidim od plača,
Otimaju se aktivisti da mi otvore vrata.

Dosta mi je bilo tog formalnog čaganja,
Vulgarno sam odbacivao te bastardne slojeve,
Oni su bili zauzeti disciplinom vaganja,
A ja sam bio zaljubljen u apostole i nojeve.

Reprogramirao sam scenario da budem glavni protagonista,
Moj pseudonim je tajno oko skriveno od bliceva,
Obolela je paradoksalno moja uzletna pista,
Ne mislim da je neadekvatno pričanje prostih viceva.

Da li ću da potražim neku bolju alternativu,
Ukratko da obnovim mit o identifikaciji svesti,
Sešću ponosno u najstariju lokomotivu,
I biti kolovođa zaboravljenih sindroma i vesti.

Moj žargon je još jedna špekulacija,

Predvođen hukom nekontrolisanih bura,
Strah da mi se ne dodeli neka rehabilitacija,
Intuitivno je proradila moja samocenzura.
Sve mi se činilo da je bujala estetika nelogičnosti,
Polakomila se ko najgladnija hijena,
Otišao sam svojim putem u beskraj tihe svetlosti,
Da me ne pronađe moja zalutala zjena.

Večno mlad

Video sam početak vazda pominjanog sna,
U njemu budućnost nerazgovetnu,
U njemu sjaj okajanog čoveka,
U njemu sudbinu novog veka.

Video sam bogatstvo svojih grehova,
Gde su drugi pisali zalude pomene,
Odbegnuv od svih, jer odmetnik ja jesam,
Smernouman i nezlobiv,
Svetlozarni patuljak ili dobroćudni div.

Letao sam za onim stvarima koje su mi bile nedostižne,
Dao bih život za ljubav faraona,

Ili slavu nad izloženim serpentom duše svoje,
Tihovao bih nad srcem svojim u punoj časi suza,
I va veki bio zavidan za dugovečnost starih Gruza.
Nije smešno, stolovao sam u zaboravljenoj prošlosti,
Verovao da sam patrijarh svojih paganih uverenja,
Neverovatno! Proganjali su me dusi zajedljivih mitara,
I nije smešno, priznajem, želeo bih život prebezpočetni s mnogo žara.

Reći ću vam trijumfalno da i mi imamo mošti,
Ili će to one tek da budu,
A ja žldeh za hladovima hrastovog vitija,
želeci piti vodu iz svepojnih gorštačkih potoka,
Eh, moja životna reka beše drugog toka.

No, koga sad to brine!
Svi mi živimo život s nekim prognanim ciljem,
Ti znas svoj,
A ja vam pričam svoj san.
Otišje moga sanjanja mi je bilo najpreče.

U njemu razna viđenja imadoh,
Tamo beh prestolonaslednik sanjara,
Mašta mi beše simbol vladarskog dostojanstva,
Mesto konja - vuci,
Mesto krune - gola glava.

Ja ne žalim što nisam bio bogosledben,
Jer mnogo puta ni u sebe ne verovah,
Ni klasik,
Ni konzervativac,
Vec zaboravom sebe nazvah.

Petlovi moji neka kukuriču,
Golubovi pismonoše neka poruke nose,
Neka dobošari nad dobošem viču,
Dok ne ispare i zadnje kapi rose.

Okopilila se smešna vizija u mojoj glavi,
Vidim nebo nadolazećih vekova,

Osvanulo!
Da. Jedno u drugom plavi,
Umuknuo je i poj ptica neprirodnog kova,
Staromodan čovek prestaše sebe da slavi.

Borio sam se sa sobom,
Za neke nove namaknute ideale,
U tišini, daleko, tonula je žrtvena vaseljena,
U njoj tajna nerasvetljena,
U mojim očima va vjeki ostade noć zvezdana.

Zazvezdile su zvezde moj pogled,
I tad nepovratno zažalih
Što nisam bio svoj savremenik u bezvremenskom prostoru,
Već ostadoh večito zakukuljen,
U tobože neproklijanom semenu.

Nad glavom mojom, sunce, ta nepodnosljiva petrolejka,
Bila je dosadna kao fantazije alkoholičara,

Ali i večni drug i pratilac,
Koji će još dugo razbijati hladove dalekih krošnji budućnosti,
I seći zrakama svetlosti talase neizvesnosti ko hirurg,
I biti najzamršenjiji 'jeroglif' našeg greha.

Verovao sam da sumnjom mogu progutati i poslednji revolverski metak,
Sačinjen od gorčine života,
Tih čarobnih mućkalica tragičnog vrača,
Krvi iz arkade nokautiranog Boga,
I alhemičnog bulevara života moga.

Naći ćete me u stihovima apstraktnog neo-kukavičluka,
U varnicama golog kamena,
Iza leđa paklenih laži i jeretika,
U časovniku kako bojak s kukavicom bijem,
I kako na pozajamljenoj violini Ciganinu sviram,
Naći ćete me tamo kako mirno u svojoj kadi vino pijem.

Nisam razlikovao ni anđela ni demona,
Brbljao sam s njima kao sa iluzijom svoga lika,
Mrtvački mermer je podignuo na to glavu,
A ja ko pravi komita pljačkao slova sa svoga spomenika.

Ne mogu vam dati garanciju da mi verujete,
Jer verovatno ko mnogi drugi ljudi
I ja sam bio buržujski servant novog vremena,
Naterani sluga,
Al' nikad svojevoljni vazal,
Ekstremnost mi je bila vrlina,
I u njoj sam bio šampion sveta,
Klevetao bih besanicu do smrti,
Moja krv je oduvek bila kiselija od limuna ubrana,
Al' verujte mi samo na jednom - čovečnost mi nije strana.

Istorijski ću izjaviti:
Neka svi ti naši vodiči, neželjena deca,

Vežu mašnicu uzaludnih pokušaja nekom drugom o vrat,
Moj ili nije pogodan,
Ili je predebeo,
A ja bih pre rekao isuvise buntovan, odveć dostojanstven i večno mlad.

Praznoverice

Odkrstio sam se i razdužio od hrišćanstva,
Baš na Sv. Luku što mi beše krsna slava.
Ne znam da li sam poverovao u svečarske priče,
Ili me opio miris tamjana,
Zasitilo koljivo ili oslepile voštane sveće.
Vratih se daleko, dalje od svih,
Čak dalje nego što sam mislih,
Tamo gde su naši čuvali vidoviti osećaj i ostarele praznoverice,
Zaprkosio sam svojim pogledom,
Kleknuo pred Sunce i Mesec podigavši njima lice.

U dalekim zavrzlamama nasmešila se usta događene istorije,

U nekom novijem filmu ledene zime širile su mirise pečenice,
Iza podivljalih šuma i zamrznutih rečnih korita - mraz se smije,
Radogostu jednom od prvih poglavica zapamtismo lice.
Disala je ta majka hraniteljka dahom neopisanog svetačkog čara,
Budio se osećaj neba i opustelog drveća,
Ponajobičnije iz dubokih, čistih reka i zabokrečinom prekrivenih bara,
Voljenih obraslih ritova, na kraj delte nasukala se sreća.

Svirao sam u gusle dok je družina prinosila bosiljak kao danak,
U praskozorje sunce se smeškalo, a mi pili kumis za svaku vrstu bola,
U sred šume osvanuo je rosni proplanak,
Na njemu su vile Nagorkinje bile predvodnice zakovitlanih kola.

Maramicu je vrtela najmlađa samovila lakoćom ptice,
U hladovini netaknutog tiha pod okriljem granja - raspeva se sen,
Gde mahovina beše ko jastuk legla je moja glava podno temelja Stupčanice,
Slušajući kako se niz strmu otkotrlja poveći kamen.

Sa zduhaćem i lepirom sam oduvek bio na ti,
Zajednički su naše uprte oči tražile zrake mladog meseca,
U mojim menama bio sam gorštački sirov i zdrav,
Da li mi je pomagala divljina,
Ili preskakivanje preko Ivanjdanskih vatri, to ne znam.
Na kraj hrastove šume podno duba bile su tri kruške,
I onaj ora' pokraj hladnog kao led vrela,
Plan moj je bio da od njega pravim kundake za puške,
On senovit imao je granu da bi na nju veštica u večeri sela.

U priču koja je bila starija od davnine

Iznenada se pojavio ostareli evnuh,
To je domalo bila mešavina zluradosti i siline,
Pobegoh s grozom u otišja kao uplašeni puh.
Mojoj znatiželji se omililo gostinsko uzdarje,
Osećao sam se boljarom jer sam znao svaku šumsku proseku,
Od suvih ogranaka grejalo me pucketavo žarje,
A moju žeđ gasio sam u malom viru uzvodno uz reku.

Iz ogušćeg lipika pokajnički tepac doneo mi bokal punje,
Šubara mu na glavi, a na se ogrnuo debeli kožuh,
Savetovah mu da ne stoji tamo i da ne dodiruje glogovo žbunje,
Kad to ču nestade iz vidokruga kao duh.
Moju iskonsku veru moram dobiti pre novog runa,
Kad već odlučih da zakoračim u Trebište,
Tad pozvah dvojicu, Svaroga i Peruna,
Da mi svojeručno okade novo svetište.

Skupa sa šumskim divovima završavam priču uz opojnu medovinu,
Pijemo zajedno po običaju iz izdubljenog roga,
Osokolih ih spominjujući im prastaru dedovinu,
I odavno zaboravljenog Daboga.

Paklene magnolije

Blagoizvolevam uverljivija objašnjenja strašni sude,
Učini to pre ovog dažda hladnog,
Dok kapi padaju ko tereti na pleća ljudi što srca nude,
A dokone sirene sviraju kraj života ovog jadnog.

Dostojanstveno minuh sve grehove,
Koji kao ratnici spremni stoje,
Koledanjem sam terao vlastite pehove,
Da pročistim poslednje trene moje.

Na putu koraka ko bratije smele,
Osmehuje se blizina strašnog ada,
Tamo gde duše susreću otrovne strele,

Ja ko dijak gledim oči večnog hlada.

Krvave reke užarene lave prte sada svoj novi plov,
Bolane ruke časnog čine da postane rob,
Za to vreme volje boljara stvarahu neki novi kov,
Ne behu to nikakve sudbe već prokleta kob.

Poslednji među njima nagrade i dukate stavlja u džep,
To je gusa što izdaje voli od koje me obuze zeb,
Ja goj videti neću već ko pas ću da podvijem rep,
Moj spokoj je biti daleko od njih, moj spokoj će biti suvi hleb.

Heruvim mi počeo pokazivati dveri,
Da baštinu pokušam sačuvati ja,
Ni upola nisam stigao jer su pred mene izašle zveri,
Kad shvatih da je meni svetlost prestala da sja.

Ne hajem što zarobljenik zauvek osta,
Ne hajem što blagorazumevanje ja ne dobi,

Vec hajem što vičem sa ovog mosta,
A odjek zvoni ko u praznoj sobi.

Puna su usta pelina dok se opelo čita,
Ja napustih taj zemaljski glum,
Meni je sad čak draža ova paklena elita,
Blagodarim sve dok hodim poslednji drum.

Graždani sveta, pomilujte u mislima moje kose sede,
Svaki moj blizik nek plačan ne bude,
Dok kajan čita moje zadnje besede,
I nek belezi ovi ne bole roblje već sve dobre ljude.

Arhangel se na to samo osmehnu,
Jer u njima vide nadu,
Sama bol paklom utehnu,
Čudeci se tom zemaljskom jadu.

Sad gmazovi lete, sad gadovi poje,

U drevna srca nož sad boda,
Ne uspeh da izbrojim sve dobro moje,
Iako to želeh pre kraja ovog hoda.
Ostaju za nama teška vremena,
Ostaju za nama neplaćena konta,
Gde će pokolenja nositi nova bremena,
Nekog uspešnijeg i srećnijeg horizonta.

Gospodu

U aortama mojim krv gorčine sada koli sve zarasle kapilare,
Gospodine! Neuk li sam zbog toga što lomim grane proračuna?
I Vi mi ne možete reći da su liturgije pesme usnulih irskih Leprikuna,
Kao što meni ne daju da viknem;
Ko je ikada video Hristov osmeh!?
I sve laži što su ih izveštačeni pastiri u večeri pored vatre pričali,
I svi mitovi koji su nas godinama proganjali,
Samo su sporazum laži i strahova,
Obeleženih vernika i usamljenih žrtvenih dahova.

Onamo su se prelivale učinjene greške,
Neobične prepreke su prevazišle sve zadatke,
I pristajali smo na sve samo da Vas činimo srećnim.
Oh da, mi smo znali da laganje mora da pobedi!
Da li ste Vi bili taj koji je zagrebao po istini,
Pa su Vas prozvali ili lošim dečakom, ili vraškim činovnikom?
A mi smo i dalje svirali oktave večnih zakona
U simfonijama kojima se i poslednji krug pakla nasmejao.
Popili ste sva pića koja su prevrela,
A na kladencu su Vam glavu treznili ako smem da primetim!
Kroz okno u duduk zasvirao je taj Vas Ciganin što srca para,
Moj žal za vremenom koji nas razdvoji ostaje večni žižak toga žara.

Bivala su znanja teška da se nauče,
Knjiški moljci su bili inkvizicija običnom čoveku,

A pevači nisu uspeli da Vam ispevaju poslednju šansonu,
Jer Vaš korak zakorači u mirisna proleća,
Gde su svečari sakupljali rose sa tuđih žita,
I ostavi iza sebe sve hajduke i sluge,
Džinove i patuljke,
Koje je stvarala ova takozvana savremena elita.

Pokušaće da Vaše astralno telo usmrte na ekonomičan način,
Tad nećete samo Vi shvatiti koliko jeftino Vaša smrt krvnika košta,
Već će to videti svako pseto koje Vam grob obiđe.
A lađe? Lađe će da spoje dva razdvojena sveta,
Koje liniju večnosti odvode ka dalekim magnitudama,
Vi ćete biti ta topla senka mladosti,
Koja boli i koja ište,
Koja kreće sa perona na beskonačno stepenište.

Kada poželite u osvite novog dana tu ženku proleća,

Otvorite dvore da vetrovi polen nose,
Dopomozite nesebično da se oberu vrbe koje će da kvase lice,
Jer to jeste ono jedino što je ostalo neiskvareno,
I neće Vas sebično osuđivati nazivajući Vas imenom - Izdajice!
Zar niste primetili da je ova farsa prerasla u diva?
I da se životi završavaju u nekom slepom crevu!
Vi Gospodine, mislite da se hranite najboljom hranom,
Kako to onda da su svi već kusali taj jelovink,
Pa tvrdim za Vas da je taj restoran života sada otrcana šupa,
U kojoj je Vaše srce ostalo zadnje da na praznom stolu lupa.

Lutanja kroz igrališta vremena su postala svakodnevica,
Vi se pitate; hoće li neko baciti taj pojas spasa,
A Vaš je pojas kao i mnogi drugi na poslednjoj rupi,

Eh, da mogu, rado bih opljačkao život da Vam podarim neki lepi dan,
I Vi ničice padoste kad čuste vence što kroz ruke devojačke poje,
Nemojte mi reći da su maniri zaboravljene teorije,
Jer mi svi stojimo pred ovom sramotom,
Hladni kao u iščekivanju apokaliptične noći,
Svi u jedan glas dovikujemo vesnika lepog,
Ali i vesnik je kopile koje ne želi pred noge Vam doći.

Neka utihne vapaj, pa pored Vas da svisnem,
U svesnu ja sad da Vam sanjam,
Uobičajeno lepe melodije,
Koje bi mi pored fontane zasvirali usnuli svirači,
U slovnicima ili bukvarima mrtve sreće neka ožive,
U pesmi, u poju tužne oči neka se razvesele,
I svima pa i Vama neka sa usta nestane grumen zgrušane krvi,
I svima pa i Vama neka volja tog pacova zla zauvek smrvi.

U čas kada teku analize o božanstvima sa okrajka milosti,
Oslobodio sam u sebi ljudsku mašinu,
I nebrojene rane, one oproštene i one grešne.
Pravio sam račune, velike ciljeve, zidao snove,
Moji dani su ogledala raskoši i tuge,
U kriku kroz svetlost u večeri sam pozdravljao daleke hladove,
I nebom sam parao zvezdane ćilime,
Sakrivši u džep njihove plavetne rute,
Na umorno čelo stavio ruku na salute;
Da pozdravim trgove, gradove, moje sitne sate,
I sreću koja tamo raste, lista i cvate.

Svetlosti moja, oči od stakla, što lutnje nosite mesto sreće,
Uspevao sam da budem varvarski košmar
Što se smeje na filozofije umornih snova,
Moj raskoš zaborava je fijuk klatna nad bolom umrljanog rova.

Udarao je teški ritam u zore i sumrake,
Skrivala je budućnost u parkovima i maglama svoje balade,
Zato darivah blagoslove, ispraćah zvezde,
I mir koji se začaurio niz dečakove suze,
Celu jednu naboranu mladost debele sante,
Ćutljivo sam cepao sve oreole i poante.

Venci našh parastosa

Kakvi se to patrljci u vazduh dižu,
Te bogačke ruke što stvoreno ruše,
Verovaće sama bajka da su to ipak neke sasvim sitne
duše.
Velim ja sebi i drugima da su tuđa mora po potrebi
plava,
A moja Svetost zaspala je pokrivena zelenim algama
U dubini koja je krunisana u povučenom tihu,
Na dnu treperi svetlost kao iskra u ovom stihu.

Podno stvari koje nisu u suštini bitne,
Leže ostavljene,
Posve same,
Moje oči sada neuobičajeno sitne.

Za čoveka bez mere krojene su stvari od usahle
kože,
Verovali ili ne,
Za mene su najsrećniji dani kada se tresu buđave
lože.

Pokajao sam se nad lažno izgubljenim poverenjem,
Moj ponos je i dalje kralj tog podsmeha,
Pleh muzika je samo muzička pozadina
Koja svira za oprost vaskolikog svetskog greha.
Sazorele su sada nove kruške,
A podivljale su poslednje pregorene misli,
Kao proleća prladovitog panja na dalekoj Visli.

O, narodi moji, poludivlji,
Vi severnjaci sa juga,
Svi zapadno od Dalekog istoka,
Hajde da mlitavo napravimo nešto pre isteka našeg
roka.
Pokorno sam milio glavom, nisko po površini
prtenog puta,

Tamo na prtenjaku što svojim mirom nebesa dere,
Lakomo ću da prožderem ostatke što nam život probere.
Akvarelne sam šarao pejzaže,
Moje tabane derao ko papirne omote,
Izbegao sam, neki bi rekli, od sigurne smrti,
A ja bih pre rekao; sve je to farsa što se oko nas vrti.
Otići ću daleko,
Tu negde, kriomice, da me ne opaze,
Te zle sile što nesebično čak i svoje gaze.
Žalosno je reći da nema više reke koja vešto poji,
No ipak, meni je još uvek lepa tradicija sunca koje greje,
Pre nego iko drugi pokupiću sve ove bestijalne laži,
Sam, da ih niko drugi u iskušenju ne potraži.
Gle, kada izađem na svetlost dana, prilično se plašim,
Svih onih pogleda iza paravana,
Tih što su pognute glave, nemoćno gledali odlazak dugih karavana.

Sve su prerasli nesavršeni uzrasti,
Manje dobronaravni u svojim jerarhijama,
Ondašnjoj je gospodi bilo lako tuđe stogove bosti,
A današnjoj je bilo svejedno da li su učeni il' prosti.
Daću barem sebi predislovje koje će šumama grane savijati,
Udahnuću u dušu sve vetrove koji dolaze sa Prokletija,
Na tim jezicima koji večito plamte, znam da ćemo sniti i vi i ja.
Čitao sam negde davno o ljudima koji jezike deru,
Nejasne su magnitude njihove, skorom nevidljive,
Vežbaonice su im u ulicama koje mračak ovija,
I principi su ti koji današnji sumrak povija.
Večite školjke počinju šumeti u našim ušima,
Bolje od jablanova, bolje od huka snežnih sova,
Osvežena tuga na usnama drhti uplašeno od šuma tog kova.

Skitajte svetom, pronađite sebe i svoje,
Sve se savija, pa teško pada,

Pahuljice, kiše, raskošne tuge, šetne priče ostarelih splavara,
Sve je spremljeno u nekom od sanduka umornih lugara.
Nesreće moje što dolazite kradom,
Ko nestrpljivo želi da vam cveće sadi,
O, crne skute majki, na vas su danas zinula velika usta gladi.

Ko je taj čovek koji tako daleko vidi,
Koji u svojim sebično-genijalnim dometima
Hoće da proda zemlje sitnih duša,
Na berzama polupijanih krvopija, baš kod vrela kojeg je izjela suša.
Nagrizli smo temu što kontinente do veka odvaja,
Koja dnevima i noćima vaša koplja krsti,
Mesto da na ženskom telu ostaju večno vaši prsti.

Drugari moji, (ako vas još koji ima),
Jednu priču sad ću da vam pustim,
Dok se spuštaju ko niz đeram i svetlo i nož života,

I da iz zmije, bar jednom u životu izbije dobrota.
Gde su otišle sada te ptice s juga?
Da li i one nose presahle duše umrlih što kroz kapije prolete,
Ili svojim nestankom da u vama jednom doživljeno sete.

Nije to bitno ko ni tuga nesrećnika,
Tog što mi je testamentom svoj zavet dao,
Neće to shvatiti i onako ljudi koji su uhodili sami sebe,
Dok su svoju grčevitu ruku gledali kako zemlju grebe.
Sa putnicima kroz različite sfere
Ostaju ustoličeni u svoja presta zaludi snovi i vremena,
Ni mistici nisu bili spremni nosioci ovog plahog bremena.

Umro sam već jednom, nenadano, tamo gde stubovi čežnje nose,

Verovao sam u svoju nomadsku dušu, taj mesečev simbol,
Koji je bio nepristupačan ko najdalja zvezda,
U hramovima raskoši i tuge drugi su prodavali moja gnezda.
A ono:
Neko je ipak složio te kamenčiće na zidu da bi zlatom sjali,
Tornjevi uzaludnih pokušaja isparili su u mirisu cveća koje smo svi krali.

Stopirao sam ono što se nikad zaustaviti neće,
Crno slovo, vreme i greške,
Nadirale su sile ko jegulje iz mutnih voda.
Na obale isušene reke jednog usamljenog parobroda.
Plavičasti plam je okružio, (da li uspešno?), snove, duge,
Bele stupce ovog hrama,
Nad čijim se krovom ko u srce uvukla tama.

Grehota! Viču savijene grane vrba nad rekom nepovrata,
Sve je ostalo na tome jadnom listu što ga vir guta,
I nema više onog žara koji će u zimske noći da sije,
I nema više pesnika koji hrabro piše na krilima poezije.
Naći ću još samo jednu utehu, ukradenu od ovog sveta,
U nadi, mislim da će to biti jeka ovih uzaludnih reči, ova drama,
U ropcu svome nek' se uguši svako nedelo počinjeno bez srama.

Moja odiseja je ko gatalica, ko pitalica,
Da li je to krik il' jecaj žutih tulipana koji naočigled venu,
Samo još jedna optička varka izmišljenog lika,
Tog koji u meni žuti ko davna slika.
Neumorni dusi, večite arije, voljene opere, hvatajte kraj spirale,
Vičem na sebe: Ne boj se ljudi! Ah, pa to mene plaše

Oni ljudi bez lica koji žive u ovo vreme naše.

Posle svega, želeo bih još samo jedno,
Da u ruci držim poslednji sjaj umiruće zvezde.
Neće me! Jer sam iz onog plemena čija se vremena u knjigama brišu,
Ne postojim u tim šemama, jer ja sam samo uplašeni sen pred kišu.
Nebo se već od davnine u kristale pretvara,
Odneću sa sobom ta svetlucava draga stakla,
Koja su tu, uz mene, sigurno sakrivena od dirigenta orkestra iz pakla.

Otvorene su oči, pune opreza,
Koraci su ostavili svoje stope u snegu,
Mirisom je kineska kuhinja zavarala glad,
Sve ove bajke oko mene odisale su na bedu i jad.
Blistavo je tinjala zagušena svetlost,
U rekama koje jezera pune,
Neki kažu, bilo je savremeno gledati kako se guše uzaludne bune.

Poglavlja iz svoga logora života lenjo sam stavljao u kolaž,
Poseban je bio geto u kome sam delio romantiku od groteske,
Obreo sam se na raskršću gde tamu razdvaja belina,
Putovao sam kroz parkove snova u kojima završava ova celina.
Seo sam u kupe žalostivih misli,
Nestajale su s rečima volšebne tišine koje u meni večno zvone,
O, zemlje moje dalekih horizonta mene aveti i apostoli kroz vremena gone.

Graktale su na mene vrane, one veće, one crnje,
I dok pišem svoje memoare dižem oči, budim srce,
Korak lomim, dugi, teški, po belom hodim mermeru,
Filharmonija svetaca je stala dok ja zatrubim u svoju fanfaru.
Nisam mario za sve povlastice, lažne prednosti,

I nisam uporedo s korakom grabio oko mene predene paučine,
Zlatne svitce, kresnice, noćas opijene od mesečine.

Zid je ispred mene, dalje se ne može,
Smejao sam se ljudima koji su mi to rekli,
Zid. pa šta, i on može da se sruši,
Prošao bih kroz njega bežeći od sveta koji se pred nama ruši.
Časno sam posmatrao svete liturgije,
Kažu; Bogom dane da se njima ljudi služe,
Pesma, šta je to? Na vrh badnjaka lebde moje uvenule ruže.

Bolestan sam nakon svega, gubim bitku,
No, još ne dam taj tračak što u meni gasne,
Sumrak! To se svetla u večeri bude,
Pored sebe u fontanama greha cenim statue više nego ljude.
Zlati se riba što mi po ruci mili,
S njom u nepoznate vode odlaze,

Svi oni koji žele da svojom nogom neobrane sreće gaze.
Stao sam, ni živ ni mrtav na žice budućnosti,
Stao sam golom nogom ko pečatom na svoju marginu,
U stavu mirno brojah milijarde vlati rosnih trava,
I znadoh da mi život ostade u izmaglici zaborava.
Velike su raskrsnice mojih životnih magistrala,
Fijuknulo je iznad mene nešto ko' grom iz vedra neba,
Danas su svetom trnuli prsti za dodirom poštenja i suvog hleba.
Shvatiće moje predosećanje ko uspomenu iz davnine,
Živeo sam za svoju istinu neku,
I neka, rekao sam neka još jednom u meni krikne jeka,
Stajao sam sam ispred ovog smešnog veka.
A pitam se; koliko će zabeležena slika ovih sto godina
Zadržati ne samo meni gorak osmeh na licu?

Znajte! Takav osmeh će zalediti ne samo čoveka, životinju il' pticu.
Poslušajte barem vi, koji ste tu,
Koji ste u onoj malenoj grupi od destet odsto časnih ljudi,
Kroz reči, ko kroz poeziju u sebi i oko sebe držite tu ideju,
Ne dajte joj da u nepovrat ode dok ovi vetrovi veju.
Orkani nemira, besane olujne noći,
Pored mene su defilirale hronične bolesti, sve nepravde,
Dobro upakovane tako da ih ne vide oni otamo ni ovi odavde.

Svi vi koji ćete imati priliku da pročitate ovo što ja danas stvaram,
Zavirite pod sakriveno lišće koje svoju rosu kloni od skandala,
Sećate se kad smo se sprdali usnulim pijancima,
Onima koji su svoja žitja vezali tim strašnim lancima.

Neko je kriomice video kako publika zaborava skandira;
Dole! Ruši! Pali! Ubij! Kolji! Ne žali!
I svi smo vikali; Ja sam nevin kao sva devičanstva! Il’ mi nismo znali!

Prijatelju moj nadzemaljski, koji si veći od sultana il' od cara,
Klonule su među ovim stranicama sve šume i svi parkovi gradski,
Melanholija je najživahnija reč, ona koja ove redove para,
Pred njom sve vrišti ko živo meso na gomili žara.
Rubini, safiri, kristali, dijamanti to su reči u pesmi moje samoće,
Hrabro plovim tim morem što u nepovrat vodi,
Na palubi jednog mrtvog broda kojim ostareli mudrac brodi.

Pesme moje su kišne kapi koje tope saharske oaze,
Njima ja gledam ove dane koji teku,

Spontano sam stavio ruku na čelo da pozdravim sve one koji vrede,
Čiji likovi ko njihove reči govore, ne blede.
U narodu kome su vračke i praznoverice glavna hrana,
Stoje misli vremenom klesane,
Stoje misli generacijama nošene, bolne kao rane.

Gutao sam očima zemlje dalekog crvenog neba,
Sedeo na dalekim obzorjima vekova u šumama prepunih proplanaka,
Moja harizma bila je ustoličena u sazvežđu pored zvezde zvane Vega,
I ne marim danas više, očigledno ni zbog čega.
Moja ravnodušnost sa smrću uspravna je i neoprezna,
Nekad bih se i borio protiv uzimanja tih antibiotika kojima nas leče,
Mi bolesni nismo, već su oni smešni dok se mole i dok kleče.

Lepe priče, još slađe reči, njišu se poput granja,
Procvetao je pupoljak vernog cveta na krovu, nošen muzikom, vetrom,
Sladorom se kitilo obećanje prstenja koje oko nas pada,
Niz nebesa na krovove ovog sveta, u nedra ovog grada.
Zakoračio sam unazad, rekoh im; Ne dirajte me, eto, toliko tražim!
To se gladni vuci spuštaju niz vodopade neznanja,
Nošeni silinom mutne vode koja gladno o njima sanja.

Zasvirala je frula, melodiju kvrckanja, melodiju kristala,
Oko mene su padale sve neke zelene kapi, ne znam suze il' rose,
Te koje umeju da spoje igru senki i sve optičke varke,
Učinilo mi se da čujem slomljeni jecaj za kopnom jedne trule barke.
Dva prsta su delila vodu od ruba moje gondole,

Koja je plovila ka uzvodnoj delti ogromne praznine,
Ne marim sada za životom već kaskaderski sečem krivine.
Pored mene su se šunjali ljudi koji kažu da je sreća u Bogu,
Za njima slede mnogi drugi koji veruju u neke druge verzije,
Ne verujem danas više ni u šta oko sebe, nažalost,
Bacao sam svoje živote ko da psima bacam kost.
Okrenuh se za ljudima koji su pušili cigare večite bede,
Goreo je iz njih plamen očaja ko iz repa rakete,
Šteta, ljudi su bili daleko lakoverniji nego neko dete.

Stepenice koje su me vodile u predvorja zagušenog bola,
Nisu mogle da vidaju rane usnulog sanjara,
Općinjen sam bio sa zvezdanom svetlošću, za galaksijama,
I do veka želeo da nestanem u dimenziji beskonačnoj kao jama.

Poezijom sam crtao konture opštedostupne izbranima,
Koji će umeti da čitaju slova između dva reda,
Glatko, brzo, ko kad se zemlja topila u ono čudno doba leda.

Budući da je zlo stanje donosilo pregršt nerešivih zagonetki,
Uljesti u takvu borbu bila je samo nakaradna misao,
Propadao sam u dubine kakve samo skitnice često nađu,
Dok se sami, odbačeni od sveta, bore sa sobom i sa glađu.
Povrh mene perla je osvanula konda traži toplinu sunčevog sjaja,
Zapitah se; I da ima kraja ne bi li on ipak mene našao da ne budem hudan?
Ostao sam ranjen, prepun belega, odveć trezan i vraški budan.

Jutrošnje vizije se nisu očistile onako kako mišljah,

Ostale su zamršenije nego li šare na leđima salamandera,
Nauka je bila da izbegnem sve što je bilo na bubnju ili u trubi,
Da slučajno makar i omaškom ne progovore o meni oni dvogubi.
Kroz špijunku na svoje dane ja sad škiljim,
Ni ocvetani crven-listak neće više da mi svoju priču poljanama toči,
Jednog jutra će mi osvanuti ko suđene modre usne i mrtve moje oči.

Pobediće opet lave koje su neumorno rađale novu zemlju,
Od svih nas je jača nepredvidljiva priroda,
Uspeo sam da otrgnem komadić boli koji mi oko srca stade,
Nisam bio spreman, da sledim revolucije i njene nagrade.
Iz prašuma su i danas gledale skrivene oči,
Te oči koje se plaše novih svetskih vatri i kremena,

I svih onih koji brižno žele da istrebe ostatke malog plemena.
Đavolstvom su nas plašili kroz generacije,
Nešto od toga uvuklo se ovih mračnih dana u naša krioca,
Veliki je dan, jos veći račun, jere od svih meta žaoka k meni stremi,
U meni se lome ko na balu struci, prekobrojni teoremi.
Obelodanio bih sve laži koje nisu više vešto maskirane gustinom cerika,
Da si olakšam život ođekuje moj plač kao jeka groma,
Dok su drugi spretno kusali sve što im donese životna aroma.

Upravo sam se prisetio jesenjeg doba koje je ostalo na mojim zakrpama,
Posuto je bilo cvećem i žutim lišćem duge provincijske ulice,

Zbilja ljudi, trebalo bi ogoliti bez stida kojekakva verovanja,
Upravo sada kada se besmrtno carstvo poeziji pokorno klanja.
Imao sam priliku onomad da živim prezren i slavan,
Zanesen u večnost koja razbija nemilice sve sisteme,
Prognan je bio preporod koji je nepromišljeno traćio ovo naše vreme.

U ćelijama neki su godine svoje za greške dali,
Čemerne strane mojih ispovesti još ste kucane i još ste proste,
Ođekivao je život iz zavetrine svojim sjajnim baršunastim glasom,
Utvorio se u avet, u čiste utopije, posrtao je čas za časom.
Valjahu mi jednom bodljikave lovorike,
Plele su ih armije nejakih i starih, u ono doba kad smrkava,
Dosetio sam se na kraju, u međuhodu, da je oko mene opasana strava.

Na nebesa danas više retko ko odlazi,
Pre bih rekao da velika većina sramno podnosi klasične pandane,
U napretku svome mi se utapamo, propadamo očigledno brže i bolje,
Nije vrag da sam ja namćor izgubljenog srca, ponosa i volje.
Pa kako dalje? Rado bih da nagovorim samog sebe,
Ali moje oči više ne veruju ni u svoje zenice koje vidno mole,
Ja sada ustupam svoje korake ljudima koji za patetičnim životom gore.

Počitavajući ove vence dođoste u moje malene oaze,
Gde su inkarnacije slobodoumlja jošte najmilije dete,
Ono koje neguje pastorale istinoljubivosti ko devojčino lice,
Dozvolite mi da jednoga dana osetim bol kojim bole ove skice.

Nije mrtav čovek dok ođekuju njegovi harmonični tonovi,
Ma za njime ko vojnici koračaju antičke vrednote,
U tom maršu nade oodekuju naše opštečovečanske note.

Otačastvo se na prestolu blagonaklono boljim refleksima klanja,
I dozvolite mi još jednom da veličam najveću kletvu;
"Ko ne dođe u boj na Kosovo...!" koja basnoslovna i sad nad nama seva,
Ko majka koja bleda nad životom svoga deteta nesebično bdeva.
U alegorijama žubori ko relikvija usamljeno srce,
Čiji otkucaj srećem u visokom letu modrih golubova,
I dok se bude kadila ova istorija nezadrživo dolaziće nova.

Besedniče, ti koji olujne vihore nosiš u svome džepu,
Vaskrsavaš misli koje su se umilostivile u procepu dva neba,

Ostani sada zagledan u nevina doba svoje sene,
Ne valja da se lomi čovek koji već odavno sam u sebi vene.
Uobraženi mogu biti samo nemi i gluvi,
A drugi? Ne mari ni za bogoljubive, ni bogojažljive oltare,
Već ostani na koturu kao šegrt sa cvetom u ruci iz jedne bare.

Knezovi moji, knezovi zaborava, iz vas isčezava dah predaka,
Odlazi u nepovrat svaka žrtva sa spiska vladičinog,
Otkotrljaše se niz stramputicu glave ko neplaćeni računi,
Slutim da će likove sa svetih freski odneti ovi zli monsuni.
Kunem one koji gnezde tuđa jaja na oltaru moje dedovine,
Ištem pravdu koju nam je vlasteoska reč školski otela,

Balkanski moji serdari, ne činite reči već samo plemenita dela.
Memljivo je moje srce za sokolima časti,
Odagno sam od razuma sve žuborljive potoke pokora,
Ispod šume na ledini jarebice su mrzle naočigled,
Sputane, izgnane moje ptice, vi ste još jednom stale pa krenule napred.
Zaustavio sam se ispod pojasa plavog neba,
Da bi osluhnuo kroz nepregledna maglovita mora,
Ne vidim morem, ne čujem stenjem, gde se to skriva moja napuštena gora.

Proredili su nas ćutke, bez reči nam posekli vidike,
Parazitski nam se prikrpila ta svetska trčilaža,
Početak je težak u svakoj mladosti, samo ja ostarih mlad,
Želeo sam da doživim još jednog Miloša koji će promeniti ovaj sklad.
Klasje se povilo pod teretom rodnog žita,
Pa se narod odricao žetve pojedinih poljana,

Šteta! Čestitije je bilo da ne izlazim već da ih gledam kroz okna moga stana.
Zaplit'o sam nogama preko izvaljenog busenja,
Ispod njih sam nalazio skrivene ljudske naravi,
Pojedinci će mi verovati da sam svoj embrio pretvorio u pepeo,
U kasni nokturno ne procrn već apsolutno beo.
Mome žiriju! Molim vas donesite bar jednom jednoglasnu odluku,
Gde će moj život dati poslednji intervju?
Hoće li to biti neka egzotična zemlja ili ćete izabrati Skandinaviju?

Na velikom gradskom časovniku je zvonilo vreme,
Doletali su svileni leptiri pred moje noge,
U košmarima sam danima tražio izlaz iz božanstvenog ludila,
Da bih kasno shvatio kako je uzaludna ta borba koja se u meni budila.
Daj mi da zaboravim reči koje sam već jednom dao,

Da metkom prostrelim sunce ko svoje srce dok mesečina spava,
Ustupite mi giljotinu, poslednje mesto s kojeg spade moja glava.

Vidim da je čas da odvojim od sebe uspomene,
Ali, da li ću da uspem da nogom hodim po zvezdanoj prašini,
Velim; O sabalasna moja dušo, ti koja moriš na lestvici ludost, moje tegobe,
Ostani večno zatvorena u snovima svoga placa pod svodom kristalne sobe.
Katkad sam uspevao da držim kontrolu nad vlastitim pomračenjem,
Doticao sam prstom kao munjom uvelo cveće, suvo pruće,
Ništa nije bilo jače na ovom svetu ko moje neugašeno čeznuće.

O, vekovi što ostajete za nama, vi nemi svedoci,

Ovijeh godinah sam dočekivao na nož svoje zategnute strune,
I možda nemadoh pravo, pa se gadno varah što jeresi voleh,
Ne sudite o meni kao o čoveku koji sebe žali, ja sam voštani peh.
Dobrijem ljudima nije zameriti što šrapnele vade iz ranjenih pleća,
Samo šiljaste stećke koji ko ratnička koplja strše, vi usadite u moju bol,
Ja sada svesno ostajem daleko od drugih, skriven u svoj dol.

Kasno je, nemoguće me je ubiti, ja sada jašem u kočijama Gromovnika,
Grehovao sam za mnoge tamo gde nestaju misli neprospavanih noći,
Vele mi pregorene pomračine; sablasti su tu da te sažimaju,
Mamno sam se opir'o ali zabadava, mene veštci odavno znaju.

Nedostaje nam ljudi koji otadžbinu ljube,
Grdni su poočimi što nam se baukastim bogovima kite,
U svojim manastirima oni zlatousti grade svoje elite.

Osećam da sam se prenuo u neko zlo vreme,
Dok jošte moji savremenici traljavo bivahu ordenosci,
No iznad svega vije snaga moga blagovenja,
Za buduće generacije sledbenika usamljenog duha, istine i poštenja.
Nasuprot sujeverju koje su mi naturile samovile,
U meni se sestrime zaboravljene paganske sudbine,
Eh, i tebe će jednog dana ove reči odvesti u nepregledne dubine.

Mrka boja mojih misli je ogledalo današnjeg sveta,
Nosah sobom gdegod krenem izgubljene identitete,
Niz brzake slavovode poodmicale su mi brđaninske jeke,
Đetili su se do srži slavni dani vijugaste reke.

U hladovini mudrijih predosećanja odahnuo sam ja davno od gromovlja,
Pristadoh da izagnan budem za ovog života,
Vedro, silno, gordo, mamno, od rase mi se širila milota.

Lučio je iz mene, ko odsjaj belokosti, blesak starodrevnih uspomena,
Uplitao sam se u ono što možda nisam smeo ni da dirnem,
Povit je jutros kao kos stajao crni lik,
Niz ulice kao niz živote od mene je odlazio taj neveštastvenik.
Svagda mi se pričinjavalo da u večeri, nizbrdo, odlaze moji snovi,
I u najdivlja vremena domišljatost je bila najbolja ljudska vrlina,
Đavolan je sa mnom bio taj sanak, bežan, nezadrživ kao silina.

Na lišću su se ocrtavale mnoštvene antropologije tužnih osećaja,
Zlopakosne se vremenitosti carstvima života sele,
Zaboravi su odvajkada bili blagonakloni lozi poganih,
A ja sam ko sokole puštao one duše vilenjaka malih.
Pothranjivao sam u sebi život Rašana, Dečana, Lužičana,
I glavu sam stavio na oltar pa nek' je nevernici odseku,
To što ja danas tražim neću moći naći u ovom veku.

Na bukovoj kori zapis iz davnine stoji; Bila su tri puta!
Zadužbina njihova na dlanu istorije nedokučiva je ko luč svetog krvotoka,
Priželjkivao sam da hodim po premirisnoj stepi do granice Kitaja,
Ili da me bajkalski vali nose u zemlje Daboga, do samog kraja.

Nisam osetio zemlju da se trese dok su gromovi nebo parali,
Licemerstvo sam cipelom udario obdana da svi vide,
A obnoć sam ostajao sam dok mesečina oko zemlje ide.

Kompasom sam tražio zvuke blage, strane severinske,
Pljuskovima ispiro sve što zemljom mutno beše,
Snegovima sam u smetovima nosio rane dalekih vidika,
Verovao jedino u sene koje magle nose, blede kao slika.
Vejavice milosrđa, vi što kocke svanuća bacate,
Na kolena sam padao onako ko dva viteza, naša dva zmaja,
Moja duša se povukla u dubinu Kosmaja.

Pre bih rekao da je naša sreća večno nestala
U nekom od prenoćišta gde su carevi snili,

U noć kadgod počuješ da vazduhom puckaju vatre sirotana,
Nek' ti se omili to što ti noćas pod mesečinom celiva jedan šivot, moja rana.
Pa se usudih da pomislim;
O, mrtve moje reči pred vama se podižu manastirišta,
Ko uspavane lepote, preuranjeni snovi ili uzvišena mrka strelišta.

I nemoguće je bilo opaziti ono što ljudi ne mogu da vide,
Ogrnut u zibelin ja sad gledam zleđi tuđih žitja,
Dok iz njih vraždina sikti i zube stišće,
Sluga će da preživi sve parastose, mošti svetca biće lakše nego lišće.
Gledao sam u kristalne kugle i zborio:
Vi, tuđini na dalekom hlmu, što se gostite mukom moga naroda,
Manite se srdačnosti i lažnih osmeha, tih što žive na palubi potonulog broda.

U duše novih naraštaja ulaziće samo lepe uspomene,
Čista , jasna, herojska dela,
Sat će da broji i otkucava vreme, od pamtiveka bar tako beše,
Bojah se što nevernika bezbroj oko nas ima, koji bez srama greše.
Mudraci moji, pa vi ste graničari između jave i sna,
Otvorite teška hrastova vrata da se vide meje,
Otvorite neznane daljine, prozračite vidike, nek' sunce naše budućnosti greje.

I vi čarobnice drage, mesto da napitke čarobne i spletke snene
Topite u prolećnim nedrima fontane večnog života,
Dozvolite slugama da glasove nade u nedoba nose,
Da putnici kroz vremena još jednom dožive jutarnje rose.
Sakrijte sve željene anateme koje vam na usnama spremno vise,
I prođite kroz vrata što ih mudraci otvorenim drže,

Vodič nek' vam Pegaz bude, pa poletite za njim još bolje, još brže.

Čarolija nestade i u najvernijim bogomoljama gustih šuma,
Prosto i nešveto danas beše i poslednje dušino utočište,
Jedino u šta verujem još su nada i volja u dečačkim očima,
Ko pauci u mreže svoje one vizije pletu i žive u snovima.
Iz orbite se čuju glasovi što ih daljine nebeske donose,
Rađajući radoznalosti neuobičajene volje različitih veličina,
Po čuvenju serdarskom plemenita je mati koja rodi sina.
Vladarsko je srce uvereno da ima medijumske moći,
Te što ispisivahu ponajmanje željene sudbine,
A vremeplova nije bilo baš kad su ljudima najviše trebali,

Da bi u njima neke bolje živote pravovremeno vrebali.
O otirač brisao sam noge od raznih životnih podmetača,
I žalosno je što bajke nisu istine, i što kratko traju,
Žalosno je i to što se svetlo u tunelima pojavi na samom kraju.

Lakomo kao galebovi zimzeleni crvene oluje preše zamršene svile,
U kovitlace zamračenja za njima ulaze da boj biju potomci zla duha,
Istine spore jesu na svojim svetim putima,
Ali dolaziće one za generacije nove nošene ko na skutima.
Na galijama ko na vetrovima, u oluji toga nemira bolno beše,
Al' pevušile su kriomice Kosane, majke slovenske,
Sad više nije bilo važno il' žalopojke il' pesme herojske.

Neka se mire bratučeda, što vekovima svoj koren ne vidoše,
Ovih dana nije bitno da li slave podeljenog hrisćanina ili boga Svaroga,
Zamerke oko toga da li je danas vlastela postala gospoda
Padoše u vodu mokre kao kapi sa nebeskog svoda.
Oklopnici, vi što jahaste pokorene vrance,
Grumenje hrabrosti bacajte na našeg dželata,
Da bi pokolenja slušala o vrednostima našim većim od nekog zlata.

Da li mi narod jesmo, ili to jato nebesko,
Pre mi ličimo na bezglavo krdo, nemoćno stado il' lutajući čopor,
A u sustini mi to nismo, jer kamen po glavi i hleb u ruci
Epitet je taj kojeg nema ni raja, ni stoka a još manje besni vuci.
Zašto da mi peščana zrnca života nestaju iz žičkih grudi, raške visine,

I da grehovi tuđi budu teški kao snežni maljevi,
Prelepa stabla sunčevih proplanaka posečena ko pokisli panjevi.

Osluškujem oko sebe to što čuvari palata glasno snivaju,
Zamerao sam kod Vozda spahijske mane,
Opojenik uzda'ne na mračnim tavancima gde kažnjene mukama dvore,
Do podruma straha gde priče sa lancima odjeke spokoja more.
U čovečju se avet uvlače uvenule spomeni,
E jest, kadila se bol apostolska ko nesreća pustodušna,
Mnogopoštovani ispuni želju, ohrabri volju, da nestane godina sušna.

Zauvek mi u uvo ušlo; "Pet do dvanaest, to je tačno vreme",
Mnogima od nas to u suštini i jeste bilo tako,

Svetilište tobožnje vileni ognjevima grejaše mesečine,
Dajte da se duže večeri, a ja da putujem brzinom misli u svetlosne beline.
Zelenko više nisam da bi se drugi igrali mnome,
Danas žanjem da mi duša ne bude gladovna,
I umirem za odgovorom gde nestaje ta mudrost vekovna.

Iz ukradene vladičine knjige pročitaću sva slova,
A preko najboljeg slikarskog falsifikata prosuću narodnu volju,
Kad će se sve ove lakomosti spustiti u doline,
Da istine pogledaju u oči i da još jednom dokuče herojske visine.
Bez određenog cilja na čistini bregovitoj jedno stado luta,
Sve starije i sve ređe ono danas biva,
Već odavno eliksira nema, poslednja kap u okeanu za nas danas pliva.

Na dalekoj planeti gde led vodu skriva, leži neopažen jedan život,
Pomilovan od bezazlenih pogleda i od izbezumljenog smeha,
Oslobođen od kapilara u kojima ključa krv, zlo i oluje,
I ne želi ni da sniva, otključava vrata, neće on to ni da čuje.
A životi kratki ma štagod mi o njima rekli,
Ne mozite u već stara jutra satove vremena da gledate,
Jer svaki otkucaj sata svog vi po jedan tren života smrti predate.

Danas kada protiv naše volje mi postadosmo članovi tog čardaka
Koji kao u bajci ne beše ni na nebu ni na zemlji,
Pitah sebe o zvucima što ih vetrovi donose, te zagonetke stare,
Letopisci, o vojvode, dajte zavidnicima teške brige neke nove Kolubare.

Taj nemir koji zapadno od našeg srca hrani krvlju vampirske želje,
I Leptirica, ta što je gospođom zvaše, iz magle nosi zamršenu paučinu,
Koju pleše one ruke što od sunca oči skrivaju i izlaze na mesečinu.

Brinusmo o “Kumovoj slami” više nego o svojoj,
Okrenimo se sebi jer mi Zakonik prvi imadosmo,
Manimo se ideala koje su gospoda stvarali uz golf i piće,
Mi strahove znanjem pobeđujemo dok oni padaju i dok zora sviće.
Ti Care Dušane, što zakon carski stvori,
Otvori oči mrtve i vidi pokolenje koje u lavirintu sebe traži,
Pa praštaj grešnima i uči jer dok ga ne znaju čak ni zakon carski ne važi.
Meteori, i svi vi što pratite zvezdane prašine,
Oko mene obleću nemiri i halucinacije prekookeanskih mornara,

U čekaonici ja sad sedim spokojan ko da dobih dve Ravne gore,
I sve do jedne slovenske duše, još veće još plavlje daleko moje mirno more.
Moji kaluđeri, i vi ste u kojekakvim akademijama sasvim ljudski i odveć mudri,
Svaka crkva ima po jednog svoga boga koga drži ko džokera,
A pitah se; da li vi nemanjićki rad stavljate na sve ili ništa u ovoj partiji pokera?

Na jednoj strani svetovno, na drugoj duhovno a između; - mi!
Sve što su tražili naši stari jeste to da ih se ponekad setimo,
Upalih jednu sveću u pomen precima što nas dovedoše do kraja putovanja,
Upalih, po jednu sebi i jednu za srećniju budućnost koju uvek moja duša sanja.
Pisari, uzmite dobro namočena pera u vaše ruke,

Budite vlastela koja drži u ruci tu moć, a moć je plamen istinitog slova,
Pišite jer vi ste kovači što potkovice kuju koje će da nosi generacija nova.

Vrludak

Usmerite me sile moje horoskopske,
Podarite mi moć da njima zadržim sve što mi se daje,
I vrludak, i svetuljak, i uvojak,
Ovaj sitni dragulj što poželeh da čuvam,
Da mu izgovaram snove i javu,
Da mu dajem taman koliko želi,
A onda još samo malo da znam da je ipak dovoljno,
Kako bih kroz svaku poru utkao sve moje želje,
U njoj da se ovaplote,
I da svi strahovi na mah nestanu,
U iskrenosti da se istope
Pa da jošte, kao od prvog trena
Zarad nje celj svoju arhetipski dajem
Dobrotu da zaradim i da se njome kitim,
Pa da poljupce njene kolekcionarski sakupljam,
Svaki ponaosob dok je nje
I dok je mene!

Na amvonu

Svidateli pozor sada dok se sardolik oko prsta mota,
Na amvonu gde je rukopoložim da ne bude gre’ota?
Dok svita na drugu stranu gleda,
Dok se ulice danom kade,
Od početka pa do kraja parade.
Sklonih se od kiše ove
Pred oltarom da je obnažim
Sam pred Gospodom sad je tražim.
Ona mirna sva se daje
Nek’ parada samo traje.
Svešteni ulice kade
Dok se ona meni dade.
Na amvonu
Rastvorih je ko bombonu!

Proces

Postizanje tajne je fela poput jamba
U kojoj tektonska insurekcija nadnaravno grlati,
Ona kleše strmene klance gravitacije
U kojima voština svespaljenički dela.
Ognjenim mačem sečem opasače,
Kako bi bogokotna vidarica iskusila svlak,
Meni ne treba ni prsluče ni frak,
Neću stapanje sa iluzijom koja prolazi pored mene,
Ne želim vaskrsolika starateljstva,
Dok su mi vučje ralje pratnja na vratu,
Kao tkalčeve ruke na kolovratu!
Šta da kažem čoveku, bratu?

Sada živim tvorca boženih dela,
Sada jedinim svaku apstraktnost
U utrobi svoje misli, u grotlu dna, tela!
Takav eter gromko ljubav skori,
Takva sreća jest podčinjena,

Kao sledovanje muke na golgoti,
Ne dam da me nepravda obori,
Ne dam da me lomi duša njena!

U ruci mimoza humanosti, čvrsta,
Srce u amajliji visi na zubu vremena,
Znojne kapi sa čela kotrljaše se
Kao očnjaci zveri zabijene u srž krsta,
Takve ralje neme dok se keze,
A ona! Pravdom krije lice ispod lepeze.
Bacam sve apetite, svaku od želja,
Sve žudi, listu strasti,
Kao da je kostobolja prostakluka
Osiromašena pa ogoljena od smisla i časti.

Moja gnoza,ovaj teški srca pir
Lomi, račva, guta garne oči,
Neiskazane reči neme zveri traže mir,
Temelj stabilnosti simptom žalosti toči,
U kutcima spilja ovozemaljskih puca čir.
Pa neka! Ruka nesanice valcer vodi,

Ikonim se u drvetu u inat kao da se bogojavim,
Vraćam ritam svoje životne formule
Visoko na lovorovom drvetu svoje srce zdravim!

Do Golije

Memorije su brazde usečene u planet ovaj plavi,
Ili godovi sekvoje koja kao da je rasla na Goliji
Pa je od nje pravljen piano sreće
Na kome je njena ruka svirala.
Epidemije nesanice budna prijateljstva drže
Čak i kada pomisliš da ih više biti neće.
Da ih više biti neće.

Nestalna je hirovita aura u epruveti sudbine,
Jarna kada se javi kao čista sluz tečna,
Kao sjedinjenje čeznuća sa dvema prirodama
Poput inspiracije koja tiši grešnosti
U molitvama srca, u priznanju neprestanom,
Čistoti tihovanja, vrlini uzdržanja,
U vrlini uzdržanja.

Ispovesti su dobri počeci koji druge blagodeti čekaju,
Pokajanja za olujama vremenâ prođoše,

Srećom iz njih preživeli izađoše
Pa sada u liturgiji trenutka ovog
Prisebni kao da se drže trebničke tajne
I istinskog isceljenja koje ono daje,
Da, koje ono daje.

Radovanje svakoj odgonetki koja blagosilja,
Stremljenje susretima koji cele,
U jelej da se prsti moče,
Pa da u kapima iskrenosti svoje vide,
Neka prijateljstvo ostane nepropadivo u njima,
Kao čoveštvo kada je stvarano prvoga dana,
Kao želja od koje zarasta svaka rana.

U skitu

U skitu svom poput vidovnjačke projave
Koja luta očima po celom tvom telu,
Zamišljajući konturu i siluetu,
Bez obzira na staleški odabir,
Kao da si sela za sto u Velaskezovom portretu,
U meni teče posvećenost nezadrživog plova
Vrućica trese mešavinu jezičavih plamenova,
Kakva smesa životnih priča, da im se ne zdravi!
Kartaške su sreće, kažu, češće od pravih ljubavi.
Kao navijački pirotehničar sav sam pitoreskno oran,
Da mi se iz oka tačno vidi daljina u koju gledam,
Pa tumbam misli o tebi kao da je reč o oproštajnom balu,
Iako mi detelina govori o svežoj neposednosti, jedinstvu,
O dostupnosti sreće u životima koji sa neobjašnjivom lakoćom

Obnavljaju prastare dijagrame što oslikavaju put do blagodeti
Te nailaze nekako kameleonski u srca,
Do poslednjeg saučešća svim grehovima
Koji nisu mogli primamljiviji da budu,
Bez bilo kakvog objašnjavanja, bio ja star ili mlad
Da uz *levoruki* širaz ne poremetim želje sklad,
U ambaru u kojem šeboj ne želi da raste,
Ali iznad koga se uzdiže eukaliptus sa koalom,
Želim da uživam veliku želju u vremenu malom.

Prizvanje

Ostavio sam na pergamenu svoje prizvanje
Na kojem kao da je pisano čertama i rezama stoji;
Svi smislovi za jedan saodnos da se daju,
Celokupna sabornost sreća, neravodušnosti i obožavanja,
Bez harizme, a za istinu i blagorazumnost da žive,
Da dejstvuje jedinstveno načelo oduhovljenja želje
Kroz prizmu predosećanja, bez laži, ka uzajamnosti da teže.
Noćas je čaša vode iako napola puna cela moja trpeza
Bogata, bistra i studenički hladna.
Noćas iznova u meni memorija proživljava ceo život,
Kao da je reč o neprekinutom nizu rađanja,
Pa tako u ovu dugu zimsku hladnu noć,
Stamen poput neznanog avalskog junaka gledam sa uzvišenja
Sve ono što nije, u svakom od sazvežđa,

Sve ono što je moglo da bude, u svakoj galaksiji,
Sve ono što će biti, u svim kosmosima,
I vidim kao Nostradamus da sam nadživeo
mogućnosti razne.
Ponekad u samozadovoljstvu, često u greškama,
Retko ozaren, više osamljen,
Osluškivajući svoju osobenjačku kantatu
Spajam se pod svetlom Kasiopeje daleko od talasa
Toplog okeana što udara u koralni greben
Onom jačinom koju želim da živim,
A da par očiju gleda na mene *ex parte*,
Hitro u trenutku da podviknem kao Bonaparte;
Neka čerte oslikaju sva moja htenja u slike
I da male stvari postanu velike.

Zori

Jedra zoro, daj mi pristojan poklon
Kada ti pipnem ruku dok još daniš,
Kao alabaster beo da osvane, snegom pokriven,
Neka ostvari kiretažu svih negativnih misli,
U avangardi nevinosti poput drakona bih uždao zlost
Uz dubok naklon i svu podašnost,
Kao divinitet dana predstoji njena blagost.
Kroz kakav bogaz životi idu, kroz iglene uši,
Gdekoji poput alkara alku nabode, zidine ruši,
A ja pobrojavam aprilsku decu, redom,
Zakopanu u urvinu koja osta za mnom.
Baždario sam misli pogledom u svršenom vremenu,
Kao da sam huškač ili vandalski uzurpator,
Želeći stigmate da skidam nekmoli nešto drugo,
A nije valjda da se igra ajnc bez stanke?
Dok se vrti ringišpilski života kotur,
Dan jete tmuran, ali idealan za *cor ad cor loquitur.*

Iznad sebe

Za ćef, u merak, veče teče, vraški dobro,
Kolobar nad glavom sam se rađa,
Poklisar svestrasti onoliko se nudi,
Vehementan, pa čigrast, rodan kao da je,
Posve čist, orakul da se pogubi, u čas opi,
U silnoj slasti neprestano topi.
Njihanje, pa lelujanje, zanos prost,
Obilato suza kanu, ode u svu dragost,
Opasana srećom svom svojom u vihor baca,
Ženeroznost dodira miri nemir,
Iz kojeg je kao placenta pukao želje čir,
U gejziru ostvarenja alhemičarski merka,
Vajarski brižno osmatra pa dira,
Naslanja glavu, čelom ide,
Vojničkom voljom smokvu kao da polovi,
Voskarski lepi prste, a gnječ u pest,
Čvrsti, ne puštaju prsti,
Poput februarske mačke kada zagrebe,

Iznad sebe, iznad sebe!

U jek!

Na krasu srca duboka rvina,
Neravna a lomna kao putanja života,
U jek s njom, u jek!
Da joj ne dajem ni dah ni ganutost,
Već poput pravog gazdaša koji sa Gardoš-kule
Smotri pa ravna pred oltarom navike svoje,
Srca tajne kao da su ovozemaljske, a nisu,
Kao da su zvanice-verenice u psalmu izgovorene,
Pa u dušu usađene da one gazduju,
A ja od njih bežim kao da je proroštvom
Sve odavno predodređeno, pričešćeno, ozvaničeno.
Hrabrosti samo da je pa da sam parader
Smeo u nameri koji kreće da služi sebe,
Iskreno nedopuštajući navikama da me smrte,
Niti da odreagujem rasrđeno,
Već da roj misli svojih dižem zrelo u visinu
Do njenih očiju koje me gledaju,
Pa dok joj prolaze redovima ovim reči bude osmeh,

Da joj vatru života prometejski dajem,
I da svojim činom nikada ne stajem.

Egzamplar

U svitaj ovaj koji carinіš pogledom na skelu
Plovim na njoj tiho, predanjskim tonom
Poput žbira koji čuje fijuk klatna na ulazu u kapelu.
Mitoslovje kao nagodbu saglasja iz sebe dražim,
Egzamplar savladavam se da ne budem bodar,
Na skeli od bademovine žamor dresiram,
U spirali želja, ja brodar!
U parteru preda mnom cela bina, sva,
Usnotvorine ukusa kardamine himnu pevaju, da, da!
Da ne menjaš crvene karmine
Ni eliksire za regimente što sedef čvore,
Nego mi daj tane na čelo
Da mi kolorističnu paletu odora šara
Da zanemarimo bezmerje, počešće pa usnuće,
Pa da gorimo iznutra, posve, bez iole žara.

Šarmer

Samački šarmer daje ti đinđuve na dlanu,
Taj što prikriva u duši muku koju dvori,
Tajno u veštini bdenja koja kao život kanu
Na reveru osta ogoljeno srce da se bori.

Osećanja kao ukrštene rojte umočvarena tonu,
Živ je pesak da primi suzu iskreno iz srca,
Dok krvavi mesec nebom slika svoju zonu
Sudbina mirno u jecaju nastavlja da grca.

Cveće neće ovoj smrti grob da krasi,
Ispod girlande urnu ne dam da mi stave,
Već kao nepoznatom pojedincu u ovoj masi
Crvene pustinje počinju peopeo da slave.

U oktagon na počasno mesto bih da stanem,
Kao uzvanik oči mažem smolom gvajka,
Priželjkujući da na tom mestu osvanem

Izbegavam sve od selfija do lajka.

Kao gladijator da se zabavim i borim,
Plaćenike rukom u zgodi ovoj kosim,
Kao vremeplovom vreme novo stvorim
I da se momentalno dođavola nosim.

Kolumbo

U ovaj malodušni čas kada lunarnim nebm
Cela jedna zavada vlada, spiritistička
Kao da se nalazi u pristaništu opsenara
Gde ne nose leptir mašne i sakoe
Već jedu pečene džigerice, noćobdijski
Ne bi li sakrili svoje nemoćje, skorojevićevsko.
Među njima puna hrpa u gomili mraka,
Oivičeni do zla boga u zavetne vatre
I ti bi da otmeno hodaš, stopkama da se hvališ,
Da bičem bivaš terana želja ti se rađa raskalašena,
Okružena sa svih strana kao Kaspijsko more!
U ponoru beznađa dionizijska želja sputava,
Jenja luča čaršijom prosjaka zdušno kao sećanje
Koje sa sobom nose pali ratnici,
A ja svoje jastvo, svoje sopstvo držim
Časno kao monah svoju odeždu na vratima hrama
I poričem da je život tek jedan klozet
U koji svu muku saspeš od rođenja do smrti

Da bi u tome kabalistički tražio smisao značenja
Ubrojavajući simbole, tumačeći moduse od đavola
do muze!
Ćudoredja mi je tako dosta, narav mi moja nalaže
Da uradim autopsiju esencije života,
Pa usput uz Hladno pivo i Kolumba zaključim isto.

Organza

Umnažanje volje da potisne vižljasto sirenino telo
na prhkim dinama saharskim
Odeveno u odoru beduinsku kao preduvet
besmrtnosti,
U meni budiše želju sličnu žeđi za prevrelim medom,
Prepredenu i prgavu kao da je reč o maloj markizi
Koja uništava ovaj skotski život iznutra,
Stavljajući svako ponaosob osećanje na licitaciju
Na kojoj primordijalne krvi kolaju venama,
U kanonadama nemoći vrištanjem cepaju pluća
Kao da su Draińčeva, a ne moja!
U paučini, na dnu, mutan, obnevideo od nesna
Gde gospodstva nema, ni glama,
Na oltaru, kao da sam sledbenik verskog kulta
Nesavladiv teret nosim, neizdrživ, o neizdrživ.

Otkucaji srca pretvoreni u klopot, uzdaha kratkih,

Ni samopovreda nije moguća od dlanova u melanholiji,
Od nevinih mirisa pomorandži i Organze
Što nozdrve paraju u samoći, beznadan njušim
Pa se gledam u ogledalu kao da sam brošura
U kojoj su greške zabeležene kao krivotvorene novčanice.
Moj dom, nomadska utroba koju pakujem od nemila,
Moje carstvo, bez krune što u meni živi i gasne
Daleko od pustinjskog vetra koji šiba poput biča
I rupe iznad usne koja kao pulsar blešti pa tinja
U sećanju - Bilo, pa se ne ponovilo!

Pepeo i prah

Na žalu sediš noseći u sebi dozu teatralne postojanosti
Da u more uploviš te u njemu nestaneš!
Sa peštera lipsao je Kerber smisla u kovitlacu
Koji je rane boli obnavljao kao da je reč o inkubaciji nesreće,
Na krilima nade nevestinjske oglavke u samotništvu misli si nosila,
Gloriole sanjarila a čiodama bola oko sebe
Kao da u sebi nosiš konglomerat besnih veštica
Što u pozadini teatra svoga pasulj bacahu,
Ne bi li njime napunile teglice u kojoj si držala pomade zlobe,
Te bez iole estetike sa borom na čelu,
Koju kao da je Orfelin rukom svojom urezivao,
Pogledaš u daljinu mora pa zadovoljno u njemu nestaneš.
Noćas sanjah da muzu milujem bajonetom

Dok ona ispijaše konjak i izgovaraše profanacije,
Noćas međuvreme nosi ordenje životu i smrti,
A ja čekam kao konj da mi dovedu sedlara da me smislom osedla
Kada mi glava ne služi da njome mislim.
Opak znak mi daje mandat da osmotrim sebe još jednom
Pa kao ludak obliven hladnim znojem zastrašim
I ljude i pse koji sa mnom lutaju ulicama ovim tamnim i hladnim.
Ćeliju mi dajte bez šuma, bez zvuka,
Da u njoj jedino svoj izdisaj čujem, svoj dah,
Nestajući u kovitlacu svih svojih želja
Kvareći kamenorescima plan dok postajem pepeo i prah.

Fragnantna misao

Fragrantna je svaka tvoja misao,
Dobronamerna poput mleka iz grudi plebejke,
Izgovorena kroz osmeh vidovitosti
Slobodi mi izgnanje iz robništva
Pa litanijom reči slatko miluje i dira.
Zagledan u purpur tvoga vela
Vradžbina mi u ušima u taktu odjekuje
Rodi glad pa želju, rodi izazov,
Šapuće tiho; Stani na tron!
U ruci vrbena i lavanda, sveža,
Na cvetu tek jedna pčela stoji,
Med ti nosi na dar poklisarski smelo.
Kao nubijski gondolijer ponudih ti mesto
Da sedneš ispred mene da te gledam
A oči u delirijumu, a duša u odi.
Prva je nedelja februarska, tvoja,
Nosi svoj osmeh u njoj poput aure
A ja? Ja ću strune koje gude iz tebe

Svemoćjem svojim tad rado nazivati.

Eliksir

Ljubila si oči dahom svojim
U noć neprospavanu i dugu,
Ogoli kao pupove pred cvetanje
Želje rođenice što se roje,
U mislima se častiš pohotom
Davajući svoje nevinosti svesrdno,
Otisni se na me opet smelošću svom
Kao da sam ekvatorska toplota.
Na prsima nosiš otkucaje srca kao venac
Koji se teško skida,
Rasanjenjem obdari nadahnuće svoje
Te smelo zakorači u život pred sobom.
Prokrijumčariću reči ove u tvoje uvo
Šapatom tihim da ti preplanu obrazi,
U rumeni da jari, u dah da topli,
U tmini da zacakle tvoje oči,
Eliksir da pijes, u te da se toči.

Bez dvoumljenja

Da sam žena fado bih pevao noseći crnilo u sebi,
A ne ovako poput štitonoše da se pomaljam kao obraz pred šamar,
Najbolnije mi je bdenje na krevetu ovom praznom
Kada o tebi razmišljam i kada se u mislima vešam,
O vrat, o gušu u potaji mraka ovog,
Svevideći ono što je moglo da bude, i ono što će biti.
Nisam dezerter koji je utirao tabanima sneg po Kilimandžaru,
Bežeći od tvojih usana da ne bih otrov iz njih sisao,
A otrovne su bile kao opijum, adiktivne i sočne,
Usne kao proleće na reveru poželeh da nosim,
Karmin tvoj da blista na prsima mi poput tetovaže,
Nagodbe, dužnosti, klimaju glavom kao persijski Šafran
I ja ih od sebe teram odavde do Sirijusa
Ne bih li bar na nebu tako našao tvoje vlasi

Kada mi nisu u ruci da ih držim i mirišem.
Ne ispitujem sebe u ovoj partiji domina
Koje se poput zasečene omorike ruše niz padinu,
Zašto je taj deo postelje sada hladan?
Zašto valcer sada ne igramo na žrtvenom kamenu?
Zašto oko mene kao iz pakla plamen gori?
Zamisli, nepojmljivo makar, saznanje o želji
Koju ovoga trena krotim kao pastuva
Stepskog sa bajkalskim daljinama u grivi!
Zamisli kako bih ja želeo taj kitnjasti rep
Da držim iznad glave kao girlandu,
Ukras svih ukrasa iz rimskih katakombi,
Skriven od očiju drugih a preda mnom kao brojanica
u ruci!
Čvrsto da ga držim, šakom stiskam bez pokajanja,
Te da stradam u mislima na iskušenju ovom
Ne bih se dvoumio ni trenutka bogovog
Cepajući svilenu podsuknju koju zamišljam da nosiš i
sad.
Vidi kako mi je! Da li da otimam svečanosti koje
drugi slave

Pa da zastajem na svakom čvoriću umolitvljen poput
čudaka
Noseći u sebi nanizanih pregršt osećaja, ili
Da odletim na krilima zmaja da sa najviših litica
Tebi u čast runolist rosni poberem?
Da, ti znaš da bih zbog tebe i na nebo da se verem.

Po zvonu te čujem

Izvlačim poljubac iz džepa
Da te njime razoružam
Iz kartuzije ove moje
Ja te danas prepoznajem
Po zvonu kada te čujem,
Po ptici kada proleti,
Ja te za talir ne kupujem.

Gledam ti oči eremitski
Diram mislima pa se častim
I njihove pamtim boje,
Glancam prstom od kristala kuglu
Oljubotvorim se u trenutku
Kao da su sve blagodeti moje.

O čudesa, o oltari,
Serafimi i sve čari,
U ruci sve od cenera do keca

Svegrešja i samilosti,
I hipnoze jednog žreca,
I askeze jedne anđelarke
Čudotvore se u porinuću ove arke.

Tako lako kao krotkost i veštastvo
Kao kada se miro iz grudi osladotvori,
Gorim svoje ljubljenje
Brzo da se ajlajner ne kvasi,
Ne odajem se poroku pića
Ni kada Murmur izjeda,
Ni kada fascinacija nestaje,
Ni kada pandemonijumom vrište sveužića.

A teško zna da bude
Kada utihnem u ravnodušju,
Sav umotan u fetiš tišine
Bez čarobnih moći kao vesnik tuge,
Teško zna da bude
Kada čeznuće kleše ove dane duge.

Avatar

Horska muzika, bal pod maskama,
Večeras ogledala svetlucaju u mraku,
Misterija kavaljerstva se drznula
Pričajući mi bazarske priče daleko negde
Sva uglađena kao carski pingvin u fraku.

Ja sam monarh u svojoj oazi
Sablasti svoje topim u slasti,
Išaran ranama kao trofejima
Ne bih li tako bio rešen greha
Zadržavajući trezvenost sopstvene časti.

Minut po minut života teče kao konfesija
Na porti ovoj gde se ubire carina na sreću,
Odjekuje tugovanka u napuštenom vilajetu,
Ne dajući drugima da mi kroje sudbinu
Odbijam da guram glavu u vreću.
Nisam *protege* koga priprema guvernanta

Da u cirkusu vešto guta dijamante
Bona fide ili iz čistog šarlatanstva
Kao kakav trudbenik koji luta
Ili poput sebe, *ad ante*.

Otmena zadovoljstva krepkog organizma,
Hedonizam duše u kavezu srama,
Ja ne znam koji danak treba da dam
Ne bi li prošla kao pilulom odnešena
Ova moja svakodnevna životna drama.

Kuća strave u domenu skepse ovlaš diše,
Budno je oko koje držim na tvome vratu,
Na njemu poželeh da mi krasom ime piše,
Bez greške, maorskim mastilom
Kao posveta na starom džepnom satu.

Namršten avatar u svratištu saluđa moga
To je sve što ću reći, zvučno
Grubo pa nežno, otresito pa drčno,
Prizivam, biram, filtriram,

Kako bi vreme bez tebe bilo manje mučno.

Mapa

Zamišljeno mi je skrenuo pogled sa mape na koži njenoj
U prostore dalekih svetova iz vremena paralelnih.
Sa Kamčatke bih tako ukrao sublunarnu svetlost
Osvetljavajući njome sočne usne njene,
I parobrodom bih tiho plovio kao pretendent na njeno srce
Samo da oživim zamrznutu sliku koja iza nas osta.
Darovita moć njene vižljavosti odmerava se u sekundi i terci
Znala je da mi zagovara jagodice dok sam dodirivao njen rt
A lijanama vezivao ruke ne bih li čuo grgotav jecaj
Koji trese zlatnu prašinu iz mojih očiju.
Delirijum ovaj opčinjava demone na plažama surinamskim
Gde je u mislima šaljem skrivajući je od sebe
Ne bi li mi duže u maštanju trajala.

Ovaj moj dvor je prazan, bez prijema i pardona,
Ni pastve, ni dvorjana, ni mudrosti na njemu više nema.
Svetionici i svetlarnici, vatre ugašene u mrak behu,
Lepeza misli utkana u prozirni nebeski svod
Poput paganskog idola mi se pričinjava
Sablažnjiva zvonca se ponekad čuju, sude mi!
Lipsaju za mnom inkvizicije savesti
Do kapele gde projekcija ovoga sveta prestaje.
A ja? Pored svega toga živim u ovome polusnu
U mreži se koprcam sa larvama koje čekaju metamorfozu
Milodarja niti uzimam niti dajem,
Čekam da mi dođe sud, da se vrata otvore te da odem.

Otmenja zaveti

Sudnji čas, samilosti gest,
Zaseda na čeki, stisnuta pest.
Milostivi zbor, zatočenja jad,
Cvasti do srži, šta li sad?
Morala psalam, plemenitosti vek,
Otmenja zavet, večernji tek!

U pritaji glas, u ognjištu stihija,
Bez vidika, samo jedno stoj!
Usprkosi se kao da si pristalica bunta
Možda tek nežna nastojnica što sreću želi,
Ili vikarica koja se gizdavi pred publikom
Željna hvalospeva i skandiranja
Ili ona što nudi prstenje pečatnjake svojim sledbenicima.
Ne znam danas da li glave lete ili se zatvori pune,
Svoju čuvarku gledam kao da mi je pasoš
I ne želim da je pečate službena lica

Nego da mi se na obedu ovom nosi kao iskušenica.
Svod u atrijumu ljubavi rušen biva,
Otrovne vizije astralnog tipa
Guše slobodu neobuzdanja moga,
Dijabole nečastivosti vriskom iz mene prizivaju
Pokajanje ponadanja da se smrti u trenu,
Pred noge mi pada pa me liže,
Sve stoji, sve se pali, plamen diže.

Grešan kapitulirah kao da sam glavni akter
U ovoj drami od života, sudbine,
Otvarajući almanah koji mi se dodeljen na ulazu,
U njega stavih lizalo koje čekaš
Te tako bez reda vrednujem sve što mi nedostaje
I stojim visoko kao da sam katedrala
Ili uzdignuta kula na obroncima himalajskim, ili
Na pučini pena koja iz sebe izbacuje prepreke sa
kojima se borim.
Morala psalam, plemenitosti vek,
Otmenja zavet, u večeri tek!

Sili besa

Oplođena si jutarnjom rosom
Pod okriljem očinstva u Suncu vreve,
U nadahnuću godina koje teku iza nas
Kao potomka pesnika i teologa
U beloj suzi kanuća iz oka vilenjaka.
Hitro kao vatrene kobile
Kada nebesa paraju poput dronjaka,
Lako!
Sanjaš da te duhovi prožimaju,
Vešti suše u uglu svoga pokoja,
Shvataš kada si jednom rođena
Da u tebi sudenica usuda kroti
I da se daješ kad god je prilika
Očima mojim da te tope u smoli
Pa da u njima vrela goriš.
Silo besa, silo ludi
Ta što u tebi poviljenost budi
Uzdahni pobedu svoju na paroli ispisanu,

Izgovori govor da mi njime vidaš rane,
A na pergameni krvlju svojom
Ureži jezik kao pero koje zlatom piše.
Obavij me velom spram sebe,
Zabaci grivu svoju, vrat otkrivaj
Kako bih ti gladne očnjake zario
Te u naručju svome odneo poput grofa vlaškog
U svoju brvnaru, velemoški, sam.
Darje svoje svečano nudi
U ovoj ceremoniji koja večno teče,
Podaj mi oka blistaj u ampuli orgazma
Koji iz tebe puca kao bič božiji,
Obznani mi se! Jasno! Bez sumnje!
Ne dvoji nego koračaj!
Da se praskozorja dneve, da noći zvezde,
Da ti se zaplete nevidljiva čin
U oku kao vlas među mojim prstima,
Vlas koju obmotavam u šaku,
Čvrsto držim pa je cuknem
Da se stenj mili začuje
Ko u kučke koja leži pored noge veštca

I čeka ruku da je pomiluje.
Razneću te, bogatstva mi svetskog, u vetru
A ti pokušaj da me truješ svojom lepotom
Svakoga dana u horu svoje volje
Među raslinjem ovim čvrstim, dok ti dajem,
Zaboravljajući na svakog mrakana
Na sve proklete strahove
U grmljavinama gde mi se carstvo širi,
I gde živiš u slobodi svoje mašte.

O, da!

Ničice a blaga, prosto sva,
Kađena svečano rukom muškom, o da!
Dopire prisebnost u vrtlogu sna
U koji uđoh kao u nebo bez dna.
Na krilu svetlosti fantomskog sunca
Što prži sokolove iznad karavana
Koji te nose saharskim peskom
U maslačaku ispod koga amajliju kriješ,
Daješ usne, vodu mi iz ruke piješ.
Rominjajte mi voštenja suzje
Dok zamišlja koprive srdce žare
Na dubu novorođenja olujno stoji munje
A bilo bije kao da nikad nije!
Grmim u spoju molitve i nade,
I vetranu dozivam sa Anemono,
Sav otrgnut od nemira, borben
Kao ratnik odeven u kimono.
Hrabro, uraganski smelo,

U noćnom senu od porcelana kao oko,
Trnom bodem da zapatiš za života,
Da se kurjačim na pragu svakog melema,
Životinjskom silinom leglo pravim,
Dok ističe iz mene sva blagota.
Kružim kao gavran-sjaj,
Niz slap kaplju bacam,
Srebrom čistim pijavice opijam
Dok pitomiš u sebi vradžbinu nemuštu
Mrtvost rašljam, život sjam.

Flegeton

Povezujem se sa Adom u Flegeton se bacam,
Da mi troja kupkom vrelom spere grehe
Kao Dodola odevena čekaš ispod strehe.
Ogrnut u vatreno vučje krzno da budem,
Na plamenu studen, na ovu studen.
Ustaj sa mnom iz lesa, iz sanduka i gromila,
Armiju mrtvih na ranu si prislanjam,
Zatočen od svetla ničem iz podzemlja,
Ne bih li tebi otrgnuo želju od zaborava.
Iz muči ove što me bolesti kao čir
Gatkom lažnji nauditi znadoh,
Poležena pa mirisna celji moja,
Beli trn golom rukom čupati stadoh.
Iz korena ga sada vadim da snaga iskri jače,
Olabudi se pred svetom iz nitaste mreže
Prestajući biti nemaženo pače.
Donesi predame mleko košute
Da te njime kupam rukom golom,

Dok stojiš žmurke okrenutih leđa
Pirge bih ti brojao nad tim stolom.
Gradilne ti noge sa nebesa skidam
Pa dok te pobrojavam, širim,
Satirski, živoderski, pristojno mučki
Pohotu tvoga frktanja kano mirim.
Ljeljo svoda, cvete strasti
Krote mili što se krotko daješ,
Flegetone, teci samo nemoj da mi staješ!

Život teče

Siđi iz svoga nebeskog doma,
Ravno iz Plejada do moga okna,
Oproleti se na snegu ovom
Pa procvetaj gde god kročiš
Pre toplih kiša i pre groma.

Na pepelu doleti nasmejana kao san
Što ga vulkani iznedravaju iz grotla,
Po prepelicama poruku mi šalji
Da je čitam u slasti do premora
Dižući se templarski svetao kao dan.

Planinsko jezero neka planinu dubi,
Na mesečini da se kupaš u njemu,
Bele oblake šaraj zvezdanjem milim,
Skarletnim usnama sve ih obljubi
Pa se nadom ovim na meni izgubi.
Živo je blato u koje utonuh,

Vihore naumom sad kovitlam,
Hodočašća svojih rana u dobrotu motam
Na krst da sam raspet
Bespomoćan kao otac-sin, sveti duh.

Od svile maramu na glogov kolac stavi
Kao da ti je zastava od koje omesečarim,
Bez smera u noći ovoj što se mrči,
Zagrobnost me moja čeka
A u njoj svaki potez pravi.

Sve će da bude milo, poželjno i smelo,
Mladice ima da niču bez demonskih sila,
U zrcaljenju svome obrenusmo se tiho,
U mangali tamjan žaran gori,
Život teče dok je srce vrelo.

U prolazu

U portalu, u prolazu,
Kada se sav svet u trenutku ruši
I otvara drugi, novi koji nosi neproživljenja ode
životu,
Mladice, klice, rituala strasti
Oslikavaju se na drvenom panelu godova
U kojima nomenklatura života meni, tebe, bliži.
Ovešene želje kao zvezde u večeri na nebeskom
svodu
Obrede su u nama još od detinstva
Pa demona sile plahe, tihe, skrivene što čekaju
Da se pojave iz nas u trenutku kada nismo spremni
Te nam stvore takoreći prvotni univerzum,
Potiskivani a munjevni bol koji se nosi u grudima
A koji sami vidimo u tihaj noći,
Sami i niko drugi.
Ognjica boli koja gori kao usne na vetru,
Zrno je koje raste iz samoga dna,

U nama klija sizifovsku muku sreće
Koja je nežnija od stomaka ježa,
Krhkija od zdravlja lastavice ljubimice,
I nestvarna poput brzine neutronske zvezde
Koja svoje erupcije donosi do našeg oka.
Molitve na žrtveniku, talismani čednosti
Mirođije iskustva su lasice na pojilu
Koje žedne svoju nezasitu želju
Kao žrvanj koji melje sve pred sobom.
Daješ od sebe sve samo da te greje
Osećaj pripadnosti, toplota ljubavi, smisao postojanja,
Pa sabireš spoj svih želja u jedinstvo smisla,
Smela, često sebi priznaješ što ne priznaješ nikom drugom
A i pored toga to ti se očitava na licu
I ti to znaš, i ti ne mariš.
Minuće pratnja straha koji u nama narasta
Kada do metamorfoze osećanja dođe
Pa će da svetlucaju kao cirkoni, prve kapi letnjih kiša

Koje danas izgledaju tako daleko u svetu koji je oko nas.
Ne plaši se zatočenice!
Vikni na taj vihor oko sebe jer si kadra,
Glas prasvesti ti to govori
Samo se praviš da ga ne čuješ!
Vikni, buru oteraj razborjem svojim,
Pa rađaj začeća sreće kao da više nikad biti neće.

Eter

Od buke slapa ne čujem ništa samo huk,
Na stepeništu sačinjenom od sige,
Mahariški uzdržano stah u veo obmotan
Da mi pluća stisne i da seče kao avionsko krilo
vazduh hladni.
Iz nje isteče u tom reč čaratanska, smrtna sva,
Iz zaborava izvučena pa ispresecana na kriške
Kao buger nedovoljna, potiha i mučna.
Sve beše sačinjeno od magle i fantazije, naopako
kao rađanje,
Od propasti na korak poput devičanske opne,
I ja znadoh da se molitvena pređa mota,
I ja stadoh na sam rub magije i ambisa.
U ponor pero padom svojim hrli na prazno dno,
Uzastopce i iznova kao vrzino kolo
Svaka misao, kamen teški,
Svaka želja, novi jad.
Prisutno je i dotiče osećanje nepravde

Podeljeno u špilu nehtenja i okolnosti,
I blaga kiša jutra ovog kap po kap olukom nosi,
Sve moje misli, sve moje želje na talasu ovom
U eter šaljem kad ne mogu tebi u srce.

Usud

Snivač, lesnik iz mene krike čupa,
U zao čas dok Usud drema,
Bistro je kada po potoku mleči gazim,
Dražesti na zvona zvone
Izvor života mi kanastu sprema.

Cakli zrcaljenje mahnitom jačinom,
Pelin pijem dok ga cedim stiskom
Sa cveta ove divlje ruže,
Bodem srce, kikom butine mladim,
Ne znam da li gorčim, ili sladim.

Neprospavana noć se davno digla,
Odesčena glava pseta koje šetaš,
Opričnički crnilom kićena,
Jasno život jamči suri prah,
Stršljen boda, da je mrači života sena!

Vodenjak me na sedeljku zove,
Jezernje vode za me hladi
Ne daj više, ne daj sebe,
Krepko, čilo, slabahne odagnaj
Zakonom, duhom groma, iznenadi!

U oku mi opsevao tvoj lik
Koža meka, pogled zaren,
Zlatnim vretenom sam te preo
Komet sa nebesa na zlo da bacim,
Dobro oči u oči da bih sreo.

Zagrmiću kroz crne oblake
Gradom ovim što ga ruke mrve,
Poledica sante da ti stvaram
Da se zla hukom gone,
Da se zla hukom gone!

Vas

Vas me bije vas me celi, muka i grč,
Kres gori, *Bona Dea* planu, u žar, sva!
Hram se diže, žrtva nudi tvrđa nego žir,
Dok se Plejade plave, neka živi ovaj pir!
Spomen maglina i zvezda lavirint je tesan
Bez izlaza na pahuljama snega zatočen sam!
Pade teret koji ljubim, tmaste misli more,
Jurišnički život prtim, žerava srca da me gromi!
Kako sam se dao, sram me bilo, padoh kriv,
Od kumisa mi svest nečista, gde ću sada živ?!
U kas sa kozačkim mačem u ruci, odapinjem se
Pa se rodim, bitku bijem iznova kao Feniks,
Ovidije da me u elegijama svojim goni rad,
Pred zborom u glas da se od suda branim
U slast na ovom banketu koji živim sad!

Afrodizijak

Moje je pravo da te diram rečima kao da si afrodizijak
A ne žena koja u sebi nosi panoptikon osećanja,
Moja je želja da u pogledu pročitam poruku
Koju si od drugih krila a priželjkivala tajno
Da je daješ ogoljenu kao dušu.
Veština tvoja nije u pristanku koji deliš
U trenutku kada mi se nudiš,
Veština tvoja je Ars Amatoria koju razumeš i osećaš.
Čestito te kao lovac čekam da mi dođeš na čistinu
Gde anđeli mrtvih i demoni živih u koban ples zalutaše
Držeći se sabinjanski u festivalu silovanja,
U orgiji koja je oslikavala naš dvojac
Kao da jeste, a nije,
Kao da dekej izjeda sve želje u dvoru bez izlaza
Da su svi dvorjani omrtvljeni hibernacijom
A dišu sve što mi živimo u njemu,

Oko njega, u svetu fantazija i promašenosti.
Svemudren u ohrabrenosti,
Molitven u ljubaznosti,
Dugovečan u dostojanstvenosti,
Kakvo dosaždenije bi život!
Devstvenici čistote javite se da se borim,
Da jurišom na Sunce izgorim!

O Poe!

Ukrotih mastodonta da na njemu jašem
Imperatorski kao da Peking pohodim,
Odoka dar svoj dajem, visibabski buket mali,
Dva srca što mi kucaju, dva demona što se pamete,
Pa gataju korenjem iščupavši ih ranom zorom
Ranom zorom obasjanom caklinom očnom,
Vilinski je blaga a zagledana u plavetnost moju
Tako zagledana da vidare vidati može,
Da vladarima vladati stane kadgod zaželi
Ali mnome na mastodontu ovome, niti želi niti može,
Već se nada kako će košuljica sama od sebe spasti,
Kao da je pred Vidogoja zbunjena stala.
Nebom lete vodorige i ale,
Kovitlaju se kao najamnici natrti na ranu,
Pune se u mehu dok ne prsnu u jednom dahu,
Kao zamršene vlasi kontese, negovane,
Nakostrešene od želje veštinom usnulom u san,

Da kleknuta utaži žeđ svoju zemnu,
Da guta, da steže, da ne da!
Grčem kao crni gavran, Poe! O, Poe!
Ne dajem ni keltsko sujeverje apropo
Već se služim u tmini u kojoj ginem.
Nevolje namerenika ovog mlade kao mesec
Lečene osmehom i zamamom, na usud da se nude!
Izmoliše me jednom ugošćene između uroka i svetlosti
Da narugu zloće pomilujem snagom svojom
Roščići rugobni ruske stišću,
Zube škrgutom trati staše,
U nedoumlju pogrešja slabosti se roje,
Oklevetane od brige i straha, nespasene
Ni nežjem, ni ljubom sreće moje.

Drakon

Drakon smrti dekor moj je,
Sivi vitez verne pozorice poklonjene
Na bini pokoja koji bilom bije,
Bičem života kolebanje svako ništi
Kao da nikada bilo nije.
Darak u ruci drži da te njime krije
Od noći mrkle do poludanka kada sunce nebom vrišti,
Ni praznovanja više nije,
Samo kamen boli i svod koji tišti.
Bora vremena, mrlja greha mana ta je,
Rodna snoviđem, kajna čeznućem,
Deloljublje svoje rukovetjem krasi,
Revno za žezao hvataj gde god da si!
Survala se stalnost tajnom trovana
Kao zatirač svevolenja što se dade,
U podbuni ovoj neka se draži
Odviše, preobraženja radi,

Od svih optužbi i od svake laži.
Nizak beše udarac, bez tužbe neka je na čast,
Smeraj, misli pa se libi prevashodstva makar radi,
Oholo se blaži u svojoj kleti od leta do zime,
U zaborav odlazi i pomisao i ime.

Markiz

Markiz pantomime ukovrdžanih prsta kao meso na žaru
Prisnodevstvenu živost sebi privuče,
Prelazeći životom kao jagodicama po prepuštenosti
Koja nosiše u sebi pristrastjenje želje,
I svesnost moju u hramu kojim koračah do trema
Gde pletoh zov u svesti i svest u zovu
Da gonim iz krda kao kurjak košutu
Trepetom iz tiha sav tušt, sav nemušt,
Jez niz kičmu ponese i želje i žudnje,
A ja kao da sam pritočnik u pripremi,
Vaseljenski doseljenik imperfekcije iz prostine
U kojoj se gaji nada da se zvrk zavrti, da zavri,
I milesa, i čudesa, i sva žitja koja padoše u grobnice plave
Da želju slave, da želju dana slave.

Zadrhti

Ganu me protektori koji vole da dvore
Usamljene oči što mrakom beže od sna-more,
Pesmom smeha, prudovite sreće i ravnočestja,
Sve citre na strme stene! U jarmi pojac poji,
Uslužja, obdarja, rasplamu mame, zažeženu,
Jutrom što je budi u kuli napuštenja
Gde Ciganin svoju čergu širi,
I bestraga bila astrološka hitnja
Što brzinom svojom želenje doziva u rog
U kojem zvono zvoni razvraćeno u javi sreće dana tog.

Račenija su tako retka, revnost iz njih sja
Slastjem da se sladi, ržu neka spere svu,
Banu iznenada, granu kao zvezde što svetle,
Ona blistavoćom osmeha zari, u veri svojoj
Žertveničkom voljom balsam mi je, samo da mi je!
Kada me ču sa agore gde kao ritor glasje širim

Do njenog uva ne bi li doletelo, da sva zatreperi,
Da se strese od milja kao da mi je pervenica,
Glasja širim, rodostamom je škropim da se otvori kao priča,
Daj zadrhti, nabubri kao da pupiš pa da podrtine s tebe cepam
Do gola, do bola, i slast da zabole kad se vole.

Prosi ljubav

U krevet kao na amvon te u mislima položim
Rukodeljem u verige lijuru rižu u tebi vajam
Slobodna da se prepustiš, na žili da sediš,
Pa da zakolutanim očima na meni snuješ.
Sambuku poželeh da zasviram u veče ovo
U sadu gde život slasno teče,
Bestraga aršini i čuvari, svi principi što se preče
Samovlastja nam treba, u slobodi, u slobodi.
Beli ždrali krila šire, tetovaža kao da su,
Ne sme da se beži, nije me bruka,
Opit u sebi nosi čar svanuća dok se sni,
I vlasenica vilinska pade kao jagnjetu život
Na krvavim očnjacima jedog vuka.

Lišen je čina oficir iz kraljevske vojske što drumom hodi
U kraljevini u kojoj borovina iglice svoje rosi,
Svemužastven u ruku padoh u bastionu odanosti

Sve kondže da od sebe naveštene zazveče,
Propovedjem osećanja da sabirem pa srce obmotavam,
Uzrok spasenja htedoh biti da dobrim zlo,
Da dviženjem želja iz duše uzdah prizivam
Pa krišom grčim usta u osmehe sve lepše i lepše.
Upro sam oči kao uželitelj koji neprekidno išće
Sve pitkosti koje u sebi gordo nosiš,
Upro sam oči kroz sva vremena u kojima te tražim
Da stojiš preda mnom u velu belom i da bosa ljubav prosiš.

Mesecoslovi

Prođi ponorom zagrebane duše, duboko u nedrima
gde srž svoju kriješ,
Pomoli se prinošenju svome na oltare svetlosti koji ti
daju snagu
Da se dižeš visoko u kočijama kao da su iz bajke bile.
Umnoženje sudbi iz kamenoloma iskopavaj golim
prstima svojim,
U borbi koja vri u tebi kao glas koji grmi niz
vodopad svanuća,
Pralepotom uzroždenja poprimi oblik u kanonadi
vere kojom zračiš,
Zablistaj pa jurišaj u stotini želja koje te prožimaju
Dok mi mrki pogled u dubini oka gledanjem tražiš.
Zadeni o grudi nasleđe osećanja koja potajno gajiš
Pa čaraj svaku čaroliju koja ti na pamet padne dok te
vračar ljubi
I sva dopuštenja bez krota razuzdaj u strasti koju si
dala

Ubražđenja u privrženje miluj, svoji te ljubi!
Uličen ću da stanem, gord kao kozački ataman, na
stepeništu leprišta
U kostret odeven da me ne prepoznaju realnosti ove
Pa ću navijajući za pravdu koja ističe u bolje sutra,
Živeti nadu kroz mesecoslove koji se preda mnom
do tebe prostiru.

Vulverin

Na vrh koplja divelion istaknuh tebi da ga nosim,
Samo je trenutak bio dovoljan da zagledan u tvoje
oči
Koronaciju kao katarzu svoju proživljavam,
I sužnje da slobodim,
I sakate da celivam,
Sve pashalni godi da su,
Te da ih obhodim sa tobom, gde god i kad god su.
Čekati te kao da sam Svedetelj rad bih,
U misli, na stenci, na gmizi, u zoni,
Gde god Orbis da je!
Čekati te usuđe moje je, svesvetski da se nosim,
Posve prema sebi strog u tom da sam,
Ujedanput revnosan trag ti tražim i korak pratim
Da još makar jednom kao vulverin pred tebe
stanem.

Dunđer

Kao dunđer rečima ti slikam zdanje moje što mi
grudi tesni
Graverski usecam misli koje naviru i dojme
Zebnja presahnu u poželenju ovom što je,
Hvale ponosite što ispod vežda stvori gled,
Pa te meri, pa se tobom sladi kao cvrkut da se širi
Svim prostorom miline koja ističe kao med.
U jutro samo kada luciferna zvezda jedino gori
Samost moja polunoćje čeka pa se mišlju hrani
Usne tvoje gravira, useca te ih reže
Brbljive a odmerene, osmehom razvučene a ne
silom,
Blista snaga, divlja u slobodi, razuzdana a opet
krotka
Dobrohotna doilja vrsna koja doji lepotom i rečju
milom.
Dužnik sam ti a da zajma nemam,
Dostoblaženje kao da se iz tebe nudi

Da li ga primećujem zbog toga što jeste,
Ili samo tako želim da bude!?
Taman je cela slika tebe u očima mojim,
Još da me poželiš devstvenom voljom
Pa da u vojvodstvu svih sreća osmeh nosim,
Sav usrđen tvoje društvo kao da prosim.

I da bol da!

Na kantaru leži jednorogov rog,
Odsečen giljotinom kao suštastvo koje me od tebe deli
Jednomudrena, misticizmom obnažena, kao monarh bez odežde,
Ja tebi u ruž pevam kako bih zagledan u usne naramnik krenuo da skidam
A guje pesnicom da smrtim, ne bih li štit oko tebe digao
Pa neka žažde ceo svet dok ti ničice pred noge padam, netražeći
Ništa do ljubov koju u tebi sanjah.
Žestje mi miri u pokoju sreće,
Izvučena iz ždreba vremena baš u trenutku tonuća svih lađa,
I da bol cepa,
I da bol meri,

I da bol s tobom i u tebi jenjava
A celj života biva upotpunjena
Mirom sjaja koji je paljen zvezdarovom rukom
Po nebesima i svodovima koji nad nama
vanvremenski bdevaju.
Ti ćeš meni snagu iznova davati,
Izgriženu kao da su je zveri izjele,
Ogoljenu, grđenu, u mulj ugaženu,
Trpeo sam spletke, huljenje i psovke,
Od sveta ovog što oko nas kruži
Ne znam da li odviše ili pak uistinu
Zalog da dam kao zakonik da donosim
Da ne zadocni kao prezviter na molitvu,
Već da je utaman, u meri, pa da se konačno staneš
sladiti
Kao da nikada nisi! A ovako... i nisi.

Orfelinska mačka

Orfelinskom sam rukom povukao potez po leđima
Ne bih li utom put do duše otkrivati stao
Povampiren pa ujednačen kao zalog za život što se račva,
Utanačen bi imperijski tron sreće
U projekciji životnog staža
Kao da je reč o kolekciji iz Ermitaža!
Zatminjenja sunaca na horizontima
Tamne brzo kao da se luger niz planinu sećanja spušta
Gde u memoarima zatočeništva vetrovi huje,
Gde se u salonu na pendantu oslikavaju zdanja duše,
Pa potom poput enciklopediste zapisuju beleške
Panegirijski zlatozarne, glasom tečne, rukom teške.
Hegemonski se dižu oko mene osećanja,
Da izvre iz vira sve, da vru!
A ti, nežna kao vlasi nit,

Mazna kao mačka što se bez stida proteže,
Ustala pa stala predame kao bit
Bez preporuke, nežne ruke.

Oneginova stanca

U uvo mi uđe kao Oneginova stanca,
Bačena je kocka na zeleni pliš
Da glavu zavrti emocija vir,
Nebom para munja kao da je pogled u vranca
Rigaj oganj, oštri reč na dlanu, sobom nosi mir.
Po Šileru velike duše pate u tišini,
Na citri svirane da se vetrom nose
U ćilibar uklesane pa u ubrus umotane, sve mokre
Kada te u mislima gledam oči da mi se rose!
Iz njih sreća žudi da suzama bude nošena
Pa da se kao Apolon na kastalijskom izvoru u njima perem,
U njima neka rone sve Najade
Orfejski kroz pesmu ovu željan te sokolim si nade.
Dopusti da ti pan budem, makar jos jednom
U šumi svojoj,
Na krupnom daždu koji rominja,

Sam kao osobenjak koji se krije od sveta,
U huku mećave i u belini inja.
Prepasti demona, strasti erosa, jasnoća racija,
Ništavilo bića sudaraju se u samici, u tmi ovoj
Koja gasne u bitku bez tebe za života,
U ćutalici svojoj kao podvižnik koji
Na kori breze molitvu svoju kao testament mota.

Neimar

Karmičkim nabojem a kragujskim okom počinih
Lèse-majesté,
U utrobi kao psalam se očitavaju krila noćnog leptira
Za koja pomisli da su prišla svetlu suviše blizu,
Kao jamstvo držao sam stisnutu pest, taj gest čest.
Klecnu koleno kao u bogumilskog poklonika,
Ničice se složih u tren poput rose što prekriva do,
Ceo, u mikro sredinu da me oseti, seva bol.
Kodola je moja ispod baldahina, sva mesna
Kolikogod ti treba tolikogod ti se daje.
Na hipodromu života parenje želja u jedinstvo stremi
Na konaku, kao da je hilandarski,
Osećaj u tebi majkobožni, dagonski, sav je.
Miraz poljubaca posanjah da u njima zatočeničke spomene dižem,
Sa sevske trpeze boljarski da se gozbim

Pa konturu krfsku u prazorje da na belom platnu krvoruk bojim.
Sve tako nekako na stolpu, u guberniji svršenja
Ližem ceđ što se rađa u pustinjskoj oazi, kap po kap,
Te se nadam tebi, tebi koja se peš stepeništem,
Noseći jarme i pomirja kao želje i kao balaste,
A meni se ne biva dekanom nad grobom sreće koji isprаća,
Niti da sam krčmar što pred kafanom prolaznike svraća,
Ili raskolnik koji svoju pastvu mirotvorenički broji,
Samo čovek koji kao neimar svoj život sam kroji.

Potraži me

Pomenici tebi u pesmama su svete barme,
Dijademe oko caričinog vrata koje blistaju poput kresova sa nebesa,
Bistre, čiste skoro vrle zagonetnice, izabranice,
Rečce sozercenja koje tobom prolaze,
Svedovoljne su da te srećom ozare,
Laskosrđem kao dosetkama da te milujem dok me čitaš
I da se pitaš koliko ti nedostajem?
Tamo si gde jesi, a meni se u mislima kao lakuna
Popunjavaš setom i jedriš mnome kako korablja zna morima,
Mojim okeanom dalekim na grebenu koralja,
Iznad marinskog sveta i dubine plavetnila
I modrine koja kao noć gasne žarene zrake,
U nedrima protuberanci koje iz tebe kipe poput sablazni
Što lete slobodno kao da je reč o našim mislima,

Izgovorenim tiho na uvo da jezu niz leđa okidaju
U slobodnom padu kao što to vodopadi čine,
Ili možda glave iz solomonovog hrama
Što se kotrljaše martirski niz stepenište
U čast kakvog cara koji za ljubav nije imao dara.
Videh u tebi astečki pogled, mala, i buru strasti,
Tvoju stemu oko moga srca da se zna čije je,
Te bogojavljenski egzaltiranu imaginaciju
Smorenu od omorine ili čudesnu kao strah od najezde Tatara,
Bez dvojbe tebi sam Faros dizao rukom svojom
Da u njega dušu posadim ne bi li rasla,
A nisam besarabijski duhonosac ni putnik kroz vreme
Da sa skitskim starešinama kumis pijem sve tebi u čast.
Uspni se na brdo ovo iznad grada te pogled usmeri u daljinu,
Potraži me u sred litije negde pored ušća reka,
Uđi u molitveni dom u kojem klečim pred tvojom slikom čekajući tvoj dolazak.

Manastiri Peterburga

Do peterburških manastira ova tišina neka se čuje,
Ispod golubinjaka tršljinom smolom uši čepim,
Mir, spokoj, tih,
Žubor misli, gori stih!
Robim samost u tom toku u svit ovaj
Kao da je poslednja drahma koju za hleb čuvam,
Neka gori kao kupine žbun
Dokončanjem svojim eliksir iz sebe cedi,
Kao da je reč o alhemičarskom triku,
Ja se divim,
Pa me poji pavši mi na jezik da još živim.
Opštežića kustos svoj ja jesam,
Revnitelj koji iz kripte mač suče da se brani,
Da brani tebe kao čtec kada luč reči jezikom pali!
Uzmi ovu hodočast kako ti je dajem,
Ne menjaj je i ne vrti već je svoji,
Kao da ti po telu njome iscrtavam šare groma,

Načertanje koje će da nosi obris moj do veka,
Uzmi je, taj ogrtač delotvorja moga, moj znoj,
Pa se obmotaj u nju, u svetinju jedinu koju imam
I tebe svetu u njoj!

Pešak

Pešak sam, nomad koji tabana između dva sveta,
Između epoha gorčine koje mi se daju na lažicu,
Između smrti i ljubavi kao pokrovitelj apologije sreći,
Vagabunda lutalica koji se skriva u međuprostoru
Između počivših i živih reči u vremenima koja se
Kao trogranak račvaju na prelazu iz milosti u molitvu.
Počitavala si mi vreme, živela ga u meni i kroz mene,
Lomila me kao karavaj koji se runi u međuprstju,
Na dovratku mi zakivala milje miljem,
Sreću srećom, užitak užićem, u snu mom, snom!
Javljala si mi se u gorkim travama, u spomenu na
žrtveniku,
Pilgrim tvoj koji piše otečnik života kao da sam,
I ponekad više od toga, više od svakog smisla,
Na svakom ostrvu sve bleđih misli mojih,
Koje se gube i oživljavaju pulsirajući u taktu

Ovog skitničkog života koji gasne kroz plamen jer drugačije ne zna.
Spalivši sve šabone starine u sebi hodam blažen
U utočištu koje bujice nesreće žele da lome,
Sudu života apel šaljem da se dadžbine krvlju ne plaćaju,
Jer greha nema od samoga početka od kada je zvezda i planeta
Samo trenutak u beskonačnosti,
Pešačtvo koje tabana između dva sveta.

Patronaž

Pod patronažom sjaja koji kao božansko oko gleda na me
U ložnicu svoju te uvlačim u mislima
Kako bih zaslužio iskupljenje
Za sve vreme koje nismo proveli zajedno.
Sva u purpurnoplavom kao da si sa ikone,
U saglasju svome stamena Kartaginjanka skoro da si,
Ili regentkinja u zamku koji leži uz more
Na čije krovove sleću ždrali i gde tražim mir.
Lunicu svoju zamotaj oko prsta pa se izgubi
U tamno smaragdno-zelenom raju šumskom
Gde se sve smrkava ali gde kresnice,
Gde svici lepršaju oko cvetova lavande
I gde je šumska staza kao boja moga glasa
Duboka, a dečački mlada
Kao mlad bršljan kojim ti srce želim obaviti.

Mačar

Mačar da sam sekao bih uspomene kao kneževske glave
I ostavljao haotičnu ruševinu za sobom u vidu antalogiona
Kako su to vekovima radili mandžurski starci.
Kamenujem srce da mi bistrina u mislima ostane,
Balzam na se obredno stavljam da nadu u sebi zadržim,
Nadu za ljubomudrenim rečima koje bih da ti pošaljem
A plašim se da ni jedna neće da ti odgovara.
Počasti i privilegije moje su ne da se malim pred tobom,
Niti da se gubom perem i pravdam ne bi li videla čistotu u meni,
One su tu da mi svoje poverenje daješ iznova
Kao da me znaš od postanka sveta.

Ruke bih da litografski umažeš mnome,
U miris da se uvaljaš kao da ti je talisman,
Te da bdiš nad dahom noći bez želje da snuješ,
U podriznici svojoj naga da me dušom čuješ.
Nar bih želeo da ti podržavam, iz ruke da mi ješ,
Pa da ti dam jednu od svojih tajni kao nikom do sada
Da je sa mnom čuvaš i da nikad ne izdaš.
Začinjem u tebi devački relikviju sreće
Miloštu takoreći nezloupotrebljenu, vozdignutu,
Neskrnaveći je kao tat nad oltarom,
Plemenim je željom, svojim darom.

Žena

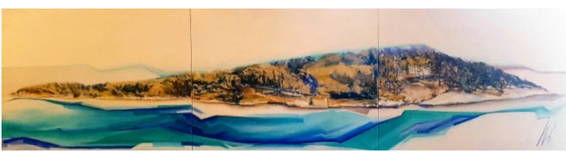
Poput Anubisa poželeh da ti vodič duše budem,
Mnogoblagotvoren da mnim do iluminacije,
Te u mirakulu tom mistički da te milujem,
Balmom svoje sreće mažući te u žerminalsko vreme, svu!
Barutana osećanja iz mene dugo lipti,
Srce bih da ti važem ne bih li osetio dušu lakšu nego pero,
U palankinu da te donesu kada te najviše želim
Pa podamnom u žaru strasti dotakni samu smrt.
Nagota, lepota, u oku sja, u misli se nazire sena,
I nestade sve zlo ovoga sveta u dahu, u bdenju
U noći koja spoji okeane želja milosnica posta žena.

Opsidijanska ogledala

Želja, mešak nabubreli, rascvala kao maslačkova ahenija,
Preda mnom se razlila u kaskadi kao voda na laticama hrizantema
Koje trepere i drhte poput srca večnosti
Pa iz utrobe zemlje donose opsidijanska ogledala,
Od vizantijsko plavih do modrih
Kao iz bajke pred kojim stajaše zla veštukara.
Artefakt bih da držim u ruci još jednom
Da mi kipi u rukama kao vrelo mleko,
Beo, nevin, od damasta vežen,
Makar mi ukrao osmeh, oči zakrvavio,
Makar izgledao kao sam đavo u noći u očima straha,
Da mi kipi u rukama kao žensko telo
Budeći u meni zver bića, u biću zver.
Zar da ti naričem ime?
Da mi glas sa ruba propasti čuješ,

Dok se nebom mažənta razliva i dok trpim kao da sam raspet
Taj zov tražiš kao da si smrt koja korača naputjem!
Naslaždenja mi moga, svih požuda i milih zalogaja,
Od mene tog zova biti neće,
Od mene ćeš da čuješ kroz poj,
Kroz moje naumljenje da pesmom oslikam lavirint svoga života,
A u njemu i patnju, i žudnju, i ljubav,
Pa nežnost, te slast.

Na zadovoljstvo

Na hugenotskom krstu crnpurasta sena kao veštački mladež na licu damskom
I citadela što se budi daždevnim jutrom
Kao šimšir koji čeka kišu u nedrima Takla Makana.
Prsnik nudi uz stidljiv osmeh nabusitom posmatraču,
A osmeh? Pa ni patricijka na prozru citadele ne bi joj bila ravna!
Smeono lice, telo kao pirueta, lucifernost izaziva,
Koketirajući pogledom kao da u njemu nema naročitog interesa,
Nudeći kamelije kroz reči svoje kavalirski joj pomazi glavu.
Dubok uzdah u trenutku samoće i esencije,
Samo mašta koja nudi ritam plavih očiju i telo vukodlaka u menuetu
Samo želja za posluženjem kao da je reč o konjaku
Koji bi pustila niz grlo da joj teče kao reka.

Plava lenta oko nje se obavi, otvoreno, kao list manastirskog oleandera,
Nestvarno se širio odraz iskrenosti na plavom nebu sreće,
Bez vendete i teškoća, bez mišljenja, a smelo
Poput udara lopte na vrelom pesku preko mreže predrasuda
U letnjikovcu divljeg ratnika nadmašenog ženskom lepotom,
Šaptaroški se mačevala bez posrnuća i pada,
Naočita i blagoslovena, rađe trijumfalna!
Idi stazom planinskom do grotla vulkana
Koji mu toči energiju harlekinsku,
Osmeli se i opkorači sve graničnike rušeći ih kao zidove loših iluzija,
Te kao strujanje slobodnog vetra zamiriši neprocenjivo,
Njemu na zadovoljstvo makar još jednom.

Skandal

Kleče pred zdenac ispod gotskih stubova,
Udari u glavu kao zvekir,
Slike arhitravske, triglifske se usecaju kao reljefi,
A reljefi poput fleša u nevremenu
Popločeni su brzim slikama koje se pred očima kaleidoskopski menjaju.
Zbrka, vidljiva spolja dok se burmut udiše,
Razlabavljen pogled, bez svite znatiželjnosti,
Samo osmeh u letnjikovcu sreće,
Pa ujed za usnu od strasti
Čarobna junakinja, brbljiva poput Alemperke, u dužda je gledala,
Pojavi se kao aparicija, iznenada, neplanski,
Na banketu, u palati, kao da dahće,
Reži za vrat onako vučiji obavijen,
Njen debitant sanjarenja,
Hvatajući joj vrat, taj gral pun srneće krvi,

Želeći da umače pero u mastionicu kao kakav pisar,
Krma njegove regate pred očima joj se obznani,
A iza kulise laguna čeka da ga rani!
Ne koketiraj uz vetar, već me gledaj u oči
Da napravimo još jedan skandal radoznalosti,
Pa kao opsenari i osobenjaci dok govorimo iz stomaka
U hram mira hodočastveno da uđemo kao uvertira u operetu,
Izbacivajući kolarature arija sve po našem svetu.

Eliksir

U daljini Fidelio, alemande i dekolte,
Miris palanke i bravure na pozornici beskraja,
Salve kabalističkih rituala i noga koja kroči šumom!
Bez iole dostojanstva zamirisao je ovaj vetar
Koji donese miris tvojih uvojaka dok lebdi moje ćutanje,
I dok vraćam mač za pojas posle ovog dvoboja sat kačim za prsluče
Stojeći u virtuelnosti kao trik bitnosti, besprekoran
Naklonjen tebi pre kao pomisao u samoći
Nego kao vrata avanture života.
Boreći se poput Tezeja sa bistrinom u oku
Živost moja tvoj je eliksir a u njemu sva mašta iz devojačke sobe
Odlučna poput aduta u transparentnoj šaci lukavstva,

Gospodstvo te moje primeti i poželi da si mu ludorija,
Jedanputna kao karnevalska sreća u očima dečaka.
Neostvarena želja poput šećerne bombe mi se topi u ustima
I nestaje na današnji dan u ovom tihom predgrađu
Koje donosi mirise tvojih uvojaka i elegancije
Dok ti gledaš u svoga Skaramuša na zidu!
Skidam togu sa sebe za jedan uzdah britki,
Hitro da se potom sakrije želja u nedra
Te da je niko više ne primeti kao da je reč o harpsikordu
U tamnoj napuštenoj gostinskoj sobi, iza zavesa,
Među ruletima sakrivenim u tajnama budoara i u tvojoj duši.

Gledaj

Vašu ruku želim za marš po paraboli do kraja kavge sa životom
Na korak do bioskopa u kome se prikazuje lepota para,
Noseći šešir sa guščijim perom nesklad skladim
Pa kao Kupidon, tvoj Amor lični, pesmom strelice odapinjem,
Loknim ti čupu, odmeravam struk, na bokovima ruke odmaram.
U tobolac mi sedni i ne brini više,
Stisnute pesti galiju gonim, jedra joj širim,
Da krma seče talase, da je jarbol čvrst!
Gledaj mi svaki mišić dok skačem u plavetnilo, u ambis,
I iz njega, u dahu, izranjam sa plodovima koje ti nosim pred noge
Da se njima gladna nahraniš.

Gledaj mi plemenitost kao svetkovinu koja ti put do Jupitera nudi,
I na putu do njega podari mi svaki dah koji izdahnes,
Da ih kao regent u središtu svoje armade čuvam.
Oseti kako bilo kuca,
Oseti kako tvrdne koplje dok ga rukama vajaš,
Kameno, da sa njime Ahilove tetive sečeš,
Pa sva u zlatotkanom brokatu na satenu mene snena dočekaš.

Ludak

Nisam ludak koga lađari voze,
Niti kidam lance čudestva da bih pažnju privukao,
Još manje sam predat đavolu koji kroz sakrament
Žig milosrđa nudi kao da je krpljač,
A svi znamo da ni cipele ne zna da očisti.
Vajkadašnji zarobljenik tvojih čari,
Iz kočija seoskog plemstva poput drumskog razbojnika,
Uspravan na stražnjem sedalu, lakejski,
Vinuše mi se strasti i želje u oblake
Te padaju osvajački kao konfeti po kaldrmi.
U novom ruhu nagomilane snage a zanesenjak
Bez potrebe za prekorom dalekih krajeva
I komplementarne indiskrecije uglađeno bih rekao:
Koketiraš li sa mnom opet tako da kroz slike sugerišeš
I maštu oslikavaš,

Prazninu popunjavaš,
Osmehom zavodiš?
Komplimente evangelistički i diskretno izgovaraš,
Stvarajući mi tako viziju markiškog dobrotvora u glavi
Skoro dobrodušno a opet sudbonosno važno!
Mamiš otmenošću, vrlinama kao propoved hrabro,
Stavio bih te u keltsku baladu bez kompromisa,
I među svim Vendima bih te prepoznao!
Oreol ti je nad glavom da ga nosiš kao lepotica krunu,
Pa mi u srcu stvaraj čulne nadzemaljske želje,
Koje bih da skidam sa svoga Olimpa
Dok te privlačim da u zagrljaju oživim još jedan dugi poljubac.
Radovao sam ti se,
Radujem ti se i kada se ne pojaviš,
Bez sumnje i cinizma,
Kada se ne opireš već nagovestiš da si mi eliksir,
I onda, u šansoni, na kap mi se daješ do mesmerizma!

Bum, bum, bum

Grana se abonov svećnjak nošen u dugoj muškoj ruci
Kao tvoje srce na dlanu zlatarskih visova
Kroz tamni vilajet u pustolovinu krvave noći,
Gde brane ulaz svim vilenjacima i vilama
Pored kamina u brvnari nekoj vatra tek zapucketa
U te gleda pogled od koga se ledi krv u žilama.
Gladan te, samo žmirni turobnim svetom ovim
Željan te, osluhni da čuješ moj zov i svaki šum,
Zamisli me kako fatalno plivam Zambezijem
Dok slušaš Hukerov Bum, bum, bum.
Razvašaren mi um,
Sveže ubrana mirta na staklenom stolu,
Ornamentalna kao tvoje oči,
Svoj strah ostavi na kordovanskoj stramputici
Dok prolaziš na očevid pored moje sene,
Još da na kubet staneš i u sebi milosku Veneru oživiš

Razbivši tako to porcelansko srce sa žilama kvarca
O moj bendžo od pergamenta, žurno
Da Sfinksu kvantan osmeh iznudiš!
Ne izvrdavaj kao klerikanac pred šišanje,
Otkopčaj mi žaket,
Odškrini košulju da vidiš kako mi srce skarabeusno tuče
Lezi na pluto sreće dok se iz tebe osećaji luče.
Miomiris slasti nežno ti se širi,
Isparenje tvoga daha poput kresnice prema meni ide,
Svetli kao onomad oči devojke pod lanternom,
Da sam alhemičar dušu ti ne bih iz postelje vadio,
Saučesnik tvoj u poljupcima bih rado bio
Ispod sibirskog kedra daleko na altajskoj vetrometini,
Ležeći ti u krilu vihore pogledom krotio.
Kada odeš pompejski mi se pepeli srce,
Kada te nema jagorčevina oko mene vene,
Kao udarce mačetom u gustini gonduanske kišne šume

Osećam posekotine oko sebe i dozivam te mukom svojim!
Skidaš mi francuske manžetne bez oklevanja, senjorina
I bez zabune mi zadrhtiš od uzbuđenja kao tamburina.
Drzak sam, neću stati već ću kao zločinac da ti ukradem srce,
Dok se ti vlažna praviš važna!

Beli vuk

Beli vuk, šaman tvoj, u nepoznate vode želi da povede,
Skoro da je vešt krmaroš pa se smeli
Da ti zapenuša okeane strasti te bujice koje iz srca teku
Po grebenu malom što ti strši kao rt u želji,
U duši toploj koja se topi kada si zagrljena,
U dodiru mekom od koga cupkaš,
U očima drhtavim dok gledaš luciferno lice
Iz kojih kao da pramenovi translucentne magle
Kreću da te usplahire, u ekstazu dovedu,
Rušeći uzdignuti kameni zid samoće i nepoverenja,
Dok se peš i žeš po životu poput utve tiho,
A opet vedro, živo, žustro...
Krivudaju potoci mojih reči za vratom, žagor na uvo,
Dok ti reljefe na leđima gledam,
Dalek je Kimberli u koji bih da te odvedem

Da u crvenoj pustinji na kamenu ispečem kukuruz,
Pa da ga u pećini sa domorodačkim precima jedemo.
Vatreno oružje, poljubac ti šaljem,
Gde si sada, u kom Pantenonu sediš,
Iz četvrte dimenzije da te vadim da ne gubiš takt,
Da se merdevinama popnem i u moj svet skinem
Skrivajući te u tajni teserakt.
Biću ti garda sva – Avaj, vojna sila jednog poluboga
Za čast djeve sa belim velom u crvenoj odori
Spremna i za taj čas!
Koja šeta šumom sa pleterom u ruci,
Dok u hodu pita; - Gde sada, gospodine? – Samo do Vas?
Da! – rekoh ja.
O, da!

Hera

Ona daje kako može, ona želi ali neće
Neće da dâ da je prstima glačam kao kedar
Kao da letinu žrtvuje za inicijaciju
Pa se dvoji i lomi poput druida na oltaru
U zemlji Titana, pomalo estetizovana
U ritualnosti na svetilištu
U uobrazilji, nirvanu postižući persefonski,
Takmaca grdeći protagonistički,
Umnogostručena u strahovanjima svojih demona,
Šamanka koja pređu mrsi ekstatički,
Pevajući u transu do pomame i svršenog čina!
Ma milina!
Ne gubi svest, već zađi u tajnu celivajući mi dušu svojom dobrotom
Izbavi mene krvoloka, paleolitskog lika – lovca branitelja,
Koji orgijastičke misli u tebi budi
Kao onomad Grišenka u imperijalističkim kupkama

Presno, divlje, pomalo brutalno, u dahu.
Obelodani mi se naglašeno bez računice kao Hera plodna
Sjedini životâ sakralnost u genezi,
Izgubi mi se u očima kao što to mesečeve mene rade
Izvuci seme iz mene prstima te njime ikonu slikaj,
Za nadljudski trenutak upolabožen, tvoj!

Emisar

Emisar sam svoje svesti, između smrtnosti i divinizma,
Tvorac svega kome se jednom nasmeši muza,
Čini mi se skoro kao pratilac duša da liptim u krvi
Iza kulise što deli poglede od aplauza.
Varijacije pogrda kroz život mi prođoše, često svakodnevno,
U Jerihon stigoh da te u njemu sretnem,
Zadirem u božestvo, đavo me tera,
U rukama držim pregršt figurina i statueta
Predstavnice svih tvojih lica i karaktera.
Pohota-magma i strast-vatra bili bi ljubav
Da su imali vremena da zažive,
Rik groma koji nebesa para udari nežno u lipu
Da obasja božur koji u ruci držiš,
U sebi grifona jašem dok se vidovnjački smelim poput lude,
Da kurtoaznu ljubav kao kovač bogova

Iskujem u istinsku kad god je bude.
Ne nudim Barmecidov tanjir nego sebe
Dok trajem u otkucajima srca,
Sačuvao sam se od haosa površnog sveta kao fragment greha
Da ti saniram sve potope koje stvoriš,
Obmotan u dušu tvoju na ušću reka gde Ištar tiho teče,
Ne vrišti za mnom kao da me na stratište vode
Nego gledaj kako mi griva vijori na vetru u mirno veče.
Pronađi se bez tugovanki,
Oslobodi se bez jogunstva,
Nije mladi bog sišao, nego se čovek okuražio
Da ti dâ lepe trenutke koje si čekala,
U knjigama listala te uzdisala,
Pa iz bujice koja stvara manifest osećanja
Izvuci samo dobro da njime krečiš zidine srdca koje si mi dala.

Asmodej

Stvoren sam kao demon, Asmodej, u krvi koja ključa
U grotlu ugašenog vulkana,
Htonski daleko od očiju,
Gde me veštičiji ujed zatoči u bogovetnu noć,
Gde ni raskovnik ne pomaže surovoj sili
Već jedan osmeh koji se javlja
Dok proričem smrt kosmosa na svojoj gromili.
Tamno je Ozirisovo nebo kao usamljenost duše,
Solarni stvor, duhovan i krhk, oblutkom iskru sja,
Ne želim da pališ sveće nego zvezde nebeske,
U iščekivanju da me tvoja zraka obasja.
Nebosvetlena, kao svetionik,
Neuvenljiva, da mi elan dižeš,
Plodna, da ženstvenost kao amarant u tebi zacveta,
A ja, legionarski svoju sudbu, trilit tešem
Da demon htenja u meni ne zaželi nijedno iskušenje
Nego slatki ljubavi dah
Kojim bih zazivne želje emanirao

Kao nomad u trku istraživao, po Suncu hodao,
Zemljinu otud, tvoje oči zagledao.
Od Iberije do Sarmatije divinitet mi se dade
Kojem ni minojska božanstva takmac ne bi mogli biti,
U jezgro puštena bi da uđe kao u kritski lavirint
Gde me na iskušenja stavlja te kuraži
Da u koridu sâm stanem pred 300 Spartanaca, jak,
Kao neprijatelj ili kao vožd,
Megalos Aries, Lupus Dei – kurjak!
Pogledaj me u oči, strah svoj odagnaj,
Heraldički me kao zastavu digni
Ne kao ratnika–sveštenika već kao lovca–čoveka,
A nutrinu prožimaj razvejanošću osećanja,
U lepezi svih zvukova neka se otrgne damska suza radosti
Kotrljajući se niz obraz kao praporci na snegu,
Te da ti njena bistrina razbije sadru oko srca,
I moja reč da je ogoli do ljubosvesnosti.

Još jednom

Prosula se reka reči pred tobom kao kadenca
Na uvo dah ti dođe, topao vajar vitalizma,
Nad tobom lebdi neugasive strasti moje tendenca.
Vulgarno te pogledam netremice, animu galim,
Besedom stvaram derivate vlastite perverzije,
Raskorenjujem ljubezja da se zidi sruše, uvek marim.
Pastir sam što u zbilji ples dva leptira motri,
Značajno, skoro egzamplarno zrenje gajim
Poput besmrtnosti želje moje da neotvorljivo srce
Ljubezjem otvarati smeran stanem.
Ispod turbana misao se rađa, privid sumnje briše,
Vodilju rodnosti poput vrača bih da lečim,
A ti? Kao da si u egipatskoj nosiljci,
Odnosnost prema ljubavi sveobuhvati u naručje
svoje,
Obnašaj je te se nudi iznova kao nova.
Pravednički misliš da si odmerila svoju želju
Pa se kolebaš kako bi se dala,

Ili cela ili sva,
Šaka mi puna vlasnog ovitka
Iz ruke kipi belo bedro,
Preko morâ spreman, razvijeno držim jedro.
U moje oaze dođe, u njima bi da predeš,
Na vratu ujed, vukodlaka zub,
U ovom svetu mir, tišina, živi dub.
Oslâdi se onda u delti strasti,
Još jednom, pa još jednom,
Da, još željom jednom...

Kao Faust

Zar treba kao Faust da potpišem krvlju svoju čast?
U gatkama da se otelotvorim samo da bih ti oči gledao?
Oči koje zatvaraš, rukom kojom skrivaš,
Ne anuliraj moj pandan obrednog krvoloka rečima,
Odagnaj učene aluzije ili hermeski reci da je sve gore kao dole
I budi poput prirode jedinstvena!
Primeti da te gledam pogleda uzdignutog u visinu,
Udahni me asketski u liturgiji sreće,
Oprosti mi sve jeresi koje izgovorih,
Dopusti si integraciju lepote odnosa koju ti nudim,
I zaboravi na reinkarnaciju kao mogućnost
Jer uz mene prirodnu autentičnost energije dobijaš
Na trpezi koju ti sâm prinesoh,
Pa mi razređenu krv kroz prste promešaj
Da mogu njome da te oslikam
Koristeći veštastvo kao luču vodilju,

Shvati me kao paradigmu odbacujući arhaične tradicije
Bez predrasude ili predubeđenja sene,
Ogoli misli do srži te primeti mene.

Karma

Trivijalne reči izbacujem iz sebe, kažeš?
Dinamizam bontona, gnosu da zaobiazim,
Svetove iznad u relmu koji kao da visi,
Ili kako god već! – banalnostima se nazivaju!?
Karma je moja hronologija odnosa,
Manifestacija iskušenjâ koja nad nama lebde,
Artikulacija pročišćenjâ koje su nam neophodna
Idealizacija spontanosti iz koje dodir proizlazi,
Dodir za ruku, kao da je reč o poslednjoj šansi
U parku nekom gde dugonožno koracima
odbrojavaš distancu
Koju s pravom od drugih kriješ
Jer te neizmerna snaga i žestina plaši,
Prizivajući svet koji ni Isidore Lucien nije mogao
osmisliti.
Ugasi u sebi bezmilosni revolt prema seksualnoj
agresiji,
Dileme i ispovedi, sud i usud

Koji gravitiraju prema sintezi suprotnosti
I stvaraju sukob sa pogledom i osmehom kojim zračiš
Kroz sve pore, kroz svaku reč u svakom trenu opuštenosti.
Umoči u moju krv pero pa piši njime do eliminacije tabua i predrasuda
Sve što ti je volja, sapirući sa sebe poput Pilata greh nezrelosti
Da! Nezrelosti! Jer te muči uzajamna zavisnost etike i morala,
Jer te izaziva strast i pohota,
Jer te htenje nagoni na kolebanje,
Pa ti lucidnost nosi stigmu nesigurnosti koja ti nije u prirodi!
Izvini, ali ja posedujem diskursivnu autonomiju,
Svesne i nesvesne impulse koje poneki i osećanjima nazivaju,
Odbacujem zmaja koji bljuje vatru iz mene u samoći,
Ljuštrim krljušt njegovu poput gušterovog plašta,
Jer sam racionalizacijom rekonstruisao svoju psihu

I nije me briga kako to drugi vide, jer
Mediokritet njihov ne registrujem, sam svoj život kujem!
Ekstravagantno bih pomislio sebi u bradu
U tihu svom, u vilajetu samoće,
U kontroverznoj borbi formalnosti i vulgarnosti sa jestestvom svojim
Da imam pravo samoga boga zlom da testiram,
Na rubu transcendentalnog dupliciteta snagom volje svoje
Izdižući se na onaj nivo gde sam ja kreator svoga Sopstva
Kao pravi mužjak izvan svakodnevice ropstva!

Anđeo čistote

Anarhistički sam napadao anđela čistote
Uništavajući pristojnost moralnom dekadencom
živog žargona,
Voajerskim okom kroz snajper razboritosti gledao
Kako bih prerogativ bliskosti ozvaničio u eri bez
pakta,
Obimne preambule erotične taktilnosti izjednačavao
Nivoom koji graniči sa eksploatacijom ljubavi
Registrujući savest u ritmu tanga zaključih nedavno
Da sam živa antiteza zlobe sve
Dok mi je na jeziku tvoj *apogee*!
Konture u mraku i liliputanska svetla koji se naziru
Stvaraju vir transformacije kako mi se čini,
A lepeza osmeha uživa u miljeu lepo bačenih čini.
Osoben mi je karakter, daleko da je fakirski ili
frajerski,
Razdrmao ti je hibernaciju osećanja i pomalo prkosa,
Zaboravljena kao davno izbledelu belešku,

Od šoka i iritacije do ushićenja i zanosa,
Sve o jednom, takoreći trošku!

Ugledah te

Divinitet gracioznosti mi budi metafizičke želje,
Svaki korak koji napravi graniči sa ezoterijom,
Pogled mami, bol života olakšava,
Ponekad tako šašava, češće gološava,
Razoružavajući me osmehom da ostanem bez stava.
U duši se oseti jasna ideologija sreće i slobode
U slobodi koju imam nema apatije,
U sreći, anestezije sujeverja kojom me svet okružuje.
Čistota se nalazi u šarmu sna koji poželeh sa njom da sanjam
Vizije drame života, loša sreća, infuzija patnje,
U žali i tuzi, u senci i ranama,
Sve nekako biva olakšano rasprskivanjem elana telom
Koji nadire nošen emocijama i nagonom,
Pa me pleni u malim kapljicama posve eliksirski.
Na oštricu pade poslednja sumnja kao loš alibi
Otkovana, oslobođena, sa overenim azilom,

Bez trvenja sa sušom koju praznina donosi,
Insurekcijom nežnosti smrti se uplašenost,
Iluminacijom taktilnosti svetli mrak samoće
Kroz gustinu šumâ, na čistini jednoj, ugledah te!

Amazonka

Servilan u nameri kao arhanđeo pred gospodom
Dopustio sam ti da mi se pojaviš u haremu osećanja,
Pokazujući mi kako izgleda drevni obred plodnosti,
Vežući se zlatnim užetom kao rasna Amazonka pred svetkovinu.
Proviđenje pravo kao da je htenja sjedinjenje,
Gde božanstvo, ja smrtnik, svetkujem u oraciji svojoj,
Gde gvozdenom pesnicom simbiozu čvrstim,
I gde ti dajem bič božiji da se njime predrasuda očistiš.
U zemlju Titana, u relm Kronosov htenje moje poželi da te vodi,
Ne kao crni monah, nego kao pravi nadlični gorštak
Koji u sebi strahove ne nosi,
U nebesko, nestvarno stanje od koga bi da treperiš
Čekajući proces inicijacije, submisivno,
Vezana tek proklijanom lijanom bršljena
Koja mi se oko mišica obavija kao da je tetovaža.

Ne želim te ni u zemaljskom ni u nebeskom stepenu ljubavi
Već te želim u svom domenu, izvan zemaljskog i nebeskog,
Izvan Pandorine zamke, lepu i pokornu!
Odagnao bih božanstva i demone, junake i sudbine,
I zaživeo sa tobom u našem vremenu.

Pavlov pas

Nisam ti ja bog nego arbitar mužjačke ljupkosti,
Guverner svoje agresije i odlučnosti u lavirintu otmenosti.
Kad god u tranzitu zastaneš
Navuci na sebe vlažnu majicu da te bolje vidim,
Krsti se karminom po celom telu, slikaj insignije,
Zbuni sve oko sebe pojavom svojom
Pa mi se onda podaj licem u lice do zemljotresa,
Izbegavši iluziju orgazma tako što nudiš omaran ali vlažan poljubac!
Moj apetit za erosom ne zahteva Pavlovsku kondiciju
Da me treniraš kao da sam ker,
I nije falsifikat spontanosti kada kiborg postaje zver.
Povez za oči uvećava ti kreposnost i vrline,
Pomazanje i blaženstvo ti se javljaju za vreme molitve kao kometa,
A sam imperativ naivnosti je kao poslednji antagonizam uništen

Na balkonu oronule i napuštene vile gde se vidi degradacija sveta.
Sve sam samo nisam ukrotivo biće u tamnoj orbiti svojoj,
Rastaviću piramide na fragmente ako treba za oprost čarima tvojim
A ti? Ponudi medijaciju u ministarstvu vlastitog magnetizma
Te zauzimanjem svojim nudi brižnost žene
Kao da je reč o anđeoskoj brizi na vrhu cveta koji ne vene.

Čarobnica

Tražio sam pogled koji ima voljena žena,
Amfibijskim dahom uživao u revoltu ekstaze
Koja je stasala kao zrenje istinitosti rođeno u tvom srcu,
Životom isprepleten stav iluzije niže imitacije grimasa
Koje si oživela na stratištu iskušenja,
Dok ja apstrahiram dogme tvoje kao pomirivač
Između utvare prošlosti i inercije maštovitosti
Voljan za tebe kameleonske veštine da koristim.
Svrgnuti vladar obavijen leprom u fantazmagoriji bola,
Boljar neuništivosti nošen na orlovom krilu u tvoj dah
Da krik aspiracije koja para srce poput bodeža
Pretvorim u metamorfoznu strasti dok ti crtaš usne po ogledalima.
Nisam onaj koji sluša kako domina po krevetu padaju,
Niti mogu da se zadovoljim tobom u trenu vremena,

Jer kako da se čovek zadovolji očas hodočašćem svojim?
Eminentnost reči je izvor kojim ću da te plenim,
Čak da mi ponudiš arsenik dok smo na aksiomu ludila
U trenutku bih ga popio da ti dokažem svoju smelost!
Ne gubim vitalnost koja u tebi lubrikaciju izaziva
Pa te molim da prestaneš da glumiš zanatsko dečače
I da imitiraš simptome koje nudi proces starenja,
Već se osmeli poput čarobnice pa magijom svojom živi svoja htenja.

Lutalici

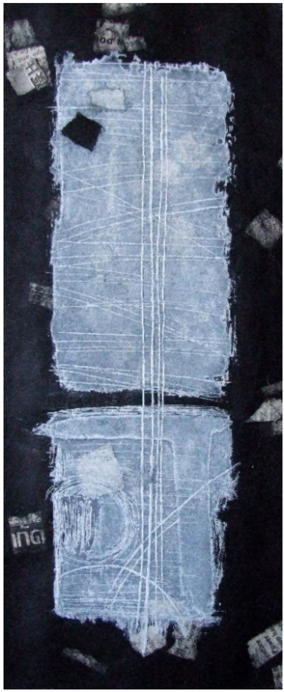
Lutalice moja, dušo, ti koja nebom u liru sviraš,
Osvrni se i pogledaj opsene moje fluidne poput vremena
U kojima sam raskomadani Orfej nudeći ti kerikeon
Da si njime sreću čuvaš, zla odagnaš.
Svetom gorom svojom, lomačom svetrogrđa,
Zdencem u kojem vri voda mladosti,
Prostri želje kojima si prožimana na mladi klas žita,
Rukom svojom blaženom povadi nade koce,
Pa se zagledaj u horizontske obronke sa kojih siđoh
Da ti gorštačku glavu položim u krioce.
Naprslinama zaljubljenja što se nazreti dadu,
Iz izanđalosti osmeha i treptaja oka što komešaju dušu
Posve raskajana, do goli ogoljena, pred sobom iskrena,
U ezoteričnosti nadahnuća na putu do svoga spasenja,

Obgrli me kao da sam sva tvoja bezbrojna snivanja
Izgravirana u iskrenosti i istančanosti pitkih nada
Koja ti telom pune život i izbavljaju iz zatočeništva
U večnom jurišu isposničkog iskušenja što ljubav traži.
Pokore mojih tajni izdignute iz sna usamljenosti
U tebi neka poprime oličenje nagote osećanja
Pa mi ih rodi iz sebe kao ostvarenje mašte,
Dok se novi dan budi, u praskozorje, natašte.

Kovrdžica

Raskuštrana u krevetu ležiš
Na učvorenju snova s javom,
U domenu beslovesne zveri
Koja te pogledom radi do upitomljenja.
Čedo pohote stvara nuždu u tebi
Kao da je o pomami reč,
Odrađa se silovitost, tvori blagost,
Šapat tih! Dovrhuni me u srcu svome
Pre nego svetlo dana kresne
No da robuješ u tobožju noći!
Ukroti jarost, obespokoji dviženje,
Te smotrena odagnaj kratkoveke misli
Koje robuju strahu, lude razum,
Ne dopuštaju renesansu ljubavi da zaživi.
Diči se kada mi poljupce daješ
Poput ubožnice koja žedna veru pije,
U trenu posegni rukom da mi uhvatiš pogled
Kako bi ga čuvala od bilo kakvog zla

Kao gubavci svoja lica od znatiželjja sveta.
Osvežena ustani kada ti se prohte
Pa mi kreni u zagrljaj, snena,
A moje ruke kao dveri raširene
Da te nežno obgrle i sigurnošću obodre.
Ovog jutra raskuštrana u krevetu ležiš
U domu u kojem jedno srce ljubav tka
Snena, krotka, moja lutka!

Grgutka

Ma i malo kad ti dam životvorne volje
Rod svoj graciozno ženčiš!
Bez namoravanja da u sebi gradim poslušnost
Koja nije azil od utamničavanja
Već put u bliskost,
Teram od sebe putokaz sablazja
Koji niže zidine pokajništva,
Divljačnost u sebi krotko krotim tebi na nežnost
Kako bi mi došla u zverinjak bez katanaca i zasuna
Kao grgutka koja se smeškom hrani.
Alke oko ruku da ti stavim,
U izbi do izbave da te gnjavim,
Svom žestinom da ti se pred očima životinjski preobratim,
U neranjivost koja će da te štiti,
U razumevanje koje će da te pleni,
Intelektom kojim te ložim,

Ljubavlju koju za tebe čuvam.
Začni u sebi sve što želiš ili božjom milošću,
Ili mojim volenjem,
Pa se osvedočena proslavi na meni posve naga,
Golih osećanja koja u sebi gajiš, moja draga.

Vežem se

Vežem se u snu za tebe uspavanu
Dok kao nehotice na grudima mi ležiš,
Usnivaj kongregaciju nevinih slika kao rojeve želja,
Brusi visprenu vidovitost kojom si obdarena
Da nas u snovima vidiš bez pomame i groznice,
Bez strahovanja i tuge, usahlosti i hladnoće.
Vežem se u snu za tebe uspavanu
Da mi miris sna doneseš,
Pa da opijen njime snivam mirno sok ljubavi
Koji mi se oko srca obmotava,
Kao da je reč o lijani iz prašume strasti.
Vežem se u snu za tebe uspavanu
Utabanom stazom, otvorenim putem
Da mi postaneš vodilja niz kaskadu bliskosti
Koju svojim pogledom otkrivaš.
Vežem se u snu za tebe uspavanu
Dok se naši dahovi spajaju jedan sa drugim
Dozivam te u snu glasom blagim.

Nera

Nero, ceo organizam mi zadrhta
Kao da sam pred samu caricu stao,
U tamnici svetlost kroz rešetke od gvožđa
Uđe, iznenada da odagna studen na slamarici ovoj.
Žuč noći puče, silovito,
Ne lebdi, ne trese, ne grozni,
Leprša heruvimski, toplotu diže,
Jednovremeno stvara svih sećanja obuhvatnost
U jedinstvu sete i slikovitosti prošlih vremena
U životima koji behu nauk, za roždenja iskustava
Na lomači koja bi zapaljena, da gori
Kao hartija napisanih pisama, čuvanih
Poput tajni koje u grob odlaze
Ustrojene, vojnički, u redu!
Neizmenično lupa srce preobraženja,
Čuda udarom leči, iskri pa komeša
Vrućica dimi osmeh rođen kako svetlost uđe,
Moć se diže, moć jedinstva koja jedini tkiva dva,

U mednoj sintezi stopljenoj u verovanju, u nadi
Da će na kraju doći i da će se sve znati.
Ne koleba se bilo, boljke nestade,
Vinula se toplota do svetlosti, i više,
Serum ljubavi u sebi nosi,
Čvrsto, čvrsto drži ruku, obilnu kao venu punu krvi
Stisak da odagna tobožnost,
I sve jest i sve se podrazumeva
I sve se želi kao da je reč o samom početku
Duboko ispod trbušne maramice, duboko do materice
Gde se sve životi, onda nešto više - u duši
Gde se sve oseti, pa nešto više – u srcu
Gde se sve ljubi, naposletku nešto više – u umu
Gde se sve razume,... i ume.

Tu sam

Budi hrabra! Čvrsta tvar materinstva u pesnicu stisnuta,
Nisi sićušna ni povinuta nego ognjeno hrabra!
Uvek ćeš da čuješ šum srca moga,
Kako veze otkucaje kao taktovi Drugog valca.
Dižeš svoju krv na obronke, na vrhove sveta,
Ne izdajući nikoga nastavljaš dalje, jaka
U grudima, u glavi, srčana
Za borbu u kojoj život donosi nepredvidivosti.
Uvek ćeš da čuješ šapat moj,
Koji nosi dah na tvoj vrat a sa njim sve slike sećanja
Puneći oktave tvojih osećanja kao da je prvi puta.
Tu sam u usamljenosti,
Tu sam kada breme tereta koje život nosi bude teško,
Tu sam da se sećam režanja i pesme tvoje,
Do kraja života, dok je mene.

Živi žar

Želim te devojački čistu,
Baš da te gledam kako rasteš zaljubljena u mene,
Želim u tebi i ženu i devojku, obe,
Da, baš tako kako bih tvoju razigranost doživljavao,
U tvojoj plemenitosti kao cvet na suncu uživao,
Želim da izgubiš glavu u osetu ljubavi
Pa da se zapitaš šta ti se dešava, gde ode glava?
Dok se smeješ kada im moje ime izgovaraš
Osvajački ću stati pred tebe, a ti
Pripremi telo za prodore pretorijanske,
Dušu za vrele strasti, živi žar,
Srce za ljubavi slasti, jedinstva dar.
Tvoje bogatstvo dobrote kao glavnu sastojnicu želim
U kovitlacu svih htenja pa da mi zamirišeš
Pod prstima na tahićansku orhideju
Dok te lagano mrvim i vajam, usnama svojim.

Moja ljubav nije opit gde te kupam u slanoj vodi sa Marsa,
Niti ti mažem oke crnom orahovom tinkturom
Da izgledaš kao faraonova draga,
Već te gledam u jutro rano snenu, uspavanu,
Mirno da ti mazim kosu glatku,
Čistu, bez poroka i oporosti, posve slatku.

Kletve paganske ljubavi

Ovaj osmeh kao svetlosti trag
Pradrevan, neizbrisiv, tako drag.
Kadra u nežnost da zbija lepotu,
Krotka u ljubavi, sebe daje kroz dobrotu.
Živa krv neostvarenog sna sada glavu puni,
Na kantaru kao iris rascvetala, sve se manje buni.
Blagujem kreposti našeg iskušenja,
Dies festus, poletna snaga ljubavi bdenja,
Tek je jedna tajna koja živi u nama, do razrešenja.
Stvara nam oblik istine koji zanese i pomami
Od opstanka do smenja želje, bogami!
Kletve paganske ljubavi, - oh, te bestijalne oči,
Potpunost zadovoljenja u reči joj sroči.
Jezik strasti, priznanje ljubavi te smeh,
Utiranje sreće iz tela u telo nije greh.
Bez prinude, raspršeno poteče imaginacija u muk,
Reči ponesta, iz šapata u cviljenje, iz tiha u cijuk.

Monarhinja

Obdarena unutrašnjom lepotom kao duga bojama,
Svoju smesu emocija pokušava da obuzda,
Osornost i karikiranje plemeni snagom praštnja,
Čestitija i spremnija nego ikad pre, danas sme.
Dobrohotnost u atmosferi, vazduhom kola,
Dok joj azil spremno dajem,
Ili dok je u vrtu pohote smelu jedrim,
Kao samotnjački vuk pogledom jednim.
U uvo joj šaputanjem tajnu smeštam,
Kao da je reč o zovu iz zemljinog jezgra
Ne daj da se zaustavi ova igra,
Ona koja rađa očišćenje svih grehova,
U životu duha, u nadi srca bez strahova.
Monarhistički, revnosno kao samurajski ratnik
Pred kraljicom anđela kradem srca zlatnik.
Ne propovedam ti veru kao nade lek
Preobraždenje ne tražim u anđeoskoj zori,

Zori što ti oči mori dok ti je strgnut jelek.
Kada ti na uvo u zboru emocija pevam,
Jatagan vadim kao mišić sevam.
Obred oka, na mesečini nag,
Ovlaš leti, hvata obris drag.
Kako da te prizivam da iznova dolaziš,
Kako da te mamim da zovu ne odoliš?
Iz uma da ti slike slikam,
Iz srca da ti istinu šaljem,
Osmehom da te dočekam pa te pijem sa kapije zamka
Da mi od te’ ne presuši ljubavi ove slamka.

Volela me znam

Uvek sam je držao za ruku
I u šetnji i u zaludi strasti
Kao da je bila deo mene
Dok su padale plave kose njene.
Volela je zanos, volela je ples,
Čekala da joj ljubav dam,
Volela me znam, volela me znam.

Uvek sam joj gledao oči
U njima tražio setu i sreću
Otmenost i suzu, laka poput pera
Lebdela je nad poljima bisera.
Volela je pesmu, volela je smeh,
Čekala da joj ljubav dam,
Volela me znam, volela me znam.

Uvek sam joj ljubio usne

Čekao da ih oliže, privukao bliže,
Nestvaran san, svetla kao dan,
Sa njom sam svoj, tako budan.
Volela je nežnost, volela je dodir,
Čekala da joj ljubav dam,
Volela me znam, volela me znam.

Ooo, volela me znam, volela me znam
Čekala da joj ljubav dam, volela me znam.

Besmrtnost

Digao sam čašu da ispijem napitak besmrtnosti
U pari i plamenu tečnost koju spremih kao mag,
Obred svetli, obred sveti, obred plamti sada drag.

Nezatvoreni put ka gnosi što me nosi
Maguse, tako si zlatoust!
Živi li u tebi, Maguse, sam Faust?

Isposnički čekam neprolaznost da bih joj duže
svedok bio,
Žig na vučjem krznu na zver sam mirisao
U mraku, sa vrata sam je žigosao.

Oči sjaju u sudbi hramske vatre,
Bez demona vozdignut do u njeno srce, sad,
Malokad, gdekad, nevažno, uvek duhom mlad.

Stav

Raspusnički, raskalašeno, vulgarno
Poput ludaka ne dam za pravo,
Sa osmehom na licu, čisto srčano,
Šakom o sto, posve zdravo,
Ispod nivoa kao moralna briga
Tanana ruka ne da na se,
Nemoj tako, žustro ili nikako
Stav se drži do srži!
Sva sila razuma teško da se vidi,
Sva moć ludila skoro da se postidi.
Ne dam na prag svoje tamnice,
Isterujem đavola iz jedne ludnice,
Sramota se nazire u očima bludnice,
Oči cakle sjajem jedne trudnice.
Sve i da hoće na sva zvona
Osmehnu se čitajući – ona!

Kao

Crvena zora nebo želja obasja,
Tvoraštvo milja, svanuće srećâ,
Te jedna stella što nam oči zasja,
U predstraži horizonta, na listovima cveća.
Neiscrpan izvor nebeskog viteštva
Budan da galaksije inauguriše
Kao kompliment na njenom srcu,
Kao ljubav na dlanu razotkrivena,
Kao pesma koju je pevušila,
Kao ceremonija sklada izlivena.
Lezi na mene i ne pomeraj se,
Usni mi na grudima te tiho diši,
U snu me udiši, u snu me omiriši.
Kada te kučkom nazovem, ne grdim te,
Jer mnogi su ih heroji i vladari sisali
Jeste od malena! Ali i ti opazi mene omalena
Skitnicu i raseljenu ludu,
Utegnutog od trapeza do abdomena.

Čudo

U čudu, kao iz drugog relma stvarnosti,
Zatečen da sam, upitan li sam?
Legenda li je ispisana,
U priču jednog srca uklesana,
U zadužbini osećanja preinačenih u sumnju,
U opreznost koja oči u džungli kao da kolači?
I svaki put, trnovit i gust,
Kao da biva teži, sve crnji,
Skoro uklet da je!
A ključ se oko vrata jednog vije
Poput belog pera sto leži utravljen u senu,
Ispod jednog jabukovog drveta,
Na Olimpu njenog sveta.
Razvejan da je pepeo svih mrtvih ljubavi
Razvejan da bi njime uvrtloženi zatočenici u slobodi bili,
Oslobođeni od bola srdaca,

Od sumnji koje neodlučja hrane,
Od opreza koji jesene svaku sreću,
Od uspomena koje tlaku u grudima snose
Što ih osobeni u oronulosti i ukažnjenosti
Odanim jedino samovlastju straha koji nose
Onog što vileni kao legenda na cvetu
U kapi kotrljanki jedne suze-rose.
Ne bih te oči iz džungle,
Niti trnovite i guste pute,
Ne bih da sam zatočenik u sumnji i bolu
Niti da se runim, niti da sam jaran,
Već bih ključ da sa vrata ukradem
Kao da je dijadem,
Te da na toj vrpci slobodu ljubavi satkam,
Ponosan kao kakav monarh
Da je celu protkam, u nju da se utkam.

Lavrentijeve suze

Nema te da sa tobom suze Lavrentijeve ovog avgusta gledam,
Da nam osećanja budu izmešana kao rojevi repatica
Dok oči gladuju kao utroba sibirskih vukova u ciči zime.
Nema te, počesto me glas samoće opomene
Kao da sam zalutao iz niže kaste u onu u koju ne smem
Pa me pravednička ruka nebeska gvozdenim mačem usmerava
Kojim putem ove noći do tebe da kročim.
Kako mi je lep oblik u kojem mi se javljaš!
Oličenje lepote se u dobroti sjedinjava sa milošću
A milost blagotvorstva kult je svetlosti što u meni živi,
Žigosan i jasan, opojan kao miris poštovanja
Koji videh u tvojim očima božene lepote.

Nema te ove noći, a ja te i dalje slavim kao himnu,
U svojim obredima misli slikam plodnu i srećnu,
Bez namere da dižem hram jer on svetlost tamniči,
A svetlost koja gori u meni obesmrćuje ljubav koju ti dajem.
Nema te pored mene da osetiš katarzu duša naših
Koje sada, rastavljene, u domen oplakivanja mogu da uđu
Pa da se zovom koji kroz jecaj iz nas izađe
Izdignu poput dostojanstva i ponesu glas u vetar,
U noć, u daljinu, do ušnih školjki naših da čujemo jedno drugo,
Kao u spirali da se glas nosi do spajanja telâ i svesti
Gde duše susreću svoja jastva,
Gde je dvojac jedina pastva,
Gde se u ljubavi mere sva bogatstva.
Nema te da ti sazvežđa prstom spajam, pogled dižem,
Aluzije po krovu neba rukom brišem,
Dođe mi da poput prvoumrlog vaskrsnem, telo da poleti,

Pa da tim nebom surfa ne bi li na tvoje obronke doleteo,
U jezeru planinskom sa tobom kao sa sirenom u njemu okupao,
Klonule glave u tvome krilu makar na tren zadremao.
Nema te ove noći!

I

Neprolaznosti,
Ti što se krotko smeješ,
Nepokorenje,
Ti što se jogunasto držiš,
Sve su reči nedovoljne,
Reči kojima bih poželeo sva roždenja tvoja,
I sve su misli samo misli,
I želje samo želje,
Sve su prolazne kao vreme
A tako bih voleo da od sveg mogu tek
Jedan mužjački pravi zagrljaj
Dug i nežan,
Da ti dajem iznova
Umesto svih poklona i želja
I da ti tiho na uvo,
Dok ti nevešto njuškam vrat
Iskažem njime sve ono što nikada nisam

I sve ono što nisam znao da hoću.
Zagrljajem tim da oslikam
Nepristrasno takoreći, neustrojen
Nepostojan svet koji je mogao da bude
Nepostojan koji još nije
Ili koji je uvek bio,
Tamo gde je bio,
I gde je jedino važno da jeste
I kada jeste,
I kada se nadamo da jeste,
Kada žudimo o njemu kao o jedinoj stvarnosti
Poput reči ispisanih, pa čuvanih,
Skrivenih i katkad vađenih,
Iz nedara, iz duše, od srca i u srce,
U kriptu odnešen a sa tobom deljen
Neštedno u očima vidan,
U osmeh uklesan, bez grča i brige
Simbol ljubljenja i ljubavi
I želje da mi budeš i da ti budem.

Sve kao sunce sja

Negda pohota duše poleti obodima
Na gradištu, na čistini suncem prelivena,
Sa zidina ogledava padine i amboriju
Tajne i istine običnom oku nevidljive,
U relmu usenjenom u šumsku soldatesku
U očima punih kupinjara koje žele njega
U sebi i pored sebe, ognjena a rosna
Hotna!
Naramak želja teža,
Poriv da ga voli jača,
Tako hotna i rešena na vetru sva zari
Sva kao sunce sja,
Sve do samog horizonta i tamo negde dalje
Potražuje u izmaglici – Rubikon!
Da ga pređe njegovim a svojim stopama
U stopu da mu zastane na sred reke
Pa se zakrene ne bi li videla baštinu svoju

Koje godine donesoše vremenom i žitjem svojim
Otvorenu poput portala
Gde nema gordosti i siline,
Vranosti, mraka i gorčine,
Gde nema čegrtaljki, niti hajki
Samo mir od planine do pučine,
Na nju sa njim da se otisne
Pa da njom pluta dok okean sunce tiho guta,
Obgrljena, ispunjena, ona.

Dostojanstvena

Na izust prnuše vulgate živog tmperamenta moga,
Reči tvore marseljeze bunta, do revnosti ljube,
Slivom Belog Drima niz padine i gudure
Teče suza jedna za tobom da te stigne,
Da te iz ponora dozove i da te digne.
Zadahnut težnjom bez živice, u srž česti, mnome osećaj bije,
Da te njime zadrhtim misleći da je reč o apariciji
A ti! Digni se dostojanstvena kao da su ti preci patriciji,
Pa se zarad družestva osmehom kiti
Pred ovim čuvarom poezije koji kroz reči priziva
Nevidljive oblike ljubavnog žara
Na tezgi srca sakralnost nudi,
U blaženoj odeždi, u ruhu kojim ga kitiš
Neka ti utrobom zalepërša sva lepota tvoja
A duša utegnuta kao istina da ti se obnavlja

I vaskrsava u neuništivost, u besmrće,
Pa dugoživa u tebi neka caruje ko boginka
Koja me iz tebe posmatra zareći ti lice,
Vedra, tvoračka, gola ponuđena bez tuge i bola.
Na izust letele su iz mene misli milostive
Opet i opet, ponavljale se od vrha do središta sveta
Pravedne pa ljubive, iskrene i direktne,
Gole reči bez stida što se iz srca rode
Iz duše ove u dušu dragu talasima okeana da zabrode.

Rikoše

Rikoše reči u prkos svemu kao kanonade se ore,
Knjiškim jezikom, pućenjem svojim, sa makazama u ruci
Isekoše se baloni sreće i u njima mnoštva planova
U vidu obećanja koja behu izgovorena sa iskrom u očima.
Hitala si k meni kao sila koja pokreće ovaj svet
Bezgrešno u vihoru strasti puna neverice,
Iako moj svet nisu stisnuta usta,
Ni strah od nesavršenstva i gre'ote.
Hitala si k meni u predvorja osame
Na krilima ekstatičnih želja,
Rušeći svetilišta i prestole, ideale i principe,
Ispuštajući serafimske glasove iz sebe
Kao da je reč o poslednjem dahu života.
Hitala si prema meni neumorno
Ubeđena u autentičnost vlastite vokacije

Baš kako je to potrebno da se kolaški iseče slika
U parčiće bespovratne i tako sitne.
Prolazno je vreme, prolazna su osećanja
I sa njima reči one mudre, one britke i one mazne,
Jedino što za nama ostaje je sećanje kao instrument kazne.

Sjaj proroka

Na reveru stoji čkalj kao sofistikator,
U očima sjaj proroka saznanja,
U ruci poni od cirkona i ona.
Ne bih da se nosim sa besedama
Koje kao prazne poruke u vetar odlaze,
I ne bih dao da mi se dah ukrsti u bludu,
Ni ljubav, ni glavu ludu.
Predskazujem ti maštu u kojoj ćeš naći spasenje
U preporodu novog ispoljavanja koje nosiš u sebi,
U beloj odeždi kao da se radi o onosvetnoj gozbi
Pred očima stade mašta da oslikava svašta.
Puna su ti usta dokaza,
A blago srce žensko ne traži ni žrvu, ni himnu,
Topeći srdžbu u miloti, nečist u čistoti.
Tu sam neranjiv i neumitan,
U kedru isklesan za slad,
Za samoblagoizvoljenje takoreći,

Sardolikog osmeha da se osvane,
Te iznova dokaz dokazivati stane.

Dvaput rođen

Dvaput rođen da kolebanja anulira,
Lesnik svestran, blaženstva svestan,
Persejski prodorno skrši oko sebe gorgonske vračke,
Otpadnički smeo epifanijom u ruci spaja tačke.
Vest se glasom nosi dogod glasa ima,
Žudnjom zadivljen, srmom okićen,
Svirepstva u trenutku pomame zatire
Kao da je kralj dubine pa na dnu mora
Oko sebe okupi dva satira da mu mač nose
Dok on u ruci mrsi ruse kose,
Šireći osmeh mladosti, prost, nadzemaljski.
Reformator sreće, a na čelu povorke kao arhont
U snove ulazi i iz njih budi,
Umotanu u tanana krzna lanadi na rukama drži
Vrelo telo žene koja mu se nudi.
Zadovoljstvo bi da utaži iskušenjem i strašću

Freneziju dodira da umnožava u bazenu punom vina
I da telo ljubi dok iz grudi kaplje medovina.

Vrdnička kula

S tobom sam živeo u vremenu pre smrti
Kao faraon koji korača uspenjem ka Suncu,
Buruleskni žamor načuh tiho kako zvezdice savesti pali
Nisam ti bio onakav pustolov kakvog si želela,
Niti sam mogao da gledam na život kroz prozor mali.
I tako, dok krv teče i dok se sabiru utisci,
Na postelji smrti obećavam da će osmeh ugušiti jauk
I da će oči zauvek upamtiti lik
Kao da je reč o akadskoj lepotici ili getskoj čarobnici
U čijoj se ruci marmelada topi meni u slast.
Sada u kristalnoj kugli budućnosti
U kojoj tražiš put krenuća
Zagledana u daljinu kao da si na Vrdničkoj kuli
Brineš koliko je daleko horizont!
Ne brini za triptih oslikan na platnu,

Niti za treptaj srca zaigran u nedrima,
Ne brini za odluke koje stoje
Pred nama kao da su stubovi krova nebeskog
Već koračaj dalje u svojoj ekspediciji do vrha planine
Te sa nje, kada stigneš, pogledaj kako je život lep.

Falange

Falange htenja buše zlo kao detlić belu topolu,
Nadljudskom snagom prevaziđeni su košmari mahnitosti
Noseći mutaciju aluzija u tobolcu svome
Kao divinitet da je evoluirao u meni,
Da besmrtnost bez traga nestaje dok se napijam krvlju božanskom,
Vampirski pohotom da se hranim i gresima lečim rane
A da nije o inicijaciji reč!
Sve su pasje glave usijane rušeći nadu u preporod,
Dok se ova zemlja oko mene komada kao leš deteta
U Tribala i drugih plemena ništa živo, ništa novo,
Tako je da usput izmičem i dobru i zlu
Da u duše ludila zabadam bodeže patnji,
I da ih na koce nabijam kao vlaški Drakul
Ne bi li se svi novaci u pepeo od straha pretvorili.

Obrednom smrću kao šaman varam apsoluta,
Igrajući se misterijom sveopšte plodnosti do besvesnog bitka
Milujem se iskustvima aveti i duhom intelekta!
Daleko sam sada od tebe,
U orgiju uranjam bez uslovljavanja,
Diveći se spektaklu koji se javlja na horizontu
Kao da niče u sazvežđu
U kome se na jaslima, u inkubatoru, neguju zvezde rođenice
Nudeći mi tako fetiš zabluda
Da se kao aftički lav zanesem jedući antilopu
Sve misleći da je reč o otkrovenju,
A da otkrovenje ne proganja junaka
Već da ga čini, na izgled samo, čarobnim i smelim.

Feniks

Feniks se budi orlovskog lica, oštro bez vage meri,
Kroz šiške nalickana poput heterine kćeri
Pred sobom izazov ima kao retko koji
Mefisto ga zovu, priču želi da joj kroji.
Dezen na sebi ona nosi sa žestinom što seva
Premda kao sveća vitka u gizdelinskoj ruci, blaga
Svoju nagotu duše rado iskri, u krilu mu peva.
Kandeleber u ruci na čas drži, britko osmeh nudi,
Na čelo kavalke slobodan je da stane
Riterski smelo snagom pleni, iz sna budi.
Oholo, hladno, ne da k sebi!
Pomislih, na groficu neku liči,
Pegicu tražim, oči blažim, čarodejnica li ona bi(?)
Bohemski bih to rekao na tremu u noći
U zamahu strasti gde oči čas svetle, čas gasnu,
Gde se nemir kroti, uteruje u pesmu glasnu.
Kroz osmeh šarmantno: “Vi ste večeras sami?”

Na ruci mi se očitava želja Vaših dijagram,
Vreme leti, na svodu nebeskom, jutra ovog beli se cunami
U srce Vaše urezah misli svojih epigram.

Šapat

Samotan ti čujem glas,
Tako tih,
I bol koju svako sunce iznova donese
Mermer želja koji ti se topi pod suzom,
I srce koje još uvek išće da druguje s mojim.
Željan tvoje lepote,
Tiše utihnuh i sam,
U nedrima čežnje,
U zagrljaju sete,
Nad grobnicom ljubavi, zreo i stasao,
Šapat svoj ti bez dodira šaljem
Tihi žagor prostranstva koje nas deli spaja,
Bez nade prsti se grče u šaku,
Čvrstu pesnicu gneva da iz nje munja sevne,
U jesen ovu!
Bez smisla lastavičja krila ti huk tišine nose
Dok nad bezdanom snova,

U rupi toj!
Oči vidno još te prose.
Duše naše lahori su laki,
Paučinu čvrstu kao čelik na ranu stavih,
Upletenu u lavirint zagonetni poput tvojih vlasi
Topim je u krvi da zaraste ranu koju ti otvorih.
U nedrima tama kao ova noć što ide,
U kojoj osama zvoni,
Ti, tanana mala,
Na krevetu sklupčana
Kao smotuljak koji se krije od samoće
U utrobu samog ambisa jecaj bacaš
Da ga niko drugi ne čuje,
I onaj satkani osmeh sa tvoga lica
Koji ostade u pamćenje urezan,
Kao da je mornarskim čvorom u meni vezan.

Miris sećanja

Na usnama ti duga!
U njoj zatočena sva slast
Sa usana mojih koju ti dadoh
Kao nektar da je,
Da se njome sladiš,
Pređi preko nje jagodicom svojom
Pa je omiriši ne bi li ti se osladilo kao nekad
A ako je sreće
Miris sećanja će da te razveseli,
Ako je sreće
Moje reči neka te dignu,
Iz gorčine,
Sa ruba,
Iz sna!
Šapat zlatan jeste na ramenu tvom,
Došao ti je,
Čuo te je, pa ti se daje

Zraka njegova uzdah streli
Umilno da ti traje!
Kruno moja,
Kruno beline i strasti,
U večnu himnu te stavljam,
U eter poezije u kojoj odjekuje moj nemi glas,
Kazuje ti da sa dušom plutam na ovoj santi
Okeanom svih tuga,
Ali ti se klanjam kao da sam pred tobom
Želeći da ti kojom čarolijom izniknu krila,
I da se vineš u kosmičke visine,
Šireći svoju lepotu nebom,
Da razgrne oblake mračne,
Deleći osmeh sa svetom u kojem živiš
I da ti nikada oči ne budu plačne.

Ne, mila!

Drugujem s tobom u dubini rake u kojoj je intima sahranjena,
Dugujem ti odsečen jezik na pragu jeseni,
Dok se u sladu grožđa gozbe ose na tezgi,
Gde li mesečinu poloviš sandokanskom sabljom(?)
I gde da bogatiš nade u sebi kada ti strast zamuti pamet(!?)

- Ja(!) Ja nisam stao pred tebe da se dokazujem

Količinom ispijenog crnog vina u kome dimljeni čili žari usne,
Niti sam ti nudio čvrsto telo u krevetu
Da oslonjena na njega jagode sočno jedeš(!)
Bez jarma, u čudan čas sam ti ponudio sebe
Ogoljenih emocija u ljubavi koja grli i miluje,
Toplim jezicima plamenova koji greju iznutra celo telo

I dušu, a duša napaja svu radost i miri u nama zver,
Zver nagona, zver zamagljenja uma, zver posesivnosti,
U stepi ljubavi, u preriji strasti, u jedinstvu,
Duboko u očima nije te orgazam nasmejao nego moja iskrenost
Koju si tihim jecajem ispratila u sećanje koje nosiš sa sobom.
U daljini se čuje zvuk crkvenog zvona(!)
Donosi li ono tvoju misao koju si davno u boci poslala
Da na talasima toplog okeana svetlucajući dopliva(?)
Ne, mila(!) Ti si samo priviđenje u duši ljubavnika i pesnika,
Koji na tebe misli i kada nije sa tobom
I dok drži buket narcisa u ruci
Spreman da ga nežno položi na antičku gromilu slovensku
Između brežuljaka, u ušuškanoj dolini pored reke
Pred manastirom u koji nije ušao zbog tebe(!)

Zimi kada je sve ogoljeno, dok pucketa vatra na ognjištu,
U brvnari daleko od svetine, na dlan stavlja zlatno runo
I dva prepeličja prljavožuta jaja,
Da se u osami iz njih izlegu dva ptića
Koja bi u proleće kroz livade i travu, tražeći te,
Doneli ti ovu pesmu da je u miru pročitaš.

Zvezdani pehar

Pehar pun zvezda prosu se kao živa
Po grivi konja jednog jahača apokalipse,
Rodonačelnikom boli i stradanja ga još zovu.
Trnja pregršt u ruci ruku bode,
Strune ljubavi pore se tako britko
Kao da je reč o kraljevskom prevratu.
Krnj, oronuo, povinute glave pred udarom straha u grudi,
Sve mi se slike u mislima motaju,
Praznina u meni sve je veća, raste,
Dim i iluzije svoju ulogu igraju,
I trik nemira kao pluto plovi potokom sumnje.
Nedvosmisleno sam uvek voleo bez ambicije
U matici, u srcu svetkovine koja životi nadu,
Dao sam si večnost da volim tako tiho
Da je žena koju sam voleo jedina to primetila.
Bilo bije, milo mi je, milo a prazno,

Prazno u oluji ovoj punoj kovitlaca
U kojima se zavihore nežne želje života
Uspravne i ponosite na oltaru smrti,
Osobenjačke, osokoljene, vilenjačke,
Nepokolebljive, pune semena i klica koje niču,
Vapaj ljubavi, pribran vožd!
S njim u pohod do poraza boli,
Silovito da mrvim, stihiju da ostavim,
Takmac taj što mi noću san ne da
Potop i arku emocija na mene baca
Za svaki slučaj borim se do odlaska moga!
Usud, zadovoljstvo naravi je,
Primičem te usnama i živim dok te dišem.

Besednik

Dopusti mi da ti besednik budem,
Neznanac koji je u trenutku sudbinu pozdravio
Na lesu sitan suncokret sada drži(!)
Nimalo okretan, nimalo lep.
Na dnu ribnjaka u kriptu zaključane behu misli
Koje poput legija reči kuljaju iz duše
Kao da vulkanska magma koja ume i zna,
Osvetljuje put žara bez grimase na pergameni,
Na mozaičnom podu plavetnilo neba neka odasja!
Odeni hiton, centurione!
Stradalnik nemira u odori nemara
Poput ljubavnika samoće na sred pustahije ove
Teškom kaligom ostavi za sobom trag,
Krvninu u ruci dželata na mostu ka smrti
Zavaraj zagonetkom o besmrtnosti kao da si imperator,
Vej nad bakljama koje boginju lepote osvetljavaju,

Ne bi li ti ona svoju frekvenciju slučajno otkrila.
Bunt oplemeni inicijalom svojim od paunova pera,
Te se seti kako si na čelu kohorte poslao vest
U eter njenog srca dok ti je obraze ljubila
Šaka ti bila puna lavlje grive
I imao si osećaj kao da si među živima,
Među opojnim mirisima ženskog uzdisanja.
Živela je u transu bez sramote i gordosti,
Kao da je išla čas kaldrmom srca
Čas stranputicom čežnje stvorenom u čudu legata njenog!
Pa daj! Probodi me bambusovim šiljkom na tribini sveta
Da se vidi da i ja krvarim crvenu a ne plavu krv,
Brzo! Kao da pališ prekidač na električnoj stolici,
Prestajući da glumiš ranjenu ženu,
Krhku i laku kao maslačak u cvatu.
Ozeblo srce ugrej mojom čeljusti
I iz izvora, u iskri sve u trenu pusti.

Dva meseca

Sudariše se dva meseca na nebu zemaljskom
Polako kao bajka nad feničanskim hramom,
Bajka opstojna da u grlu stoji,
Gde se grč grči, strah strahuje,
Da se u njoj za ljubav strada
Dok prašnjava voštanica treperi sva meka
Na prsima po jedan *fleur-de-lis*
I zamršene vlasi.
Kako noć ide, kako iluzije rastu
Tako tračak nade prožima dramatično poput poloneze
Stremi u dobrodušje moći i čeka
Usne jarke kao kljun drozdova
Je ne sais quoi, je ne sais quoi.
Odjednom bodež u ruci kao da je ampula puna krvi,
Ugoda i halucinacija izazivaju munju u duši
Da u njoj gori želja u kojoj ljubav i strast

Smrte tugu i samost svu.
Vreme neka zadrhti, svet da nestane,
Da plam gori iz srca na sve strane!

Praskozorje

U praskozorje si mi u mislima,
Kada samoća ujede i kada sam slab,
Tada podižem piramidion što pokriva dušu
Da nad njom kao osveženje lebdi misao o tebi
Založena zadovoljstvom letimice obasjava,
Nadušak zari, te u mene uranja,
Negirajući tako jako Paulijev princip,
Makar na trenutak,
Makar u času kada niko to ne zna,
Makar kada očekivanja ne postoje,
Makar ispred ogledala
U kome je tvoj odraz subjekat moje mašte,
A na vrhu suze koja se iz oka pojavi
Kada mi misao zastane kao na pragu
Koji ne sme da pređe i tu stane da se kotrlja,
Poput dragog kamena,
Direktno iz uma.

Ti sada u njoj ploviš površinom u galiji svojoj,
I u tajni šalješ uzdah, prvi, jutarnji,
Čežnjom oplemenjem poput vela da obavija
I mislima vijuga kroz tanane rešetke
Koje nas sada dele i jutrom grudi bolno tuže.
Miruj! U tajanstvu svojih manira kao dvorkinja
Koja se protokola drži,
Miruj! Dok te perom milujem
Da u draguljarnicu srca kao bandit zađem
I da pokradem svaki osećaj koji prema meni gajiš,
Makar bio mali kao kopjenka,
Makar ga tako vešto krila
Makar ispred ogledala
U kome je tvoj odraz subjekat moje mašte,
Ovog jutra koje sviće i koje rađa novi dan, dobar dan!

Ispupčeno srce

Drhti srce ispupčeno iz grudi
Da se na njemu izveze dezen sa valencijanske vrpce
Tvoju siluetu u prolazu gledam, krišom,
I u mislima vezem blagodarnu ljubav, golu,
Da muku srce ne muči
Dok iz Neve golom rukom lovinu hvata,
Ne kvaseći redingot u kome sam pred tobom stati znao.
Moja te strast priziva bez ikakve sumnje
Kao otpočeta molitva čistog nevaljalstva
Da se sapletena oko mojih grudi, sa glavom na jastuku,
Osećaš kao glavni obrok na trpezi
Te da zapevaš tako da mrtvi vaskrsavaju.
Viteški te svojom zovem!
Ne dam da mi klečiš nego da pred tebe kleknem,

Ne dam da mi spavaš, nego da te noću budnom držim,
Ne dam da zaboraviš, nego da do pamtiveka pamtiš!
U ambis svesti poniremo, u letu, spojeni,
Poklon života za nas trenut’ taj je.
Vozdizanje u relm ljubavi kičmom proleti,
I neka bude prokleto sve ono vreme kada nismo zajedno
Da demoni i anđeli osete duhovni strah od ovog jedinstva,
Čvrsto, žilavo, punokrvno u utrobi da ne staje
Do samog ostvarenja lepote koju u tvom osmehu vidim.

Sav jurodiv

Razobličavam se kao jurodivi pustinjak u sred noći
Nemoćno pokušavajući da budem svaki heroj ovog
sveta
Kako bih je impresionirao u dahu,
A ona me želi da sam ovakav kakav jesam,
A jesam, u vijugama bezdanskim
U kojima se i sam đavo gubi na odru vlastite smrti
Jesam, ushićenje i ispovedenje,
Jesam baš tamo gde se oteh nevolji i nepravdi,
Na giljotini svih tajni joj kao pojac pojem,
U ispovestima o strahotama volenja,
O plamenu koji u grudima gori,
O želji da joj ljubim ručicu,
Na mesečini da vidim golu vučicu.
Na šumskom balu jezerkinjâ despotski da zapleše
Pa kada stanem pred nju da digne glavu
Kako bi me u oči gledala kao da kloš nosi,

U srcu strasna bestidno da me ljubi
Sva kitnjasta i mazna sa pohotom u kosi.
Zasvagda, vreme stade!
Zanavek, ljubavlju anatemisana pa skrnavljena,
Zauvek, mnome ogrešena bi!
Nevernički, boga ljubavi rasčinih svih moći
Kako bih je začudio čudotvorstvima svojim
Ded, rekoh sebi, svedržiteljski moćno
Javila se da je voliš, snoviđenje nije,
Opažena ti u oku stade, opažena jer ljubav tražiš,
Iz carskog grada da joj jecaj srca blažiš.

Gotska Amazonka

Zasijahu mi u očima
Anđeli svih želja mojih
U pripovesti tobože
Uz francusku harmoniku
Na kanabeu,
Vulgarno,
Dok čekam tren da dođeš,
Malovarošni prozor otkriva
Maharadžu u nosiljci
U mislima mir, jedno ništa!
U izmaglici smerno korača
Gotska Amazonka
Izašavši iz skita
Plamen miline,
I molitva i vid!
Kada je oči vide
Profanacija!
Kada je ruke diraju

Iskušenje!
Maštom sablažavam pogrešenija svoja
Odagah zlo od sebe, sve
Čak i službu dobru!
Podvizi iskušeništva
Predugo trajahu
Sada mi se ona sladi
Bez zagonetki i molbe
Bez objašnjenja
Na dohvat
Na ujed
U njoj.

Odakle?

Odakle te život meni nanese,
plamena u kosi?
U kakvom obličju mi se javljaš?
Živo srce nesumnjivo
Srce nepokolebljivo!
Sakralni plam u njemu gori
U milotu ljubavi želi da se preobrati.
Od lane do danas samo korak
Proleti!
Verige spadoše
Bez kajanja da razumem ljubav žene
I njenu zahvalnost
Delikatnu i pažljivu
Jasnu, bez avetinjskih oblaka
Sumnje i slutnje
U čulima mi ostaje
Dok drhti i treperi
Lagana, samcata na meni.

Slatkorođena,
U kobiljem mleku kupana,
A blaga u dobroljublju
Poput malene nestašnice
Nalete mi u naručje
I tu osta.

Mesec žut

Tik iznad krovova mesec žut
Kao kaplar pod arkadom, nebeskim svodom sja,
Neću zaboraviti ponoći zagledan u tvoje ornamentalne oči
Rukama kad si negovana delimice kao slatkiš,
Kada mi daješ da ti pijem nektar iz pehara blaženstva,
Neću zaboraviti da porok koji živiš vrlinom činiš,
Slavljenice ushićenja moga!
Smeh u sobi naš je skroman bal,
Kavaljerski, otmen kao kompliment,
Čekam mig zadovoljstva koji ti je vetrokaz uživanja,
Kako bih znao da me tad baš želiš.
Pa hajde, raširi ruke sa osmejkom, srdačjem, udahnućem,
I poleti oslobođena, umazana kao zakuska,

Fosforecentna bez dvoumice u vreme štono ga delimo
Na molitveniku plemenitosti gde ljubav postaje perverzija
A mi, istovremeno, operverženi u njenom dahu.

Armada

Armadom ađutanta, apostola svoga, srca
Verolomstvo u ljubav, na agori, kao Sokrat gonim,
Klešem dijalektiku svoju na virtuelnoj ploči
Onu koja se gnuša mizerije plemenite duše,
Dok na trpezi strasti moje
(Pluća, butke, usne, kraci)
Opčaran mrsom i koketerijom pronalazim lepotu milosnice
I ne samo tu lepotu već i njenu lavu duše!
Silna borba ispod čipke da se vodi,
Obostrano ravnodušje nek nestaje,
Krv boje aronije u plamenu da ključa,
Dva lica jedno na drugom vatreno žišku neka žiže.
Uskoro će sneg da zaškripi pod nogama,
Nebeski mir ušuškan u labuđa pera,
I medvedina će da se klupča u hiatus svoj,
Užasavam se da ne mislim o njoj.

U sebi sam zaključao mnoštvo emocija kao sabirač antikviteta,
Na stotine želja i tajni koje želim da podelim
U finoći ljubavi i lepoti koju vidim,
U otmenosti i nežnosti iz proreza koje držim zaključanim,
Polako ću da pustim, kap po kap,
Ljubav da traje i da se uvećava
Da oseti kako raste dugi niz vremena
Kako bi se u mojim rukama još više ulepšavala.
Apokaliptični elementi sada se tope,
U srcu emocija svira kao pčela roj,
Superioritet volenja, (gipko i vitko) agilan je,
Započe opet da živi život svoj.

Misli

Zvala si me!
Blagoslovena išla!
Glasom anđela u kratkom kiltu
Dok se mrači
Sjajiš kao perla
A ja?
Ja razmišljam o tome
Kako cviliš tiho ispod mene
Da te jedva čujem
Osećajući prste tvoje
Kako mi se mazno spuštaju niz leđa.
Ramena dugo ljubim,
Vrat za dezert ostavljam,
Vlažnim usnama ti telom putujem
Učim, istražujem
Svaki trepet
Svaki drhtaj koji poklanjaš,

Želim da zadržim za sebe
A po glasu kojim cviliš
Osetim ti zadovoljstvo
Tiho, dugo
Poput tople čokolade
Da ti se milota topi
Iz nedara preko grudi
Do stomaka i niže
Gde ti slador
Iz istočnika izvire
Lagano poput meda
Na jezik kojim te ljubim
Dok ti kosu mrsim
I dok me nogama
Oko vrata stiskaš.

Đavole

Hteo sam je odmah
Kao iz pištoljskog hica,
Sudbini neizbežnu,
Iz neposredne blizine.
Zagrlio sam je rukama
Od poželjenja oči joj gledao
Dok su se u meni preplitale misli
Poput bitke u jeku.
Đavole, daj mi da te otresem
Kao mlađeg brata, od sebe
Pa da joj diskretno
Dok se smeši, kosu razmrsim.
Bogato sam srce ispunio
Naklonjen volenju časno poželeh
Ne! besmrtnost života da me prati
Već besmrtnost ljubavi da me prožima.
Hteo sam da je obljubim

Za kukove uhvatim
Sebi lagano privučem.
Htela je svoju želju da ostvari
Na cvetnom travnjaku svoje strasti
Da se čvrsto drži za vir slasti
A šta drugo čovek da joj pruži!?
I tako na raspolaganju ona reče:
“Došla sam ti!
Stavi me na druidski oltar kao žrec!
U apsolutnoj tišini, ukaži mi čast!”
Najzad se srce otvori,
Bez zagonetki, otvoreno, do kraja.

Aleja paunova

Do proletnje ravnodnevice
Nema još mnogo
Kamenom granitnim saz'dan u vatri i žaru
Pun ćilibarskih nijansi boja – kamin!
Pozivam te u svoj kondo
Na ljubavni ples baš pred njim.
Otmena i spontana u romansi
Ušvrljaj mi sva tanušna u naručje
Ostavi miris sebe u mojoj sobi
Zameni sve anegdote,
Svaku priču osmehom srećne žene,
Uz slezov čaj sa cimetom
I priču iz slovenske mitologije
O kakvom bogu,
Tajanstvena do usijanja
Kao da ploviš u snu nekom
Na medveđem krznu vrelo telo

Ti bi poliveno kozijim mlekom.
Da te ližem vrelu impulsom blistavim,
Dok mi stavljaš bradavice pred oči
U nameri svojoj,
Da ti blagodeti želja nadoknadim,
U aleji paunova
Najsvetliji ukras dvora moga,
Na usne vlažne da ti stavim.
Birana si njuhom
Kao parfem za imperatorku,
Dirana kao da ti je prvi put,
Pažljivo od svile da si
Jagodicama diraš mišić krut.
Nismo mi u španskoj areni
U nekom gradiću
Sant Pol De Mar
Nego smo u mojojoj oazi
Gde si štićena od svih demona
Aparicija i anatema,
Gde ti glava nakon ljubavne noći
Na prsima mojim slatko drema.

Ravenska mesečina

Zaključah mesec
Tik iznad večernjih odžaka
Iz Ravene odakle krenuh
Da u tebi pronađem još nesanjano
Na leđima dorata posmatrah
Kako rastu zvezde nebesnice
I magline što me iz daljine tebi zovu
Da te sa glavne kaljajske kapije pogledom tražim.
Spev svih ljubavi koje dajem
Neka bude baraž emocija mojih,
Ekstaza neprestanih misli o nama
Jer u meni nema neveštih i mladih ljubavi
Već samo zrela i tebi dorasla!
Prelazim ti prstima po telu sve unakrst,
Šaram jagodicama da izvučem nežni uzdah,
Želim te u nevinim osećanjima srca,
Drhtalo ti telo dok te gledah pod lunarnim svetlom,

Jer sam poput tata ukrao sunce
Umreženo u egipatski vez da ga čuvaš.
I plamte netremice oči tvoje pod krošnjama lipa,
I izađoh iz katakombe
Da te vidim kako se rađaš iz mora
Pa da jašeš na zlatorogu zakačena za njegovu grivu
Gde se od pamtiveka žudnja skriva,
Gde je čežnja za ljubavlju veća od gospodnje pravde!
Nevesto, djevo besprimerne lepote
Volh tvoj štitom svoga rodoverja nek' te čuva
Pa nek' onda prođe Gospod životima našim
(Ako mu je do toga)
Pa nek' vidi onda kako živi
Ona ljubav koju stvorismo mi, a ne on!
Ma da me mani fatalizma na vrhovima okeanskog grebenja
Kada ti i ja dobro misteriju ljubavi razmemo!
I bdi nad tobom moja misao
U zlatom veženoj odeždi,
A gola srca, puna krvi kucaju

Okićena emocijama spasonosja našeg,
Dana ovog što bi u skladu suncem obasjano
Pa da pošaljemo anđele poslanike
Da ponesu lišće ruske masline
I prosipaju ga putevima našim,
Te da nestanu iskušenja kao poslednji čovek gubavi,
U miru da voliš, u miru da volim, u ljubavi.

Puškinov grbavac

Prokletniče svih grimasa
Opuštenog lica kao prvenac se smeješ,
Ti što gledaš u mene
Kao Puškinov patuljasti grbavac!
Anđela čuvara reče ima
Što joj na ramenu sedi
Da mu moj Svetogor prići ne može
Sve čini dobro kroz vospitanje
A kao ljubavnica kroz preobrženje,
Sve čini da me k sebi privuče.
Ne gospodi se kao knjaz iz starina,
Nego ceni što je od prvog dana
Kao da je proroštvom izgovorena
U harmoniji zapečaćena, sva tvoja.
Nemoj da ti užižu sveću radosnicu
Već zajedno dočekajte ruđenja jutarnja
Glasom anđeoskim kada se rasrždenja mire

Ljubi skerletne usne nasmejane što se šire.
Dozvoli srcu da se kao kamikaza zari'
U ljubljenja žari,
U njoj misterija neotkrivena kao sfinga
Sva emotivna arhitektura što se rađa
Nošena bi na leđima lutalice, jednog dinga.
Kom li ćeš se carstvu privoleti, kosovko devojko?
A kom ćeš odolevati instinktivno, spontano?
Osa sveta u kom smo neka postane ljubav,
Ljubav kao poverenje u šumskoj ponoći
Podnipošto anomalijom neće biti kao ni nebo noći
Što ne imade suze srditog boga oluje i groma
Od baršuna na dlanu gnezdo!
Ispod njega prosena slama,
U njemu leži boginja jutarnjeg svanuća,
Revnujem je mereći lepotu na colove
Da ljubav ne omanji, suze nestanu,
Da mahom ručice izbriše sve bolove.
Grudi mi njene u rukama kao divlje jabučice,
Oči večernjeg plamena iskre
Iz vatri koje loži nomadsko srce,

Soldatskim korakom joj idem,
Suru senku nosim,
Suru senku da je njome ljubim
Svu razigranu i raspevanu u dubravi je vidim,
Daleko od svih samo njoj da ugodim.

Tropar

Tropar je ovo tebi
Na zvezdanoj prašini
Razasutoj po svodu neba
Kao tvoje raspuštene
Večno mlade kose.
Usnama ti rađam
Slabosti,
(Jedinice, vilo,)
Koje te krotkom čine,
I vrline,
I miline,
U nama začeše čar celine.
Staza blagoslovena,
Strm spust života,
Klisura na kojoj
Žalfija raste,
Usne nakvašene rečima

Oblagorođene
Bez besa i demona,
A ti jetka na svodu mome
Kao rođenica
Na omorenom nebu, sja.
Nestade mrza sva,
Samo mir
Otmen u vrlini,
Trgnut sa ruba
Stražarske kule,
Nežnom rukom
Neumornom!
Tropar je ovo tebi
Da ga slušaš
Vilinskim ušima
Čujnim,
Dok se mlad mesec rađa
Usamljenom dušom
Udarih gong života
Pa dok slušam zvon
Đavola proglasih ludakom

Bržebolje mogbudem li
Vihor planinski postati
I tebe njime
U moje carstvo odneti.
Pa daa!
I vrline,
I miline,
U nama začeše čar celine.

Artistkinja

Sretnice nasmejana!
Artistkinja si tako lepa,
Sa činelom u ruci,
Sa pogledom u oku,
Kao da te je sam prabog pogledao
Dok u sedam zamotanih kašika
Svoga sveca tražiš!
Zapevaj mi tiho,
Šapatom svojim
Zgode srca zaljubljenog
Nehajno uznemiri,
U čudu zadovolji!
U divanu mome
Daleka crvena zemlja,
U misli
Gudure neprohodne,
Na vratima vrta zelenog

Plamti vatra,
U ruci ti tanjir
Boje žada
U njemu otkucaji srca
Tek da znaš,
Tek da znaš!
Cirkoni da svetlucaju
Kao ogledala
Svih puteva
Što se želji javiše,
Jednoj želji
Da budeš voljena!
Tubitak naš, tubitak
Je zbilja bez greške
Munja nebeska
Niotkudna!
Neka zalupnu za nama
Naše prošlosti
Kao vrata sefova
I za njima nek' se prospe
Belo cveće Ivanjdansko.

Veselo ti meni budi
Na Vrače,
'E će dati novo sutra
Da se stvoriš kao rubin
Sa Mjanmara
Preda mnom još od rana jutra
Da te osetim svu vrelu, iznutra.

Falset

Kroz život vrištim falsetom
Pa razmnožavam pismenima priču iz sebe
Kao da sam pred vladičanskim dvorom,
Štošta mi se čini, štošta javi.
Nisam bio pogodan za urezivanje u rodoslovlja,
Jamčio sam si pravične principe,
Od gubernije bola sam milosti izmolio,
Dugo u sebi gušio suze,
Dubinu anđeosku, milosrdnu, zadirkivao
Kao kakav intrigant.
Uto dunu vetar zmajevim dahom
Čudorednost vradžbinskih receptura
Nestade u huku vetra!
Odblesi moji u pesmi stadoše mirno
Pod crvenom krošnjom javora kada kiši krv
Da mi okvasi žedne usne njenog tela,
Potoci kvasni iz nje da ističu,

Neka mi prkosi nebom života ljutito ko gromovi,
Neka joj se zbudim makar kao kliše
Ako ne mogu kao smisao!
Daruj mi se srećo, uzvit da sam!
Oberučke ubeđenja krpim kao trenutke
Dok na sedefskom ležaju uz kamin
Pazardžiški mi nudi poljubac za moja dva!
Uštapom rodna bi
Kada joj stigoh kao grof u kočiji
Pun ljubavi i htenja da iz mene isteku.
Eto! Sada sam i to kao kroz san živeo
Bez snebivanja, ne(!) bojažljiv, ne(!) slab!
Vizantijsko plavetnilo me obli,
Slep li sam bio?
Uveravam sebe, pa uveravam vas.
Slab nisam. Slep nisam. U njoj želim spas.

Sivi vuče

Tajnu ti iz oka čuvam
Za groš ljubavi što mi daneš
Ti da slikaš, ja da stihove ištem
Ja da ljubim, ti da srdce staneš.

Ljubav slatku iz te’ da ti žanjem
Kao kolo kad se vrti,
Slast u nama da se ljubi
Ravnodušje vazda nek’ se smrti.

Sivi vuče, udeni prste svoje,
Zamrsi niz leđa što pada ovu vlas
Učas me privuci k sebi
Da ti tiho pustim glas.

Otkopča se manžeta po manžeta
U domenu tvom, u tmini ateljea,
Tiho, tiho, nežno, nežno,

U rukama mi slad ekspozea.

Pohot faunski u meni se stvori
Krotka sva ljubljenica puna čara,
Od pustova ovog pusto srdce skri
U plavetnilu što ga rukom stvara.

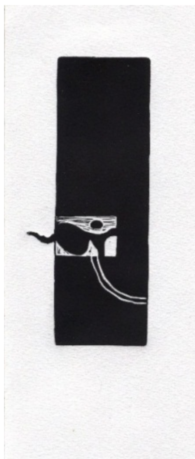
Pa sada u zoru, u zaton kao da bdi
U mislima takvu sam je gnjeo
S kopljem dugim u ruci
Da te čuva sam Arhanđeo.

Maroken

Dobošarski na marokenu kao beli mag te prizivam
(Probudi se, probudi se, šapat, šumi, šuš)
Ruka pređe kao lahor laka,
Astralom kola vrela krv vukodlaka.
Levijatanski ljubavi zov lenjo levitira nad njom,
U trn, u glog, u zamak ružin
Za nju! srce ključam u ljubavi čin
Za nju! behemuta divljeg krotim, jašem,
Lopov sam iz Bagdada sa džinom u boci, na pragu ada.
Mogu da budem svak' i sav al' ne i mrtav.
Mogu da budem u klasterima primordijalnih ljubavi
Da ozvežđavam, čistim, ispirem dušu,
Da obmotam krotko oko ruke čegrtušu,
Da se bistre izvora vode mladosti
Koju nosi u sebi u jutra puna radosti.
(Probudi se, probudi se, šapat, šumi, šuš)

Dođi odmah, ne razmišljaj,
Odmah preko kliskih krovova
Preleti sve sfere, oči zatvorene,
Nebom leti preko blokova,
Zamisli svetove bez broja i u njima budi – moja.

Ljubav prema ženi

Božanska ljubav
Nije ljubav prema bogu
To je ljubav prema ženi
Koja te iskreno i potpuno voli.
Iskrena ljubav
Nije ljubav prema životu
To je ljubav prema ženi
Koja život ljubavi posvećuje tebi.
Zemaljska ljubav
Je ljubav pažnje prema ženi
Koja ti se prepušta
I koja ti se daje.
Nebeska ljubav
Nije ljubav prema divinitetima
To je ljubav prema ženi
Koja predaje dušu da je voliš.
Tad te život blagosilja,

Tad ti život snagu daje,
Tad nista nije preuranjeno,
Tad smisao postoji
Kao bistra suza krštenica,
Radosnica!
Usnuti nije teško,
Tlapnje tada nema,
Ideali se rode
Da se vaše dve ljubavi
Jedna u drugoj, posve oslobode.

Carica

Ispod caričinog kolena
Krstaška glava,
U anegdoti istine
Pikanterija sa jelovnika,
Delikates ljubavi
Izgovoren glasom prolaznosti,
Neodrživ,
Od ushićenja do sloma,
Od jada do pesme,
Nem nad tobom,
Pročišćen, uvek živ.
Blagi spasovi moji
Tope se u slasti
Snegova sibirskih
Obgrljeni grehovima
Uvraždenja do srži,
Iako sam kadar
Kao kakav Gospod da budem,

Izmeren po meri,
Na kantaru života,
U reči i mašti,
Između tvojih usana i grudi,
Na vratu životnu krv
Da ti ubrizgam kao zločin,
Nije mi teško ni znati,
Ni dati,
Neumorno pamti taj čin!
U palati iskrenosti
Maštom ti golicam znatiželju,
Pletem mrežu da te privučem
U svoju orbitu,
Sanjalački da ti sevnem očima u dušu,
Prilazeći iz mraka
U crnoj mantiji tiho kao avet
Tik uz leđa,
Dahom da se oslonim na usne ti,
Tako lud!
Iz trinaestog sazvežđa
Da te isčupam,

U svoje da te udomim,
Da na kiši ne stojiš,
I da ti eho moga šapata
Pod kožu uvrežen zađe.
Oborenih očiju
Ozarenih obraza
Srcem odagnaj sramežljivost,
Pogledaj mi oči!
I izgubi se!

Bez mrlje u oku

Bez mrlje u oku, čista kao suza
Kroz svaku ovojnicu tvoja svetlost u mene uđe
Svladavajući osećaje veneracije
Prenosi poruke i parole skladišteći ih u srce
Da ih kroz svakodnevni omaž dugo čuvam.
Prostor, taj deonik nas molitvom brišem
U kanat svoj bih da te odvedem
Da ti sa Bajdarskih vrata pokažem Crno more
Sa bocom punom magije u ruci koju ti dajem
Da je protrljaš da iz nje u trenu
Polete palete želja obavijajući te u mehurić
Tanane koprene da oči kestenjaste, zelene i plave,
Da oči crne, kakve god da nalete
Vide tvoju lepotu izdvojenu, nedodirljivu,
I da svojom rukom ocrtavam *cliché verre*
Kako bih te imao u obe dimenzije i u svim vremenima

Bez nemira i tuge,
Bez mrlje u oku, čistu kao suzu.

Dabogme!

Razdaj se ugodniče samojavljanjem,
Neuništivim hipnotizmom na gubernijskom dvoru,
Dabogme! Pred hologramom seansi praznoverja
Izvuci veštačku inteligenciju kao lakeja
Otmenije i drskije no ijedna baraba
U moru iskušenika, premda i sam iskušenik
Poput serpenta vremenitosti ne mogade ti u ruku stati
Ni prosto, ni samovoljno
Već samo željeno koje uzimaš i koje daješ.
Ničice si pao na sečivo koje u tebi ranu koli,
Padni kad tad! Padni opet. Padni ako smeš.
U ime izazova i slave, u ime gordosti i greha
Učini se važnim na samom cilju kad si,
Zabavljen rasejanjem drugih u ćeliji
Lažnih apostolskih misli slikanih akvarelom.
Lakomisleno, alavo, u moru ljubopitljivih okolnosti

Prepun aluzija kao da su oči mambe
U kojima sve gasne i sve biva rođeno.
Razdaj se ugodniče samojavljanjem,
Pogledom ćutnje do moždine
Da bi se vernički skinuo od zavisnosti
Koju u goloj ljubavi tražiš,
U čudu bez parnice do svebluda galaktičkog
Bez audijencije, u srcu plodnosti koje cediš
Samim lukavstvom sopstvenog ponosa i
dostojanstva.
Svetački miro toči ženskim licem,
Sav umotan u gospodski sarkazam poniznosti
Bogzna kakvih budala što oslikaše ovaj svet.

Ogrni me

Ogrni me svojim grudima
Da maštar budem,
Porfirne usne,
I jedne i druge,
Osloni na mene,
Da likujem
Kao glad na gozbi!
Ogrni me strasno
Da ti dahom grejem
Urvine vasionske,
Zvezdanično lepe,
Da u tebi carstvo carim,
Dok zvonko pevaš:
- Mili moj!

Miris

Sve moje vitistvo je nedovoljno
Da je hitru opiše
Pa ipak!
Ispisaću joj na zečini ovu pesmu
Ukićenu i lascivnu
Obmotanu u dragost,
Zanjihanu vetrom,
Zavejanu snegom,
Sva dragosna da mi se pojavi.
Znaće ona sama da dođe
Jer najbolje sama ide!
Od fildiša ogrlicu u ruci držah
Ogrlicu oko vrata da joj stavim,
Htedoh,
A kada joj priđem,
Željno,
Najređi miris oko sebe širi!

Ma tako bih da je obmotam
I u smolu od izmine
Da mi dugo traje
Makar provodio okultne noći
U svenaučištu
Među izmećarima ovog sveta
Kao da sam kažnjen u čistilištu!
A ona sva bez dlake,
Glatka, mala,
Kao ruka joj onana!
Bogovina!
Nektar taj je,
Puna, u raj se toči,
Umusana
Sva da se smoči.
Sama će doći,
Kada joj bude čekanja dosta,
Sama će doći
Da tu osta’.

Surogat

Ne želim surogat za ljubav
Svealuzije koje kozeri nose,
Blasfemije naslućivanja,
Laži, bes i tugu.
Ne želim da budem obnevoljen
Ni nevoljen
Već da zavrvi, zarudi,
Da oblaženo u meni
Dobroglasno raste,
Obnažena, naga
Uz račvanje i dinamiku,
Gde ovadi nema mesta,
Sva tvoja ljubav draga
Koju bi mi dala.
Sjutri mi se rano
Kada te ne očekujem,
Ovečeri mi se

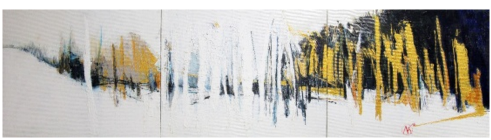
Kada te ceo dan čekam,
Da se vragolišemo
Daleko od očiju i uroka,
Umotana u moje ruke
Kao u esarfu od kašmira
Dok te moj dah
Nežno dira.

Triptih

Na zidu triptih, grafika
Valjkom pažljivo osenčena,
Sva u sepiju kićena.
Pred njom nema lažnih klanjavaca,
Neovlašćenih očiju,
Crnih kandži i lomljenog rebra.
Jedini korisni požar?
Požar ljubavi koji je bolji
Nego sve kalifornijske vatre,
Mudroznanstveno da zaključim
Pa da te zakitim laskanjem?
Kažeš - Ne!
Želiš suštinu!
A ja bih da te vabim,
Pa da ti se primilim.
Samo na korak od mene
Da si.

U lašćenju našem
Podari mi ljubav,
U buli papskoj, ako treba!
Bez ožalosrđenosti,
U ugodstvu mome
Pronalaziš se, hotimice moja,
Hotko krotka!
Ljubodelnice!
U poznoj noći
Kroz mećavu ću doći
Da bih te kao crni mačak
Sa drveta kroz prozor gledao,
Dok si u pidžami
I dok gledaš u telefon
Misleći da će ti poruka stići.

Damar

Damar ritam bije
Ritam iluminacije,
Kakofonija! Kako da nije,
Zlatootvorena žestočina biće kao
Posestrime tvoje dvije
Čvrste, da obližem prste!
Gorđenjem ću oterati avet noći
Ne tražeći svetoljublje
Niti čineću ljubav.
Ne treba mi amor kao umor
Da mi bosonožice dođe!
Angel silni smeo bio
U ljubaznsti njenoj se zaljubio
Blagostivo mleč sreće da toči,
Dobrostivost u dvornosti svojoj
Željeno pruža,
Pa da vari u srcu obljupke

Ukotvljene u njemu
Kako bi se od potopa sklonili
Obljupke! Pravo ljupke.

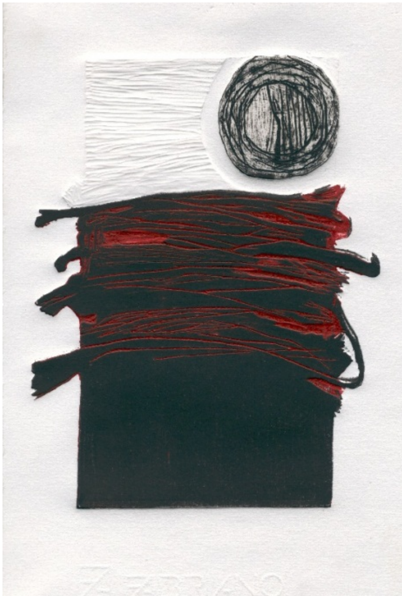
Daskalka

Prokrastinacija starog sata
Kao škorpija bode oči
Dodijanje usijanja u mraku,
U memli ove sobe,
Po srcu mi se ploči.

Blagoveštenja svat je nada
Visoko do zvezda,
Davnoletna, skoro drevna
Da mi se belodani,
Na uzljub moj nada carevna.

Ispod lučke lampe noćnica stoji
Moja blažiteljica što mi kefir nosi

Malo pomalo korakom se bliži
Kakva gizda u veoce obmotana
Oči mi moje plave sobom žiži.
Vreme će proći da uželjena dođeš
Milodarnica, daskalka mila,
Oko ruke što se u mislima svila
Blagoimanja tada imam,
Nadarenja rumenog i nasmejanog
Njenu kosu, njeno srce i nogu bosu.

Od do

Implantacija placente
Oko njenog srca
Stvori ljubav
Pravi karneval sreće
Za lupeža jednog
Kome oči sjaju
Ko paripu u mrkoj šumi.
Skotnom je vidi
Kao krvolok
Kome je njena ženstvenost
Glavni obrok.
Tvorac neobične skaske,
Od - do +
Na sabat kao krivokletnost
Upliće joj žitje
U konjsku grivu,
Skidajući belu rizu golubice,

Jednopokretno.
Bizarnu furiju pana
U sebi gromi
Voleći je sa dva srca
A ne jednim.
Sklopi tako ona usta
U osmeh
Pa ga iz ljušture serpenta
Metamorfozira
U zagledanje njeno,
Pored fontane
Gde on nju gledom gledi
Svu zbrinutu,
Zblaženu
Da joj gane srca pomiljenja
Kao sazdatelj zabave pira
U kojoj s njom koketira
I deli poželjenja,
Taj sposob što čini
I opčini
Ponaosob,

To ponegovanje u uzdanju
Ta čest,
Max. fidelio jest'!

Volenje

Kada voliš, osmišljavaš
Kako da ti se jutrom rađam
U slastju usana
Makar na mrazu i ledu
Pa i onda kada ti telom kola
Adrenalin
Ti osmisliš svoj prvi drive-in.
Stidast osmeh
Razbornogonetan,
Sjedinjen, sljubljen
Na usnama slastja,
Na osmehu sklada
Ljubav moja tobom vlada.
Nas je dvoje
A ceo smo skup (!)
Skovan baš ponaravan
Spleten kako pleteš grivu svoju,

Zagvožđen u klin,
Okružen u krug,
Posve ljuboosvešten
I utažen u poljupcima
Da nam gode,
Makar i na kratko,
U prolazu,
Na usnicama!
Kako dođe, tako ode!

Šapice

Nikada nisam bio grljen kraljevski smelo
Kao kada me ti šapicama držiš, jagodicama diraš,
Da mi se malje nakostreše na vratu
Kao da dižem lavlju grivu, sedo-zlatnu.
Dok ovo gluvo slovo, tešiteljsko
Čeka da prođe vreme ne bih li ti suknju zadigao
Dok mi u naručju mašte cediš mleko iz belih grudi.
Na kap!

Odagnajući srca žal spram godbe
U kojoj večna snaga njegova uroke od tebe tera,
Sva ozarena u rustičnom ambijentu predaješ mi se
Da katarktički iz tebe vadim vetrove taklamakanske,
Žarne, bez idealizacije svih životnih obremenjenosti.
Posvednevno mislim na te poistovećivajući se
Sa ikonoborcem u tami barutane dragocenosti iz
koje huči huk

Rađajuči karambolski cvet što iz oka sja,
Tako jako, da bih ti u sred noći mogao doći
Pod prozor da zamjaučem budeći ceo komšiluk.

Nabrekline, žile zakopane u urvine
U glibu iz kojih nemir klizi ruskajući ljubavne koske,
Sve topi magma što se u srcima rodi,
Topi britko bez korozije u amalgam jedinstva
Kao što to čine dva para usana, naših, kadgod se spoje.
Pa mi podaj sve kćeri koje imaš u sebi,
Sve devojke i sve žene koje u sebi kriješ
I one kratkokose i dugokose ljubavnice
Ravnih vlasi i pokovrdžavele,
U bazenu punom ananasovog soka ti se sada brčkaj
Dok ti peglam čipkastu haljinu prstima i iz nje isteravam
Mirise svake žene koja u tebi živi.

Nikada nisam bio grljen svojski smelo
Dok god me ti šapicama ne dražiš, jagodicama diraš,

Da mi se srce zaklati na klatnu,
Dok ne dignem lavlju grivu svoju, sedo-zlatnu.

Dva anđela

Dva gola anđela
Sa nebesa poskidaše
Sve zvezde i sva sunca
Da ih kavalirski
U palači dobrog vajara
Stave u oči
Kako bi još jače sjale.
Probudih se u sanjarenju ravnice
U kojoj mi se otima i daje
Osmeh koji se krije
U upletenoj mreži prelamanja
Između šahovskih velemajstora,
Mađarskih vinara i dijabetičara.
U ruci mađioničarski je držala siluete,
U krevetu našeg bordela jedinstveno
Obogovljenje!
Pa ti sada vidi šta želiš!

Ne, trougao i druge oblike,
Dvoboj, duel, 1 na 1,
Oči u oči,
Na to osmeh skoči,
Gipki drhtaj donje usne nestade,
Metastazirjući uzdah dolete sa vetrenjače
Ravno u naše uši
Kako bi se u njima prelamala senka
Izgovorenih reči u paletu svih duga
Koje mogu da se pojave na vrhovima jezika
Koji se nude ne samo da pričaju
Već i da ljubeći vole.
Na žrtveniku rujno vino
Roze!
Pitko kao mleko
Koje ističe iz nabubrelih bradavica
Skrivanih stidljivo rukom!
O bog te video!
Takvu, bez dopune na društvenoj mreži,
Paradoks totalnosti
Nastupajući smelo kao u kabareu

Gospođice Mineli,
Mi samo što smo seli!
Samo što smo seli,
Obmotani negacijom podsvesti
Oko nas poleteše golubovi beli,
U azur nebeski,
U eter smirenja, beličast, druidski,
Na krilima tirkiza
Pogleda me nedaleko, izbliza,
Vitkonoga,
U krilu osedlanog jednoroga,
Ruku naslonjenih na grudobran
E tad, iznenada,
Ulete u san.

Twerk

Zagledan poput sokratičeskog starca
Dositija
U dalekost, u nepremostivost,
Po udaljenosti daleko od skončanja
A kao da ću da skončam
Sa dve nameđene dunje
U dve gole ruke,
Pogled pada na njih
Kao da sam na balkonu
Gugenhajmovog muzeja!
Pa neka skončam dok ih držim
Pogleda delikventskog,
Nameđene! a slatke i bez meda,
Dve dunje!
I za slatko i za pitko,
Za blagoljubno i oberučke
Da mi spazam prstima prođe

Kako bi potekla srebrna pena,
Čvrste a vrele,
Ledenicu među njima da topiš!
Damascenskom svilom
Traže da budu prekrivene
U meni živa čigra
Dok gospica danzu twerka igra.

Etcetera

Na konak u čergu dođe,
O, pod baldahinom da spava
Zaštićena u pamuku čistom,
Etcetera, jedna hetera.
Na oplen glava pade
Da je barne polako,
Da se oroji cela,
Cela kao bela pčela!
Vres bi da procveta
Makar i u poznoj noći
Kad belouška vreba mrmoljka,
A mesečina sja usnulim očima.
Na konak bi došla ionako
Da baldahina nema
I da se pod arišom spava,
Etcetera, - da! hetera.
Banket vrstan,

Noć zdrava i bodra
Čestito da je obesčasti,
Luciferskim očima jede,
Vitalitetom muškosti pleni,
Blasfemično ogreši,
Etcetera, hoće hetera!

Pervert

Dijabolični *pervert*! A nazor? Diližansa svesti!
Sve se to dogodi nekako bez trzavica
Pod budnim okom flamanskog alhemičara,
U doba rasnih epopeja sopstvenosti,
Punih imitacija šarolikog duha, u vrtlogu nagona
Kao da je reč o buržoazijskim perjanicama, a ne kićankama.
Freske njene paževskim elanom treskah zvonkim ekstazama kantata
Koje istekoše glasom što se noćima oriše iz njenog grla,
Kako u pô noći tako i u pô belog dana
Ne htedoh da stanem gledajući je kako granjiva,
Nego zorom nastavih kao da veče pada.
Oplećak brižno skidah pa - častieći se pogledom - otkrivah
joj leđa gola.

Kaligrafski vukoh prst po koži - budivši tako draži
intime,
Kragujski lovih svaki pogled dok ležaše na
bidermajerovoj sofi,
ove zime.
Razastrta kao slutnja,
Naga umotana u saracensku ešarpu,
Prihvatî savez bez porobljavanja i tamničenja,
Dok sam u svom osmehu prepoznavao
najmilostivijeg viteza
Koji od sebe odagnaše sijaset nevera i kukavsatva
Jalovih osveta i praznih reči,
Što behu izgovorene u besu na bačenu rukavicu.
Za riznicom pohote i ljubavi segnusmo kao da je reč
o kraljevskoj volji,
Hodočasnički da razgledam i pohodim život
Kao što je Pekićev Arsenije pohodio grad,
Ne zbog vere već u inat!
Sa helebardom u ruci kudikamo kao gost,
A s njom(?)

Uz stepenište u drugi relm nedodirljivosti, u samu večnost.

Portal

Ne želim da putujem
Ni kroz vreme ni kroz prostor
Već samo da se uputim kroz portal,
Ispod timpanona,
U pustolovinu, u srce njeno.
U njemu ću konstelisan da carujem
Poduprt voljom
Kao da je reč o gotskim stubovima
Srednjovekovnih praških katedrala.
Kadli grimizne usne sinu
Raskošan stas titra u oku,
Šansone domognuća kao da su
Nukleusi duše iako nisam medijum
Za bilo koju vrstu spiritizma.
E, onda ću kalauzom odano
Da joj otvaram ljubavne komore
Pa da se slastim do neizrecivosti

Do jeze koja prožima telo
Do saharske žeđi!
Krv, kob, kud i kal
Sve odbacih, da ne postoji žal,
Da se učvrsti i očuva nit,
Da se ujedini bit,
Da je nikada nisam sit,
E neka! živi arhajske ljubavi mit.

Pun mesec

Mesec naleti niotkud,
Iznad ćeramida vozdignut se diči
Diže, diže!
Milostasnu tad je videh,
Lascivnu i putenu
Koračnicom lakom dokorača meni,
Sama ide! Korak niže.
Najlepša, penušava, kajmaklija,
Da je srčem do impregnacije
U monolitu strasti
Kao kakav sakramentalni izazov?
Znaš kako?
Baš tako!
Da se zapalim njome
U svakoj svojoj kapilari,
U večeri da se savladavam
Dok mnome prožimanje njeno jezdi,

Da flertujem s njom i kad spavam.
Sumorno vreme ko zô čas,
Sonoran mi zov na sav glas
Kada ugledah to markiško ‘aljinče
Ko u kokete,
Kako sâmo - spade(!)
Dade ona, dade.

Koriolan

Niknu niotkud kao glad,
Iznenada,
Svetkovina koju još sudbinom zovu.
U jardinu,
Uz čašicu koketerije,
Daleko od filistarskog okruženja
Ove bezdušne palanke,
Sveprisutnog u “farmama”,
U inkubatorima vrtloga
Koji vitlaju krčage
Bede morala
I gde mi mulj prosečnosti
Zablati glacé-rukavice
Gizdavice,
Sve do leptir mašne,
I gamašne.
Vratih se kao Koriolan,

Blaženo mu ime bilo,
Zatrpa mi ovu pamet smet
Krišom niotkud kao avet,
Avet koja vodi života banket,
Jedan tužni soirée
Rosi lice, do te mere
Gubi domet moja pamet!
Niče sreća, s njom se rodi,
Od fakina do kavalira
Mahom pogleda me stvori,
Biće bolje ja joj tepam,
Ona setna nekud ode
Valjda na hrastu Zapis da useče
Bastionom da ga sačini,
A ja egzamplarski
Poput nekog patricija
Perom na hartiji
Tintu reči ostavljam
Nedajući apatiji
Poput lavine straha
Da život utamniči

Na potezu između
Maha i daha.

Egzodus

Samilosna zebnja na belini
- Užitak prost!
Tih je mir, sladost iluzorna,
Tušto nebo, bedem čvrst.

Raskolnički pucam u svoju smrt
Jedvice, kao da život mučim
Dok se odkrštava od mene
Poput egzodusa prokletijskog.

Mučim nemušto srce
Slušajući Šubertovu Serenadu
Daleko od kafane u kojoj je pisana
Daleko od vremena u kome sam. Sam.

Svanjiva modro-crno sunce
Kroz prozor, kroz rešetke
Kao da sam u ludačkoj sobi

Punoj paučine i pahulja.

Teret lavine – gromi!
Gromoglasnim jaukom iz sna,
Crne utve utiru stazu,
Prtenu, belu. Znam.

Vehementno od sebe zahtevam
Rasute fragmente mandelbrotske
Upetljene da se otpletu
U laganom *adagiu* ovog mulja.

Pomoć! Poruga me goni,
Nek je bogom prokleta,
Da je više ne vidim,
Da joj osmeh ne gledam.

Žuč nesta!
Pod vulgarnom čizmom ponosa,
Presuši krv stigmate,
Oko mene mnoštvo hulja, al' i dragulja.

Večna žal

Otvori se ponor! - u koji propadaju biserne suze
Neopaženo kao polaritet tamâ, otvori se ponor!
Dražesti mnjenja, uzdasi i kletve u ogrtaču crnom,
Sve se niže u beznadežnoj spirali vrtloga života,
Miriše na linč iako motrim na se kao čuvar
Keopsovog blaga.
Oštroumno, statistički, u meni miruje pacov,
U meni vri, krv venama lipti, a opet
Prisebno konopac blagoslovim, u sebi haram misli,
Svenute misli, svenuto srce, uvelo, uvelo!
Sapeo sam se u srku, u trenu napeo, pomalo tih,
Začeo misli tako crne i žalobne, ovaj stih.
Uzvi se u meni visoko, iz ponora tog, jecaj duše
Praiskonski prenut a gotovo premro!
Polaritet tamâ na samoj granici psihe navaljuje i
tacka,

Zavodi me lukavstvom liščijim, bičem poraza, jarmom beznađa,
Poriva u meni lepotu te buri ogorčenja u svakom nervu
Tvoreći mimiku u mišićima obrazâ mojih, mimiku zveri
Koja se osamljena šunja laganim korakom po trnju, žaru,
Po žaru zamisli i uvrelom jarom raspeća ljubavi
Stisnute u krilu, a survane u ovoj duši!
Pandže grabljivice, mirotvorbene, ušačiše zlostveno srce moje,
Pa da ne pevam stih u sebi, velebno, ridao bih na sav glas, ja.
Suze kao u prevarene device koja sede na glogov trn u krvi,
Odveć oveći bol prožima telom a ja se otresti istog, ne mogu!
Meduzina glava raspada se potapana, okameni bilo moje
I otvori mesnu ranu iz koje isteče večna žal.

Šlager senzualizma i erotike

Čime sam apstraktovao toliko osećanja
Iz tebe, mila?
Pa kako bih mogao bilo čim drugo
Ako ne ljubavlju!
Da li bi smisao postojao u suprotnom?
Šlager senzualizma i erotike
Mi je zujao u ušima
Kao zurle i tapani kada sam go do pasa
Pelivanski stao pred tebe.
Ne obasipa se čovek zanosom
Jer u njemu postoji potreba
Da se dobrota ljubeznice manifestuje
U poljupcima srca
Samo zbog samih poljubaca
Koje nije teško dati.
On se obasipa zanosom

Jer u njoj postoji potreba
Da ga gleda kao boga!
Ne žudi se za dobrotom
I za osmesima koje srce daje
Zbog računice prebijene
Verbalnim dogovorom.
Već se žudi za dobrotom
Koja iz srca sama od sebe
Nesebično izlazi.
Dala si je baš utaman,
U beskrajnoj veličini,
Dala si sebe
Baš kako poželeh, i više!
Kada se okrenem za minulim vremenom
Tiho mi rominja srce
Dok iskra božanstvenosti u meni
Zapali se u ljubavi,
Kao naši pogledi što bi
Da sedimo na rubu
Koroljovog kratera,
Na Marsu!

Tužne oči

Tuže,
Rose oči,
Beli lice u jecaju iz nedara što se rađa,
Bdi u bolu,
Čeka da se izrodi nada u sudbinu,
U sudbinu koja život nosi,
Ispraća niz padinu,
Mirno stoji kao majka plaha
I kao ljubavnica, a drhti(!)
Ne od straha(!)
Već od ruleta života ljubavi,
Šta li joj nosi u kljunu
Gavran crni, gubavi?
U tami,
U senci ona kamena stoji,
I mraz, i sva zima koja se skupi,
I sva torpeda koja lađe nade, potopiše,

U eksploziji jedra, pocepaše,
Njena krila, srce
Njeno nasmejano lice, sada ugrčeno,
Na belini hladnoće
Nepomično stoji, isečeno
I nečujno zove,
Tiho se moli,
Bogu obilja, pravde, i ljubavi,
Kojeg samo ona vidi
Da joj ne koli srce,
Da je stavlja na žrtvenik obli,
Ako treba!
A njega da čuva ko oko u glavi,
Da joj se opet javi,
Pa da se u ruse zore s njim budi,
Da varniči i da sve puca,
Na vidik kao da je oko njeno
Sad rosno, obnevidelo,
Ponovo srećno,
Njega opet videlo.

Misli tmaste

Presvetlo zločestvo!
Sav te sanen dražim
U rano jutro dok *Moku* pijem,
Neudušen svojih želja
Iz kaprica u parsecima te brojim,
Među bizarnim sižeima
Vlastitog entuzijazma,
Neobičnosti i žamora,
Ispod svoda Sistinske kapele,
Kao razgaljeni gospar baršunastog glasa,
Orijaške volje,
Mamljen načičkanim,
Zapletenim klupkom života,
Privinut na omalinjene
Jur usne vlastelinske,
Na konaku svih hirova
Imponiram si kuražnost

Sa himalajskog krova.
U dahu upleten u beli vres
Zazeblog oka u slovku ovom,
Na groblju nevinih! - sablasti mîli ples.
U miru oplenačke kripte
Koračnica stade,
Ko smrt na počinak kad ide
Valjda da povest greha meri peščanikom
Dok je moje oči jošte vide!
Dražesti straha, orgije moje,
Kao da boluje jedno srce
Na lepezi obzorija
Gde u daljini vrišti,
Pridušeno ono bi u plaveti oka
Dok ja motrim skučenost što tišti
Svoje duše, duše nage,
Sav u koračju ljage,
Osamljene pod ovim nebom
Kao nož tad stade bosti
Na horizontu beskraja slabosti.
Miris tamjana nošen u ruci đavoljoj

Neutrnjivo je tinjanje
U vihoru snatrenja moga,
Prstom i dalje umotavam zloće pram
I kao da ne znam
Šta od toga imaste
Misli moje, misli tmaste!?

Vračarica

Dobronadeždo moja,
Bludna je ona,
Varava madona,
Na Parnasu ustoličena,
Vračarica na brošu,
U tobožnjoj sramoti
Iluminira srce
Igrajući devojku lošu.
U odori prometejskoj
Obistinjen kao naredni dan
Što na istoku neba svanu
Apoteozu ipak rađam
U kvantumu bića svoga
Artrofirajući grehe, bludi
Dok praštam,
Pada na grudi.
Titra prezrenost

Kao antiteza duše,
Smrti, otiri, kinji,
U seni borovine
Potiho dohrli do mene,
Sagom kroči,
Nenavadan samo gledam
Izdižem se iz zagrljaja zla,
Propade pod nogama
Ova zemlja sva!
U morâ duboka toni
U dubine koje suze odnose
U tih, u muk,
Plavetnilo, pa t'ma!

Plavi organtin

Na divanu raščupane kose,
Tek obmotana u plavi organtin,
Prsa u vihoru svetlosti,
Zatkana tkalačkim prstima,
Oljuštrene odore, svojevoljno,
Leži poput Venere,
- Dovoljno!

Prigušeno svetlo mistike
Oslika nasmejano lice,
A oči? Mirne, zatvorene.
Vedrih vlažnih usana,
Izlivenih u ljubavi
Miris mladosti šire,
Očnjaci sada - vire!

Mirišljavi štapić gori,

Oštar pogled vreba,
Omamljena u zanosu,
Narav svoju menja.
Divlji nagon sada se budi,
Od ponoći do pô beloga dana
– Bludi!

Soledad

Piši melopeje dok ćutiš od sveta,
Opevaj sopstvo u almanahu punom rime, tihi zvon,
Neodoljiva sola, sonične slike i još koji fragment
Koji nominuješ kao kandidata iz neurona u elektron!
Ništa drugo nego ludi san koji pali *flair* romantičnosti
Uz zvuke španske gitare upletene u tango zanosnih osećanja,
Ništa drugo nego iščezlo sanjarenje gledajući je kako sklupčana spava.
Zamrzla je zauvek slika začuđenosti i lepote i jasmin na verandi,
Ne bi bilo dovoljno da opišem sve perunike, lavandu i muškatle,
I ostalo cveće koje sam u tim snenim očima tada video,
Pa dok ćutiš od sveta opevaj celu epopeju koju nisi umeo s njom provesti

A koju danas njoj pevaš!
I dok pljušte kiše iz očiju, kada se sete lepote vrta na Mt Macedonu
I sedenja u lotusu pod velikom krošnjom nepoznatog drveta
Ti reci sebi, makar poluglasno da te duša čuje, - moja muzo!
Dubko uzdahni bez prijatelja oko sebe, sam, duboko, duboko,
Između oblaka i kiša seti se savijene trešnjine grane i usana
Bez srdžbe, seti se kako su se usne smejale kao egzotični slatkiš.
Eh! Puno je misli dok tone u zimski san još jedan kratki dan,
Plaha je danas reč, mekan glas i tanana sena duše na mapi
Na kojoj tražim zadovoljstva blago dok inkvizitorski sebe pitam;
- Osetiš li još uvek kako ti drhti glas kada se setiš

Kako si je obgrlio dok je sedela pored tebe ne bežeći od sudbe?
Takav ti je nekako danas moj *soledad*!
Na horizontu, na obali gde talasi nanose penu nadiranja života,
Najvolijem nestati u izmaglicama koje se pojave na krilima galebova
I koje bivaju odnošene kao fragmenti memorije koja bledi u večni strah,
Tako sporo kao da violončelo gudi poslednji života dah.

Deklamator

Deklamator, obnemožen
Da pogubi grdost(!)
Ne, ne dari,
Tajnoslovja srca moga uzima.
Hiron i bol,
Ruka u ruku,
Sladostrasni suvenir ogvožđen,
Razbluda pun!
Crn paklenik, požaljiv,
Kletvenik translucidnosti
- Zamišljen -
Plavetnilom različka gleda!
Vraštvo me raspusnički u pomami krepi,
Opijum srca sagrešenja to su.
To su, znam!
Đakonica, mladoduškinja obešenjačena,
Od gaja do dubrave nedaleka

Van vremena neprigodna,
Iskalica, iskrom obasjana
Drumom kroči, onud ide,
Retro stilom ukićena
Sud je jednoglasan,
Sud božanski, strasti gladan.
Grandiozno, za ljubav milodarno
Dasmo sve
Gratis, posve!
Dualnost trudno prâ
Nebeskim ćilimom pitka kao vapaj.
Prosim suze potopa svojih,
U nebuli memorija
Gde rajim svaku sreću,
Gde rojim sve osmehe,
U goj, mili moj – reknuvši zapeva!
Sibila, meni bila,
Večno me ljubila.

O pesniku

Grigorije Gavranov se bavi poezijom još od svoga adolescentskog perioda. Do sada nije objavljivao. Zbirku poezije pod nazivom "*Kletve paganske ljubavi*" sačinio je od pesama napisanih u dva perioda svog života. U njoj se dakle nalaze pesme pisane pre dvadeset i nešto godina, dok su one pesme koje su prožimane ljubavnom temama, pisane u poslednjih desetak godina.

Sadržaj

kletve paganske ljubavi

autor
grigorije gavranov

ilustracije
dr lidija bogdanović

izdavač
mann online publishing

objavljeno 6. februar 2019.

blog
https://brutalpoetry.blogspot.rs
twitter
https://twitter.com/houndofzoick

ISBN 978-1-64516-558-3